

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Parker, Gilbert.; Aut. Overs. for Norge og Danmark af Jesper Ewald.

Titel | Title:

Tre Bud

Udgivet år og sted | Publication time and place: København ; Kristiania : Martin, 1918

Fysiske størrelse | Physical extent:

124 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, -140

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 07073 7

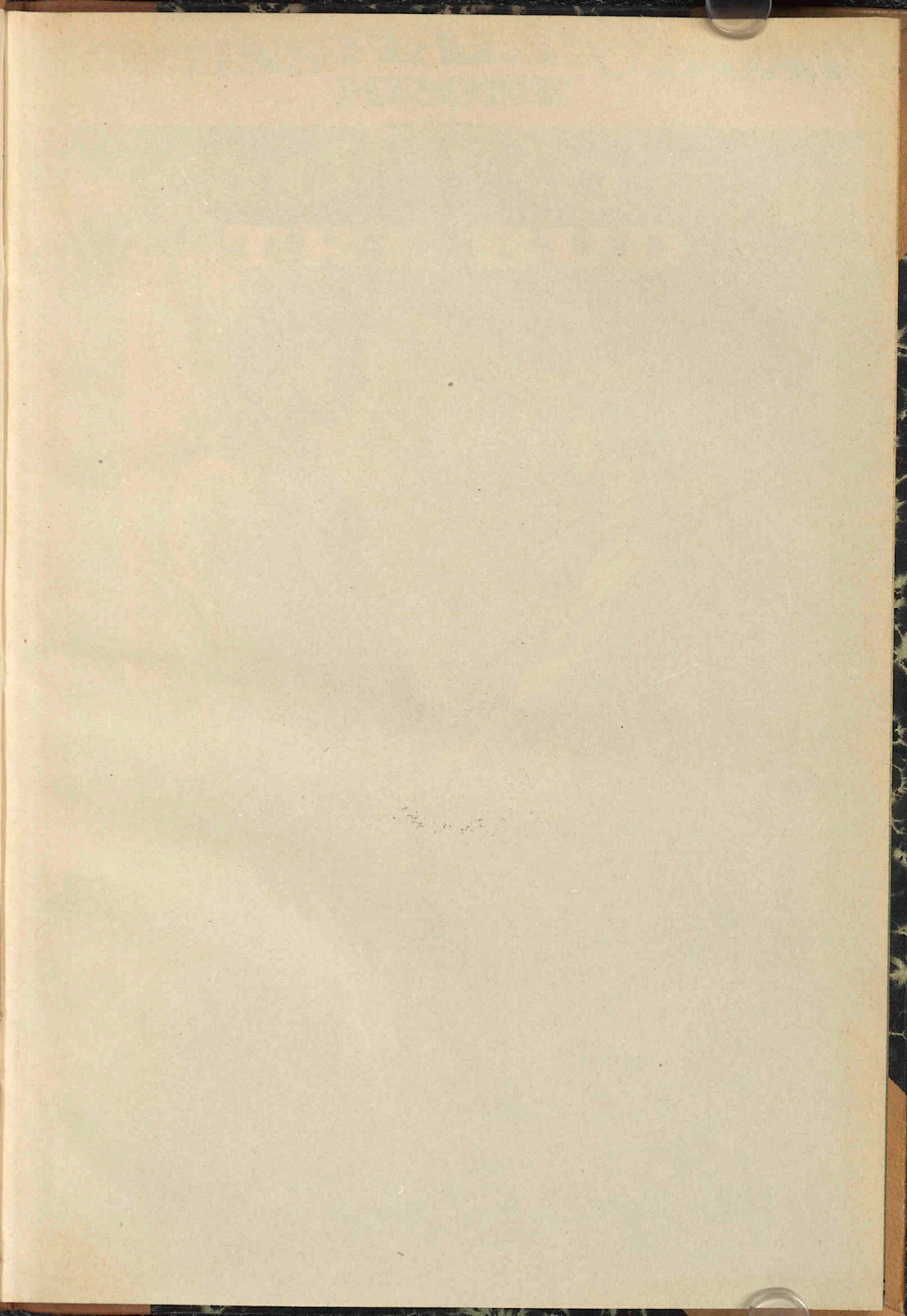
07073

Det Kgl. Bibliotek

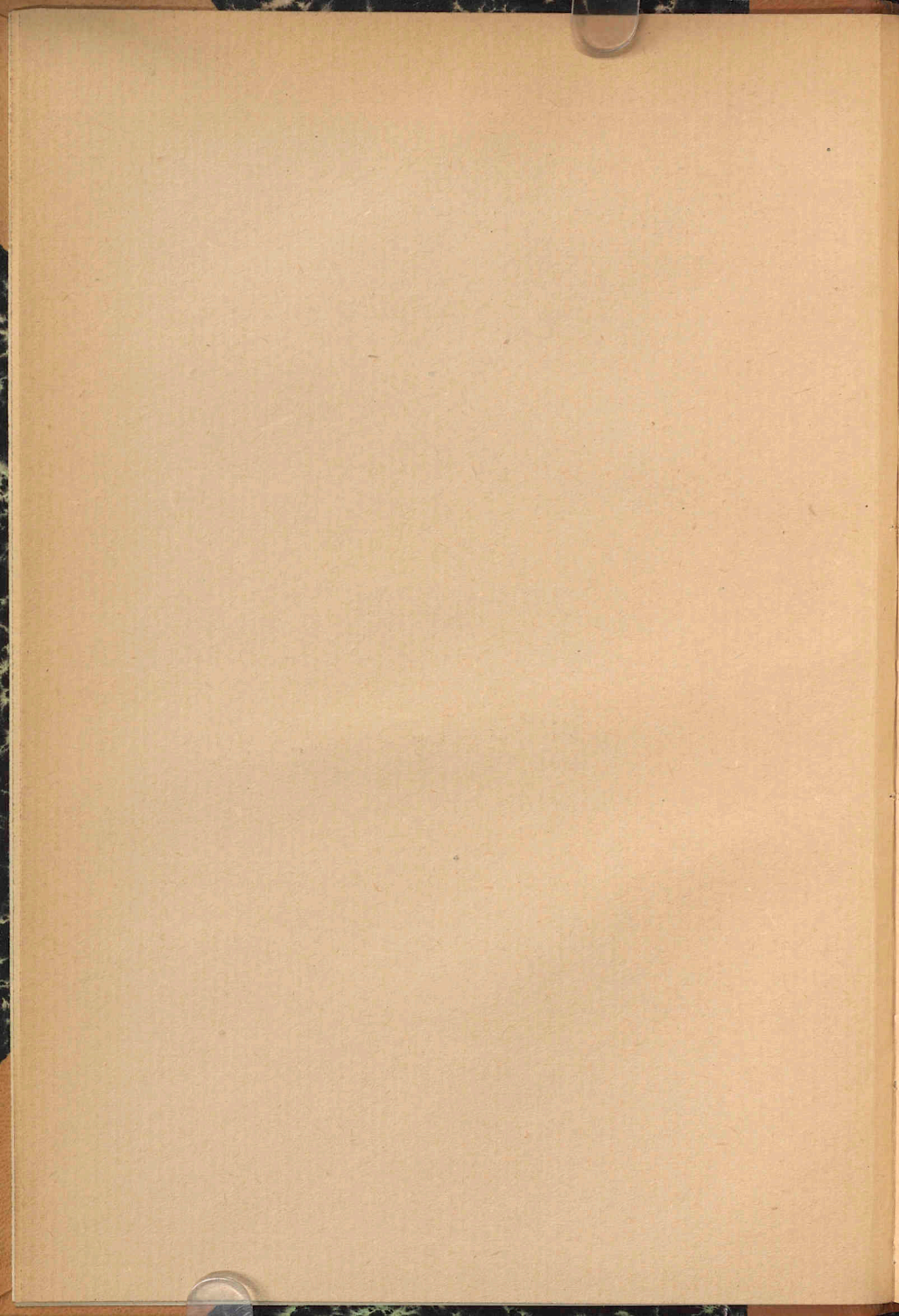

130024713092

TRE BUD

1918. C4083

GILBERT PARKER

TRE BUD

AUTORISERET OVERSÆTTELSE FOR NORGE OG DANMARK

AF

JESPER EWALD

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN & KRISTIAN A
MCMXVIII

Af GILBERT PARKER er ud-
kommet paa MARTIN'S Forlag:

VALMOND NAPOLEON	Uds.
SVÆRDETS SPOR	Uds.
DRONNING ELISABETHS HOF	Uds.
LØVETÆMMERSKEN.	Uds.
OPRØRET	Uds.
EVENTYREREN FRA NORDLANDET	
TRE BUD	

TRE BUD

I.

„Læs videre, Pierre,“ sagde den syge Mand og rettede paa Ulveskindspuden, saa den skyggede for Lyset.

Pierre smilede for sig selv ved Tanken om sin uvante Beskæftigelse, hævede Brynene og saå hen i Stuen, som om der sad en paa den anden Side af Ilden — skønt de to var alene i Stuen — og læste videre

„Vee, en Brusen af mange Folkeslag! de bruse som Havets Brusen; og et Bulder af Folkefærd! de buldre, som mægtige Vande buldre.

„Folkene buldre som store Vandes Bulder, men han truer dem, saa de flye langt bort; og de bortjages som Avner paa Bjergene for Vejret, og som en Hvirvel for Hvirvelvind.

„Ved Aftens Tid — see, da er der Forskrækkelse! førend Morgen kommer, da ere de ikke mere; dette er deres Deel, som plyndre os, og deres Lod, som berøve os.“

Den syge Mand hævede Haanden som Paabud om Tavshed, og Pierre lagde den opslaaede Bibel ved Siden af ham. Saa betragtede han granskende Skikkelsen paa Lejet. Skønt han var medtaget af pludselig Sygdom, var der noget tilsyneladende ungt over hans Legeme, en moden Styrke; men Haaret var graat, Skægget graasprængt og Ansigtet furet og rynket, som om Manden havde levet et langt Liv i strengt Arbejde. Kroppen saå ud til at

være tredive Aar og Hovedet tres; han var nøjagtig femogfyrrre Aar gammel. Det mest ejendommelige ved ham var en overlegen, spirituel Intelligens, der røbede sig i de dugget-klare Øjne, i det forklarede Ansigt, i den blødt tonende, velberegnede Tale. Man vilde vel efter hans ydre Fremtoning anslaa ham til at være en hellig Eremit, eller — i Betragtning af hans kraftige, elegant byggede Skikkelse snarere tage ham for at være Soldat. I de sidste fireogtyve Timer havde han maattet kæmpe for Livet med en af disse frygtelige „Forkølelser“, der tillukker Legemets Aabninger og uden nærmere Omstændigheder lader sit Offer forsvinde ud af denn Verden.

Pierre, der gennem drøje Erfaringer havde erhvervet sit primitive Kendskab til Lægekunsten, havde hentet ham tilbage til Livet og var nu selv lidt forbløffet over sin Optræden som Bibelkyndig for en syg Prrotestant. Men Biblen var for ham som selve hans Barndom, den levede altid i hans Erindring, og det gamle Testamentes Historie var ham som Vin i Blodet. De høje Ord sang i hans Aarer — sang om primitive Mennesker, Eventyr, gaadefulde Oplevelser og Romantik. I næsten en Time havde han med altopslugende Interesse læst højt af disse Oldtidskrøniker for Fawdor, der bestyrede denne Station for Hudson's Bay Kompagniet i den yderste Vildmark.

Pierre var tre Dage tidligere kommet til Stationen og havde fundet en Halvblods Pelsjæger og en Indianer, der stod afmægtige overfor den Sygdom, der hastigt greb John Fawdor om Hjertet og knugede det i Dødens Skruestik. Han kom i sidste Øjeblik. Han var nu rede til at opdage, hvordan vilde Fremtiden vise, hvorfor denne usædvanligt stærke og begavede Mand i femogtyve Aar havde levet paa en ensom Station i Labrador.

„— —“ Fawdor gentog langsomt Ordene og sagde saa: „Det er godt være ude af den hvileløse Verden. Kender De Livets Hemmelighed, Pierre?“

Pierres Fingre søgte uvilkaarlig Biblen og trommede paa dens Blade. Han saå paa Fawdor, og pludselig svarede han: „At holde sine egne Bud.“

„De ti?“ spurgte den syge Mand og pegede paa Biblen.

Pierre lukkede Bogen. „Ikke de ti, for de passer ikke alle; men man skal lave sine egne, ét for ét og aldrig bryde dem — *comme çai*“

„Det er et godt Svar,“ sagde Fawdor, „men hvad er det største Bud, et Menneske kan opstille for sig selv?“

„Hvem véd? Hvad nytter det at sige: „Kom Hviledagen i Hu“, naar man lever dèr, hvor man ikke véd, hvad Dag det er? Hvad nytter det at sige: „Du skal ikke stjæle“, naar man ikke har Mod til at røve, og der intet er at stjæle? Men man bør have Øje for Retfærdigheden og Mod til at se den. Det er ikke godt for nogen at gøre sig et Bud mod det, der er hans Dumhed eller hans Djævelskhed. Retfærdighed — det er det afgørende.“

„Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd mod din Næste?“ spurgte Fawdor stille.

„Ja, saadan noget. Men man skal udtrykke det i sine egne Ord og holde den Lov, man har skabt. Saa smager Livet ikke ækelt i Munden.“

„Hvilke Bud har De lavet til Dem selv, Pierre?“

Den ulmende Glød blussede frem i Pierres Ansigt. Han følte et Nu det, hans Fader, en frask en fransk Chevalier vel havde følt, om en Bondé havde fordristet sig til at fingrere ved Ordnerne paa hans Bryst. Det ramte hans medfødte Stolthed, der saa sjældnen gav sig aabent til Kende. Men han forstod den Aand, der laa bag Spørgsmaalet, og Hensigten retfærdiggjorde den Spørgende.

„Du skal tænke med tolv Mands Sind og én Kvindes Hjerter,“ sagde han og tav.

„Retfærdighed og Barmhertighed,“ mumlede Stemmen fra Sengen.

„Du skal komme Fødens og Tæppets Tro i Hu.“ Igen tav Pierre en Stund.

„Man skal ikke have Aarsag at frygte sin Ven,“ sagde Stemmen igen.

Pausen blev længere denne Gang, og Pierres kolde, kønne Ansigt blev ligesom blødgjort inden han sagde: „Glem ikke din Hustrus Kummer.“

„Det Bud er godt,“ sagde den syge Mand, „til at værne om alle Kvinder, hvad enten de er sande eller — taabelige.“

„Den stærke bør skamme sig for at udnytte de svage. Puh! Den Leg er intet værd. Kun Mandfolk er godt Bytte for Mandfolk.“

Pludselig tilføjede Pierre: „Da De troede, De skulde dø, gav De mig nogle Breve og Papirer, som jeg skulde tage til Quebec. De kommer Dem nu. Vil De have dem igen? Vil De tage Dem af dem?“

Fawdor forstod: Pierre vilde gerne høre hans Historie. Han rakte Haanden frem og sagde: „Jeg vil selv tage mig af dem. De har ikke læst dem?“

„Nej. Jeg skulde ikke læse dem, før De var død — *bien?*“ Han rakte ham Pakken.

„Jeg skal fortælle Dem Historien,“ sagde Fawdor og lagde sig paa Siden, saa han så lige paa Pierre.

Han begyndte ikke straks. En Grønlandshund af den smukkeste, men vildeste Race strakte sig foran Ilden, hvor den laa, så paa de to Mænd med sine røde Øjne, rejste sig langsomt og gik hen til Døren for at snuse til Sprækkerne. Saa vendte den om og begyndte at vandre hvileløst omkring i Stuen. Hvert Øjeblik standsede den, snusede i Luften og gik videre. Et Par Gange stod den ogsaa stille, naar den kom til den syge Mands Leje, og til sidst rejste den sig pludselig, lagde Forpoterne paa Sengestedets plumpe Hovedgærde og puttede Snuden ind til den Syges Hoved. Der var noget sjælden vildt og dog henrivende blidt over dette Hundeansigt, der var arret af tidlige Ejeres Piskeslag. Den syge Mand strøg med Haanden over det ulveagtige Hovede. „God Hund, god Akim!“ sagde han blødt paa Fransk. „Du véd, naar det trækker op til Storm; du véd ogsaa, naar der er Storm i mit Sind.“

„Jeg var kun en Dreng paa enogtyve,“ sagde Fawdor fra sin Pude, med Blikket mod Hunden, der igen hvileløst flakkede om i Stuen, „og jeg havde været tre Aar i Kompagniets Tjeneste. De sagde, jeg kunde stige hurtigt, og det havde jeg gjort. Jeg var ærgerrig, men jeg finder dog en Trøst deri, at jeg kun gennem Taalmodighed, Flid og Eftertanke søgte at naa de Maal, min Ærgerrighed havde sat sig. Jeg læste meget og brød mig om, hvad jeg læste, men jeg forstod ogsaa, at jeg kunde tjene baade mig selv og Kompagniet ved at erhverve Forstand paa Folk.“

„En Dag kom Kompagniets Guvernør fra England og med ham en yndig Dame — hans unge Niece — og hendes Broder. De arrangerede en Tur til de store Søer, og jeg blev valgt til at følge med dem som Fører for Baadsmandskabet. Det såå ud til, at jeg havde faaet den store Chance, og det samme sagde Bestyreren i Lanchine den Morgen, vi tog af Sted. Den unge Pige var saa indtagende, De kan tænke Dem; ikke saa vidunderligt smuk, men med et Ansigt, der vilde blive skønnere og skønnere med Aarene, og hun ejede ogsaa et bedaarende Humør. Guvernøren var en ilter Herre, han taalte ikke Modsigelse, men trods alt troede jeg ikke, han kunde være ond i sin Haardhed. Det var en lang Rejse, og vi maatte tage os sammen for stadig at holde Interessen vedlige; men det klarede vi saa nogenlunde, for der var Fiskeri og Jagt og Eventyr baade af den ene og den anden Art og lettere Adspredelser som Sange og Fortællinger, naar vi roede ned ad den lange Flod.

„Vi talte om mange Ting undervejs, og jeg var glad ved at lytte til Guvernøren, for han havde set og lært meget. Det var tydeligt, han gerne såå os som opmærksomme Tilhørere ved hans Beretninger, der syntes at vokse lidt ved at blive fortalte; og hans Nevø, der havde Sans for Ironi, vovede sig nu og da ud med en eller anden vittig Uforskommethed, men det var vanskeligt at ramme ham der, for han kunde paatage sig det mest uskyldige barnlige Ansigt, saa Genstanden for hans Spot ikke kunde afgøre, hvor meget eller hvor lidt, han havde ment med det. Henimod Rejsens Slutning blev han mere dristig og sagde mange smertende Ting baade til Guvernøren og til mig, hvilket mere end én Gang fik hans Søster til at blegne, for hun var af et venligt Sind. Naar som helst Samtalen blev almindelig, var det hans Fryd at sætte den ene op mod den anden. Og skønt jeg var paa min Post og den unge Pige forstod, hvad han havde for, fik han det til sidst som han vilde.

„Jeg var godt bevandret i Shakespeare og i Biblen, og som Tilfældet er med alle belæste unge Mænd faldt Citater og den Slags mig let paa Tungen, uden at jeg dog altid sagde det højt. En Aften, da vi gik henimod Lejrbaalet, brød en Hjort frem af Skoven og løb lige igennem den lille Rundkreds, vi dannede og

forsvandt i Krattet ved Floden. En løb efter en Riffel, men Guvernøren forbød det, overlegent tilføjende en filosofisk Bemærkning. Jeg, der blev stolt af Lejligheden til at bevise, jeg ikke helt var et Urskovsmenneske paa det Omraade, supplerede hans Aforisme med en Linie fra Shakespeares „Cymbeline“.

„Hov, hov!“ sagde Guvernøren rapt, „det har De ikke rigtig faaet fat i, Hr. Fawdor; det lyder saadan“, — og saa korrigerede han mig. Nu kom hans Nevø til og indskød med en lille haanlig Latter en snertende Bemærkning om min „omfattende Lærdom“. Jeg burde vidst bedre end lade det genere mig, men jeg svarede igen, skønt meget respektfuldt, at jeg ikke havde citeret fejl. Det syntes nu pludselig, som om et vigtigt Princip stod paa Spil; som om jeg var Shakespeares Ridder — saadan kan Forfølgelsen vildlede os.

„Guvernøren — jeg ser det for mig som var det i Gaar — syntes at stivne til Is, for han elskede at blive betragtet som ufejlbarlig i alle saadanne Sager saa vel som i store Forretnings-spørgsmaal, og hans Nevø var ikke sen til at lirke ved det. Han sagde studs, at jeg vilde sandsynligvis komme bedre frem i Verden, hvis jeg var mere nøjagtig og mindre selvsikker. Det sved, for ikke alene saå den unge Dame til — med overlegen Medlidenhed, syntes jeg, men hendes Broder mumlede sagte noget til hende med et udfordrende Smil. Jeg saå ingen Grund til at lade mig behandle som en Skoledreng. Saa vidt min Viden rakte, var den fuldt saa god som enhver andens, hvad enten han var ung eller gammel, saa jeg svarede hastigt igen. Jeg sagde, at Hans Ekscellence vilde finde mig mere sikker i Shakespeare end jeg var selvsikker. „Godt, godt,“ svarede han med et strengt Blik, „vort Kompagni har Brug for store Mænd til vanskelige Opgaver.“ Det svarede jeg ikke paa, for jeg fik et advarende Blik fra den unge Dame — et Blik, der paa én Gang var bebrejdende og bydende. Hun kendte sin Onkels stridige og stridbare Sind og vidste, hvor stædig og skinsyg han var i Smaating. Sagen var uddebatteret for dengang, men da Guvernøren den Aften gik til sit Telt, sagde den unge Dame hastigt til mig: „Min Onkel er en meget belæst — og meget mægtig Mand, Hr. Fawdor. Jeg vilde ordne det her med ham, hvis jeg var Dem.“ I det Øjeblik skam-

mede jeg mig. De aner ikke, hvor hendes Øjne var skønne, hvor hendes Stemme kunde faa én til at skælve! Hun sagde ikke mere, men gik ind i sit Telt, og saa hørte jeg Broderen sige bag mig: „O, hvorfor skulde en dødelig Aand være stolt?“ Saa lo han lidt og slog ud med Haanden, som kastede han en Hilsen til en Tigger og forsvandt og jeg var ene.“

Fawdor holdt inde i sin Beretning. Hunden havde igen lagt sig ved Ildstedet, men dens røde Øjne blinkede mod Døren, og nu og da knurrede den sagte, og de lange Knurhaar syntes at dirre af Fornemmelser. Pludselig lød der et højt gennemtrængende Hyl gennem Natten. Hunden aabnede Gabet og slog det i i lydløs Snerren, der viste dens lange, skarpe Tænder; Haarene rejste sig i en Kam langs dens Ryg. Men de to Mænd rørte sig ikke. Vildkattehyl var intet nyt for dem.

Saa fortsatte han: „Jeg sad ved Baalet og hørte Vilddyrene hyle saadan, jeg lyttede til Flodens Kværnen i Strømhvirvlerne nedenfor og en pludselig Ensomhedsfølelse kom over mig og gjorde mig syg. Der var tre Mennesker i et Telt nær mig. Jeg kunde endog høre Guvernørens Aandedrag, men jeg syntes ingen Del at have i noget Menneskes Liv, som var jeg en Slags Udstødt for Gud og Mennesker. Jeg var fattig, jeg havde ingen Venner, jeg var prigsivet det store Kompagni, hvis jeg døde var der, efter hvad jeg vidste, ikke den levende Sjæl, der vilde fælde en Taare for mig. Ja, for ser De, jeg var jo kun en Dreng, og det var sagtens Ungdommens Aand, der higede mod den vældige, handle-dygtige Verden og ærgerrige Mænds Kammeratskab. Der er ingen saa ensom som den unge Drømmer ved Livets Bred.

„Jeg laa ved Baalet. Natten var ikke kold og jeg faldt om-sider i Søvn uden at dække mig til. Jeg vaagnede ikke før ved Morgen, og da fandt jeg Guvernørens Nevø i Færd med at lægge frisk Brænde paa Ilden. „De, der er født store, kommer hurtigt op,“ sagde han. Men han saå maaske, at jeg havde haft en daarlig Nat og følte, at han var gaaet vidt nok, for snart sagde han i en Tone, jeg syntes bedre om: „Følg mit Raad, Hr. Fawdor, og faa den Sag klaret med min Onkel. Man stiger ikke saa hurtigt i Kompagniet, at De har Raad til at trættes med dets Guvernør. Jeg vilde slaa om i en anden Gade, vær ikke alt for oprigtig.“

Jeg takkede ham, og der blev ikke talt mere om det, men jeg syntes bedre om ham, for jeg forstod, at han mere dryppede sin Gift for at more sig med at se Menneskenes Svaghed end af Ondskab.

„Men mit Held havde faaet et Knæk, og det skulde ikke rettes igen den Dag, og fordi det ikke blev rettet da, blev det det slet ikke, for Klokken fem kom vi til Stationen i Lachine, og her skulde Guvernøren og de andre blive. Hele den Dag havde jeg ventet paa en Lejlighed til at sige et undskyldende Ord til hans Ekscellence, men det hjalp ikke, intet syntes at ville hjælpe mig, for han havde travlt med sine Papirer og Notitser og jeg maatte ogsaa gøre min Rapport færdig. Timerne gik, og jeg så mine Chancer forsvinde. Jeg vidste, at Guvernøren regnede mig det skete til Last, og det ikke mindre fordi han flere Gange den Dag saa mig i Samtale med sin Niece. For hun lod til at være ivrig efter at opmuntre mig, og jeg tror virkelig, vi kunde være blevet rigtig gode Venner, om vore Veje var faldet sammen. Hun kunde uden at skamme sig have givet mig sit Venskab, for jeg var kommet af gammel skotsk Familie — Sheplaws fra Canfire — som baade hun og Guvernøren vidste var en ældre Slægt end deres egen. Men hendes Venlighed den Dag gavnede mig dog ikke, og jeg gjorde ondt værre ved, fortryllet af hendes Elskværdighed, at optræde alt andet end fjernt overfor hende, og til sidst, da hun gik fra Baaden, gengældte jeg hendes Haandtryk med megen Varme. Den Stolthed, jeg i det Øjeblik følte, har vel lyst i mine Øjne, for jeg så Guvernørens Ansigt blive haardere og haardere og Broderen trak ironisk paa Skulderen. Jeg var for ung til at forstaa eller vide, at den unge Pige nærmest var ked af, at jeg saaledes havde skadet mine Udsigter, for hun vidste — og det forstod jeg kun alt for godt bagefter — at jeg kunde have faaet stor Forfremmelse som Belønning, for den heldigt gennemførte Tur. Men skønt Baadsmandskabet fik en Pengegave og Tobak og Spiritus, var der intet til mig uden Guvernørens formelle Tak, da han hilste mig Farvel.

„Nevøen kom med sin Søster for at tage Afsked med mig. Hun og jeg vekslede ikke mange Ord, og der skulde gaa lang, lang Tid, inden hun fik at vide, hvad der videre hændte den Dag.

Men Broderen sagde: „De har ladet Chancen gaa Dem forbi, Hr. Fawdor. Bedre Lykke næste Gang, ikke? Og“ vedblev han, „jeg vilde kalde hundrede Udgaver løgnagtige for at kunne læse Teksten i Overensstemmelse med min Chef. En Konges Ord er altid forstandige, saa længe Hovedet sidder paa hans Skuldre,“ erklærede han saa og tog en Perlenaar af sit Slips og rakte mig den. „Vil De gaa med den som en Erindring om mig, Hr. Fawdor?“ spurgte han, og jeg, der havde troet, han blot var en ung og storsnudet Flab, knugede hans Haand og sagde Gud bevare Dem. Det gør mig godt nu at tænke paa, at jeg sagde det. Jeg saa hverken ham eller hans Søster senere.

„Næste Dag var en Søndag. Ved Totiden kom der Bud om, at jeg skulde indfinde mig hos Guvernøren. Da jeg kom til Stationen og blev indladt hos ham, saa jeg, at min Ulykke endnu ikke var fuldkommen. „Hr. Fawdor,“ sagde han koldt og bredte et Kort ud paa Bordet foran sig, „De rejser med det samme til Fort Ungava ved Ungava Bugten i Labrador.“ Jeg følte, at mit Hjerte et Sekund stod stille, saa jog det op og ned som et Stempel under pludseligt Damppres. „Nu begiver De Dem,“ vedblev han med sin haarde Stemme, „til Landsbyen Pont Croix. Der finder De tre Indianere, der venter Dem. Med dem rejser De saa langt som til St. Saviour Pynten og slaar Lejr dør, for Indianerne kender Vejen over Labrador til Fort Ungava. Naar De kommer dertil, tager De Kommandoen over Stationen og bliver dør indtil videre Ordre. Deres Tøj er allerede i Landsbyen. Jeg har ladet det pakke, og dør finder De ogsaa, hvad De faar Brug for paa Rejsen. Bestyreren i Ungava var der i ti Aar; nu er han rejst — til Himlen.“

„Jeg kan ikke sige, hvad der tvang mig til at tie, der fik mig til blot samtykkende at bøje Hovedet og presse Læberne sammen. Jeg vidste, jeg var dødbleg, for da jeg gjorde omkring for at forlade Stuen, saa jeg mit Ansigt i et lille Spejl, der var slaaet op paa Døren, og jeg kunde daarligt kende mig selv igen.

„„Farvel, Hr. Fawdor,“ sagde Guvernøren og rakte mig Kortet. „Der findes en Del Spiritus i Deres Lagere; pas paa, Indianerne ikke faar fat i det. Hvis de gør Forsøg paa at desertere, véd De, hvad De har at gøre.“ Saa vendte han sig med en af-

færdigende Haandbevægelse fra mig og begyndte at tale med Hovedbestyreren.

„Og jeg gik ud af den Stue som en dødsdømt. Fort Ungava i Labrador — Tusind Kvartmil borte bag et nøgent, vildt Land, og det tilmed om Vinteren; for det var snart Vinter der! Det var Forvisning til Sibirien, og landt værre end Sibirien, for der er der mange til at dele Elendighedens Kammeratskab, og jeg blev rimeligvis den eneste hvide Mand i Fort Ungava. Da jeg gik ud af Stationen sang de Ord af Shakespeare, der havde hidført alt dette, i mine Øren.“ Han tav stille og sank trætt tilbage mellem Skindene paa Lejet. Ud fra den dybe Stilhed lød Pierres bløde Stemme:

„Du skal dømmе med tolv Mands Sind og én Kvindes Hjerte.“

II.

„Rejsen til Landsbyen Pont Croix var som at vandre over Grave. Ved hvert Skridt stak det mig i Hjertet — jeg enogtyve Aar gamle Dreng, der i et Nu var blevet gammel. Det var ikke, fordi jeg var blevet lidt halt efter et Uheld paa Turen med Guvernøren, men det var, som om min hele Tilværelse med ét var blevet lammet. Hvorfor tog jeg af Sted? Aa, De aner ikke, hvor Disciplinen ætser sig ind i én — det er Stolthed, Lydighedens indignerede Stolthed. I den Time svor jeg, at jeg selv en Dag vilde blive Guvernør for det Kompagni — i ungdommeligt, dristigt Praleri. Jeg havde harmfulde Syner, jeg drømte meningsløse Drømme, men jeg tænkte ikke paa at være ulydig. Det var en uhørt Rejse paa den Aarstid, men jeg svor, at jeg vilde gøre den, og at den skulde komme til at staa i Kompagniets Beretning.

„Jeg naaede Landsbyen, fandt Indianerne og tog straks videre til Nybygden, hvor vi skulde blive den Nat. Saa begyndte mine Knæ at smerte. Jeg blev bange for Betændelse, saa i Nattens Mørke gik jeg tilbage til Landsbyen, vækkede Kompagniets Handelsmand, fik noget Salve og andre Smaating og var tilbage igen i St. Saviour inden Dag gry. Mine faa Klæder og Ejendele kom

i Løbet af Formiddagen, og ved Middagstide var vi vel undervejs mod Landflygtigheden.

„Jeg husker, at vi naaede et Højdepunkt ved St. Lawrence Floden, lige før vi drog ind i Skoven for aldrig mere at se den store Flod. Jeg stod og saå tilbage ad Floden til det Sted, hvor Lachine laa. Dér var alt, hvad der gjorde Tilværelsen udholdelig for en Mand i Kompagniets Tjeneste; og dér var ogsaa de, med hvem jeg i tre Maaneder havde levet og rejst — havde spist sammen med, havde taget mig af, for hvem jeg havde udfoldet alt min Dygtighed og Snille. Jeg kunde ikke ane, der vilde gaa en Menneskealder inden jeg saå det Syn igen. Aldrig fra den Dag og til nu har jeg set den brede, blide Flod, hvor jeg tilbragte de tre lykkeligste Aar af mit Liv. Jeg ser nu for mig Quebecs stolte, skinende Højder, den kønne, lille skovklædte Orléans-Ø, det snoede Løb, der er saa dybt og stridt. Solen hældede stærkt mod Vest og Himlen havde allerede faaet Efteraarets dybrøde og purpurfarvede Toner. Af en eller anden Grund var det, der virkede stærkest paa mig, en Klynge Fyrretræer, højtidsfulde, rolige; deres Toppe glødede i Eftermiddagens Skær. Jeg havde let ved Taarer i det Øjeblik. Men Stoltheden tvang dem tilbage. Desuden ventede Indianerne, og den lange Rejse laa foran os. Og saa — maa-ske fordi der ingen anden var at byde Farvel — saa vinkede jeg mod den fjerne Landsby Lachine og udbrød, med den yndige Pige i Tankerne, der i Gaar saa blidt havde taget Afsked med mig: „Farvel og Gud velsigne dig.“

Han tav. Pierre rakte ham en Træskaal og han drak og vedblev:

„Rejsen skred frem. De kender Landet. De véd, hvordan det er — disse nøgne Issletter og klippefyldte, uhegnede Marker, der strækker sig til alle Sider, det skovløse Lands bølgende Øde, de bundfrosne Søer. Gud maa vide, hvilken uudholdelig Rædsel den Pilgrimsfærd havde givet mig, om vi ikke nu og da havde set Glimt af noget levende — Hjortene og Rensdyrene, der sprang forbi os. Paa Ære, jeg var saa opfyldt af Taknemlighed og Æmhed ved det Syn, at jeg kunde have slaaet Armene om Halsen paa dem og kysset dem. Jeg kunde ikke faa mig til at hæve en Bøsse imod dem. Mine Indianere skød paa dem, og saa vankelmødigt

er Mennesket, at jeg spiste mig godt mæt i Kødet. Mine Indianere var næsten mindre selskabelige overfor mig end et Dyr vilde have været. Hvor stærkt jeg saa anstrengte mig, kunde jeg ikke faa mig til at synes om dem, og jeg frygtede, kun med alt for god Grund, at de ikke brød sig om mig. Ja, jeg forstod snart, at de tænkte paa at forlade mig — maaske dræbe mig, hvis de kunde komme af Sted med det, skønt jeg satte min Lid til den sunde og beroligende Frygt, Indianerne nærer for det store Kompagni. Jeg var ikke sikker paa, at de førte mig den rigtige Vej, og jeg maatte true dem med Døden i det Tilfælde, at de førte mig vild eller prøvede paa at desertere. Mine Knæ var undertiden smertende og forfrosne, Sult og Aarvaagenhed tog stærkt paa mig. Men jeg gav alligevel ikke efter for min Elendighed, thi ikke alene Udholdenheden kom til mig, men ogsaa noget af den hellige Stolthed over taalte Lidelser, der var mine Forfædres Ære.

„Fire Maaneder var vi paa den bitre Rejse, og jeg véd ikke, hvordan det var gaaet os, om ikke vi havde mødt de Dyr, jeg vel nænnede at spise, men ikke at dræbe. Dagene blev kortere og kortere, og undertiden var vi i atten Timer i fuldstændig Mørke. Deraf kan De slutte, hvor langsomt vi vandt frem. Vi kunde, Gud ske Tak, sove, indpakkede i vore Pelsposer, som oftest uden noget Lejrbaal — rene Mumier, der laa udstrakte paa det mægtige, hvide Lagen med den stirrende, ugæstmilde Himmels over sig; skønt det maa indrømmes, at i de mange Uger drog ikke én Sky over Zenit. Naar der var Lys, var der ogsaa Solskin, og det gav os Mod i Lemmerne og hjalp os til at redde Livet. De vil maaske tro, at Lidelsen havde omtaaget min Hjerne, men jeg siger Dem med rene Ord, at de sidste Dage af vor Rejse saå jeg tidt en høj Skikkelse, der vandrede ved min Side, og hver Gang jeg vilde tale til ham, lagde han advarende Fingeren paa Læben, men naar jeg var ved at styrte om, talte han til mig og altid med de samme Ord. De har hørt om ham, den Røde Jæger paa Kimash Bjergene. Ham var det, Nordens Skildvagt, den der elsker de vildfarne. Saa dybt trængte hans Ord ind i mit Hjerte, at de staar skrevet dør indtil denne Time.“

„Jeg saå ham engang i Hvide Dal,“ sagde Pierre dæmpet. „Hvad sagde han til Dem?“

Den anden drog Vejret dybt, og et Smil laa om hans Læber.
Saa gentog han den Røde Jægers Ord, langsomt som var det ham
kært at dvæle ved dem.

„O, Menneskesøn, se!
Hvis du skulde segne paa den tomme Slette,
Vejen ingen Mand rider,
Da opløft dit Hjerte;
Se, o Menneskesøn, din Hjælper er nær!

O, Menneskesøn, tag Vare!
Hvis du skulde segne paa den tommme Slette,
Sletten ingen Mand elsker,
Da ræk din Haand ud,
Tag Vare, o Menneskesøn, Styrke skal gives dig!

O, Menneskesøn, fryd dig!
Hvis du blindes udenfor selve Døren,
Døren til det trygge Telt,
Da syng i dit Hjerte,
Fryd dig, o Menneskesøn, din Lods leder dig hjem!“

„Jeg følte mig aldrig alene efter det — kald det, hvad De vil, Indbildning eller Vildelse. Mit Hjerte var saa let, at det syntes at suse som en Stjerne, og mine Fødder var saa tunge, at jeg slæbte den hele Jord efter mig. Mine Indianere sagde sjælden noget. Jeg tillod dem aldrig at sakke bagud, for jeg havde ingen Tillid til deres træske Natur. Men mod Slutningen lod det til, at ogsaa de kun havde en Tanke, og det var at naa Fort Ungava, for der var ingen Proviant tilbage, overhovedet intet. Vi saå ingen Indianerstammer og ingen Eskimoer, for vi havde ikke passeret deres Rejseruter eller Bygder.

„Til sidst drømte jeg gerne, at Fugle sang tæt ved mig — en blød, flygtig Hvirvel af Lyde, og saa ringede slørede Sølvklokker gennem den smertende, blide Luft. Stumper af Bønner og Digte, jeg lærte som Dreng, fo'r gennem mit Sind, matematiske Ligninger, det dirrende Hvin fra en stor Baandsav, Væddeløbshestes Prusten under Pisken, naar de nærmer sig Maallinien, min egen

Stemme, der højt afleverede Eder, jeg som ung Knægt havde hørt af en blind Færgemand, Drønet af en Tømmerdrift, der braser mod et Hus ved en Flodoversvømmelse og river det med sig

„En Dag naaede vi saa frem. Det var næsten Aften, og vi kom til Toppen af en skovklædt Bakkeknold. Øjnene dansede i Hovedet paa mig af Udmattelse og Svaghed, men nedenfor, ved Bredden af den store Bugt, kunde jeg se en stor Hytte med Eskimoernes og Indianernes Boliger omkrig. Det var Fortet, mit triste Fængsel.“

Han tav. Hunden havde fulgt ham med sine brændende Øjne; nu udstødte den en høj Knurren, som om den forstod og ynkede ham. I Tavsheden, der fulgte, brød Uvejret løs udenfor. Træerne begyndte at skælve og knage, den lette Sne piskede mod Pergamentsvinduerne og Skorstenen spruttede og stønnede. Med ét kunde de høre den unge Is bryde op ude paa Bugten og skurende drive mod Kysten. Fawdor lyttede en Stund og vedblev saa, idet han med Haanden viste mod Døren: „Tænk Dem! Saadan og altid saadan, den gudløse Kamp i Naturen og min elendige, trøstesløse Tilværelse.“

„Lige siden da?“

„Uden Ophør!“

„Hvorfor vendte De ikke tilbage?“

„Jeg skulde afvente Ordre, og de kom aldrig.“

„De var en fri Mand og ingen Slave.“

„Menneskehjertet har sin Stolthed. Straks, da jeg forlod Guvernøren i Lachine, sagde jeg: „Jeg vil aldrig sige et Ord, aldrig bede om noget eller bøje Knæ. Han har Magt til at undertrykke; jeg kan lyde uden at klynke — jeg er fuldt saa stolt en Mand som han.“

„Hadede De ham ikke?“

„I Begyndelsen — som kun den Udstødte kan hade. Jeg vidste, at hvis alt var gaaet godt, var jeg nu i en høj Stilling i Kompagniet, og her var jeg, hvor jeg levede som en Hund ved Indgangen til Verden, undertiden i Maanedsviis uden anden Føde end frossen Fisk, og i to Aar var jeg et Sted, hvor vi ingen Ild havde — boede i et Snehus, hvor der kun var Spæk at æde. Og saadan Aar efter Aar — ikke et Ord!“

„Posten kom en Gang om Aaret ude fra Verden?“

„Ja, en Gang om Aaret blev Døren til Tilværelsen udenfor aabnet. Der kom Skib til Bugten, og med det Skib afsendte jeg mine Rapporter. Men ikke et Ord kom fra Guvernøren og jeg sendte ikke en Bøn. Engang greb Kaptajnen paa det Skib mig ved Skulderen og sagde: „Fawdor, Menneske dog, De bliver gal af dette her. Kom med til England — lad Deres Halvblods tage Deres Plads — og bed Guvernøren om en stor Forfremmelse.“ Han forstod det ikke. Naturligvis sagde jeg ham, at jeg ikke kunde rejse bort. Saa gjorde han Front imod mig — han var en god Mand — og sagde: „Dette her gør Dem enren sindssyg eller ogsaa til Helgen, Fawdor.“ Han tog en Bibel op af Lommen og rakte mig den. „Jeg har brugt den i tyve Aar,“ sagde han, „i Modgang og i Medgang, og jeg har slaaet Nagler i den hist og her; den er Kortet over de dybe Have, og gid den maa blive det ogsaa for Dem, min Dreng.“

„Jeg sagde kun lidet dengang, men da jeg saå Skibets Sejl glide om et Forbjerg og forsvinde, brød min hele Stolthed og Styrke sammen, og jeg sank til Jorden, grædende som et Barn. Men Forandringen skete ikke paa én Gang. Der var to Ting, der holdt mig haard.“

„Den unge Pige?“

„Ja, den unge Pige og saa en anden. Men senere om hende. Jeg havde en Halvblods, hvis Liv jeg havde frelst. Jeg var altid god imod ham, gav ham saa godt at spise og drikke, som jeg selv fik, delte min Tobak med ham, elskede ham som kun en Landflygtig kan elske sin Kammerat. Han sammensvor sig med Indianerne om at bemægtige sig Fortet og Lagrene og dræbe mig, hvis jeg gjorde Modstand. Jeg opdagede det.“

„Du skal komme Fødens og Tæppets Tro i Hu,“ sagde Pierre. „Hvad gjorde De ved ham?“

„Fejlen var ikke saa meget hans som hans Races og hans elendige Fortids. Jeg havde elsket ham. Jeg sendte ham bort, og han kom aldrig tilbage.“

„Du skal dømmes med tolv Mands Sind og én Kvindes Hjerte.“

„Saa den unge Pige. Det var det, der knugede mig om Hjer-

tet. Aldrig et Ord fra hende eller hendes Broder. De maatte sikkert vide Besked og havde dog aldrig, tænkte jeg, lagt et Ord ind for mig hos Guvernøren. De var ikke kommet Fødens og Tæppets Tro i Hu. Og hun — hun maatte have forstaaet, at jeg kunde have tilbudt hende, havde vore Veje været de samme. Inden der kom bedre Dage, var jeg haard mod hende, haard og skamløs i mit Sind.“

„Glem ikke din Hustrus Kummer.“ Pierres Stemme var blød og dæmpet.

„Sandt nok, en Mand bør aldrig tænke med Haardhed paa nogen Kvinde. Men jeg har i femogtyve Aar kun kendt én Kvinde af min egen Race.“

„Og efterhaanden —?“

„Og efterhaanden som Tiden gik, og der intet Bud kom, holdt jeg op med at vente noget. Men jeg fulgte det Kort, der var mærket af Kaptajnens Blyant, og den havde han brugt i Tide og Utide, og efterhaanden glemte jeg at vente noget udefra. Jeg forsonede mig endog med min Tilværelse. Verdens ærgerrige og kvalfulde Bekymringer gled fra mig, og jeg stod over alt — ensom i min Lidelse og dog uden at bukke under. Ensomhed er noget grufuldt. I den bliver man —“

„Enten vanvittig eller en Helgen — en Helgen!“ Pierres Stemme klang ærbødigt.

Fawdor rystede paa Hovedet og smilede mildt: „Aa nej, vist ikke. Men jeg begyndte at forstaa Verden og jeg elskede Norden, det skønne, haarde Nordland!“

„Men der er mere?“

„Ja, Slutningen paa det hele. Tre Dage før De kom, fik jeg en Pakke Breve, ikke med den sædvanlige, aarlige Post. Et meddelte mig, at Guvernøren var død. Et andet — —“

„Et andet?“

— „var fra hende. Hun sagde, at hendes Broder den Dag, hun skrev dette, tilfældig havde fundet mit Navn i Kompagniets Bøger og opdaget, at jeg havde været der et kvart Aarhundrede. Det var en god Kvindes Brev. Hun sagde, at hun troede, Guvernøren havde glemt, at han havde sendt mig herop — som jeg nu haaber, han havde, for det vilde give ham én Ting mindre at

tænke paa, naar han drog ud paa den Rejse, hvor Menneskets eneste Byrde er dets Synder. Hun fortalte ogsaa, at hun havde skrevet til mig to Gange, efter at vi skiltes i Lachine, men aldrig hørt fra mig, og tre Aar senere var hun rejst til Indien. Brevene er gaaet tabt undervejs til mig paa en eller anden Maade — hvem véd? Saa kom der noget andet, noget saa sælsomt, at det lød som Englenes Latter over os. Saadan skrev hun: „Og, kære Hr. Fawdor, De havde *begge* Uret i det Citat, hvilket De vel sikkert for længst har opdaget.“ Saa gav hun mig Sætningen, som den staar i „Cymbeline“. Hun havde Ret, ganske Ret. Vi havde begge Uret. Jeg havde aldrig, før hendes Brev kom, tænkt paa at se det efter. Hvor forfængeligt, hvor usikkert og upaalideligt er Mennesket ikke!“

Pierre lod Cigaretten falde og stirrede paa Fawdor. „Bogkunderskaber er Tossestreger,“ sagde han langsomt. „Mennesket er den eneste Bog i dette Liv. Gaa videre.“

„Saa var der et andet Brev, fra hendes Broder, der nu havde en høj Stilling i Kompagniet; han bad mig komme til England og sagde, at de ønskede at forfremme mig til en stor Stilling, og at hans Søster og deres Familie vilde blive glade ved at se mig.“

„Hun var altsaa blevet gift?“

Den frække Tanke fik Fawdor til at slaa utaalmodigt ud med Haanden. Han vilde end ikke svare. „Jeg blev helt fra det af alle de Nyheder,“ sagde han. „Jeg vandrede som et Barn ud i et vanvittigt Uvejr. Jeg blev syg, saa kom De og bragte mig tilbage til Livet . . . og nu har jeg fortalt Dem alt.“

„Ikke alt, *bien sûr*. Hvad vil De gøre?“

„Jeg er udenfor Verden. Hvorfor friste det altsammen igen? Se blot, hvordan disse femogtyve Aar blev forkvaklede ved en Drengs Forfængelighed og en Mands Herskesyge!“

„Men hvad vil De gøre?“ gentog Pierre. „De maa se Kvinders og Børns Ansigt igen. Ingen Mand kan leve uden det Syn, selv om han er Helgen.“

Pludselig fo'r et Uvejr af Følelse over Fawdors Ansigt. Han laa meget stille og rystede i Tankerne med en ny Verden, der var aabnet for ham. „Ungdommen hungrer efter det tomme,“ sagde han, „og den midaldrende efter et Hjem.“ Han tog Pierres

Haand. „Jeg vil tage bort,“ tilføjede han. „Der findes vel en Dør, der vil aabne sig for mig.“

Saa vendte han sit Ansigt mod Væggen. Uvejret var ophørt, den vilde Hund laa fredeligt rullet sammen ved Arnen, og i mange Timer hørtes intet uden Brændeknudernes Knitren, naar Pierre passede Ilden.

LILLE BABICHE

„Nej, nej, m'sieu Guvernør, det er ikke blevet Dem rigtigt fortalt. Jeg var hos ham, og jeg har kendt lille Babiche i femten Aar — lige saa længe, som jeg har kendt Dem Det var henad den Tid, hvor man holder Fester nede i Deres Verden og synger de gamle Sange i Kirken og brænder mange Lys paa Altret. Ja, Julen — den store Fødselsfest. Nu skal De høre, hvor sælsomt det var altsammen — hvad der skete og hvor, og hvordan det endte.“

Guvernøren for det store Kompagni satte sig til Rette i Stolen. Hans stærke Ansigt var furet af Aarene, hans Haar var graat og endnu svært, de rolige Øjne glødede under buskede Bryn. Han havde selv tilbragt lange, ensomme Aar i Nordlandets vilde Fængsler. Han rettede sine mørke Øjne mod Pierre: „Monsieur Pierre, det vil jeg meget gerne høre. Det var ved Juletid —?“

Pierre begyndte: „De har set Nordlandet i dets Skønhed og Kulde, men aldrig saa koldt og saa skønt, som det var i Fjor. Verden var hvid af Sol og Is, Frosten slap aldrig, Solen var mede aldrig — glitrede kun, vidunderligt, dødbringende. Kunde man blot holde Hjertet varmt, følte man ingen Angst. Men hvis én Gang — blot et Nu — Blodet løb fra Hjertet og ikke kom tilbage, slog Frosten Dørene i, og det var forbi. Ah, m'sieu, naar Nordlandet i sin Vrede knuger om Menneskets Hjerte, er det en Kval, som ingen aner — et Nu.“

„Ja, ja, og Lille Babiche?“

„I ti Aar kørte han Posten ad Ruten Fort St. Mary, Fort O'Glory, Fort St. Saviour og Fort Perseverance indenfor Polar-

kredsen — blot én Postkørsel om Aaret, men det var ogsaa nok. Dér kom han paa Sporet med sine Eskimohunde, gik og kom med Latter og Hilsen til enhver, der krydsede hans Vej. „Goddag, Babiche.“ „Goddag, m'sieu'.“ „Hvordan lever du, Babiche?“ „Gudskelov godt, m'sieu'.“ „Hvorfra og hvorhen gaar Rejsen, Babiche?“ „Til det Store Fort ad det gamle Spor fra den Fjerne Flod, m'sieu'.“ „Haft en god Rejse, Babiche?“ „*Merci*, m'sieu', den gode Gud rejser mod Nord, m'sieu'.“ „Adieu, Babiche.“ „Adieu, m'sieu'.“ Saadan faldt sig omtrent Aar efter Aar. Undertiden overnattede han i en Hytte eller ved en Station, men for det meste var han alene — alene med sine Hunde. Han sov hos dem, og de sov paa Postsækkene — for at vogte dem — som om der gaves Røvere paa Tistjernesletten! Men nej, saadan vilde han nu have det, m'sieu'. Af og til mødte jeg ham — har jeg ikke været i hver Afkrog af Nordlandet? Vi var ikke særlig fine Venner, for — Ja, Babiche var af dem, der siger deres *ave*, og havde aldrig vagabonderet, og der var ingen Grund til, at han skulde bryde sig om mig, men vi mødtes i Fordræglighed, naar vi mødtes. Jeg kendte ham, da han var en Dreng — nede ved Chaudière, og han havde altid haft et Hjerte som Løven — og Kvinden. Jeg havde set ham kæmpe, og jeg havde set ham lide Kulde, og jeg havde hørt ham synge.

„Naa, sidste Høst var jeg oppe ved Fort St. Saviour. Puh, hvor der var kedsommeligt! Macgregor, Bestyreren der, har en Hjerne af Viskelæder. Saa jeg sagde, jeg vilde tage ned til Fort O'Glory. Jeg vidste, jeg vilde træffe Folk dér — det er nærmere Verden. Saa jeg tog af Sted med fire Hunde og rigeligt tørret Bøffelkød og saa meget Rom, Macgregor kunde mase ud af sine Øjne! Aldrig, aldrig har jeg gennemlevet saadanne Dage — Frosten skjalv som Staal og Sølv, naar den gjorde Sollyset til Støv, den hvide Sneflade hævede sig og sank og sank og hævede sig, Himlen var en Afgrund borte, Luften fik én til at raabe højt i Smerte det ene Øjeblik og fyldte én med Glæde det næste. Og alt var saa vildt og ensomt! Men jeg har set blaa og røde Byer hænge over de Sletter med Millioner af Lys og Stemmer, Stemmer overalt, ligesom blødt sungne Messer. Har man levet en Tid i Kulden deroppe, er man ikke længere sig selv — nej. Man vandrør i en Drøm.

„*Eh bien, m'sieu*’, der kom en Drøm til mig, som jeg troede, en Aften deroppe — eller maaske en Eftermiddag, for Dagene er korte; Solen dukker lige op og glider som en Appelsin i en lille Bue ned bag Horisonten igen. Jeg kom ud af et lille Højdedrag, og dør,ovre paa Sletten, saá jeg ét Syn! Forrevne Isklipper rejste sig, som om de var flaaet ud af Jorden, stak frem som Kiler — som Verdens Tænder. Og paa en Klippe, der var formet som en Ambolt, saá jeg noget, der ramte mig som et Slag, og jeg følte Blodet jaget ud af mit Hjerte. Et Nu var jeg som en Pumpe uden Vand til at drive Stempleet og hente Strømmen op. Jeg blev sløv og elendig. Dør, paa den Ambolt af Sne og Is, saá jeg en stor Isbjørn, som man møder dem inde bag Polarkredsen; dens lange Snude var vendt mod den blødende Sol paa Himlen og dens hvide Pels lyste. Men det var ikke alt . . . Ved Bjørnens Fod laa et Legeme, og dens Pote støttede sig paa det Legeme — en Mand. Luften var saa klar, og den røde Sol skinnede lige paa det Ansigt, der var vendt mod mig, at det er besynderligt, jeg ikke straks saá, hvem det var. De kan slet ikke fatte det Syn, nej, *m'sieu*’. Men med ét husker jeg den Røde Jægers Sang. Jeg sagde den hastigt og Blodet vendte tilbage her.“ Han bankede paa sit Bryst med sin smækre Pegefinger.

„Hvordan er den Sang?“ spurgte Guvernøren, der neppe havde fortrukket en Muskel, siden Historien begyndte.

Pierre slog afværgende ud med Haanden: „Aa, De vil vel anse det for Hjernesvind —“

„Nej, nej. Jeg har hørt og set i min Tid,“ indvendte Guvernøren.

„Saa? Godt. Ja, nu husker jeg, De fortalte mig det for Aar siden, *m'sieu*’ . . . :

Det blindende Spor og Natten og Kulden er Menneskets: mit er det Spor, der finder den gamle Bolig. Morgen og Aften rejser de med mig, min Lejr er ved Fyrretræerne, dens Baal brænder — brænder. De vildfarne, de skal sidde ved mine Baal, og de frygtsomme skal søge did, og de syge skal finde Hvile. Jeg er Jægeren, Nordlandets Søn; jeg elsker dig, naar intet Menneske kan elske dig. Med mig skal du rejse, og det trygge Telt er dit.“

„Som sagt, Blodet vendte tilbage til mit Hjerte. Jeg vendte mig mod Hundene og gav dem et Snært af Pisken for at se, om jeg drømte. De rykkede tilbage og snerrede, og deres vilde, røde Øjne, der var som mine egne, var naglede til Isbjørnen og den ubevægelige Mand paa Ambolten af Is og Sne. Sig mig, kan De forestille Dem noget saadant — denne sælsomme Belysning, den hvide Isbjørn, der ingen anden Ven i Verden har end de jagende Stjerner — den store Isslette, Natten, der ilede over os, Stilheden — en Stilhed, intet Menneske drømmer om! Jeg har set Ulykkerne komme farende over mig paa hundrede Maader, men dette var noget andet — ja. Vi naaede til Foden af det lille Bjerg. Stadig rørte Bjørnen sig ikke. Da jeg steg op, følede efter min Kniv og min Bøsse, begyndte Hundene at snerre af Forbitrelse, og for hvert lille Skridt gøs jeg, for det hele saå ikke naturligt ud. Jeg var vel hundrede Skridt fra Bjørnen, da den langsomt vendte sig mod mig og flyttede Labben fra Skikkelsen. Hundene trængte sig med ét omkring mig, og jeg lagde mig paa Knæ for at tage Sigte, men Bjørnen sneg sig bort fra Manden og bevægede sig forbi os i en skraa Vinkel, ud ad Sletten til. Jeg kunde se dens dybe, ulmende Øjne og Dampen, der i lange Pust stod ud af dens Strube. Meget langsomt og tungt sjokkede den ned, som om den ingen havde set og ingen brød sig om og forsvandt bag en Klippeblok. Jeg løb hen til Manden —“

Guvernøren sad foroverbøjet med et anspændt Udtryk i Øjnene; nu sagde han: „Det er som en vild Drøm — men Nordlandet! — Nordlandet er det sælsomste af alt!“

„Jeg knælede og løftede den store Bylt af Pelsværk og Uld i mine Arme og fandt hans Haandled. Han levede. Det var Lille Babiche! En Del af hans Ansigt var stivfrossent. Jeg gned Frosten ud med Sne og tvang saa meget Rom ind mellem hans Tænder — god gammel H. B. C. Rom — og begyndte at kalde paa ham: „Babiche! Babiche! Kom tilbage, Babiche! Ulven er i Gryden, Babiche!“ Saadan kalder man Jægeren hjem til Maaltidet. Jeg var bange, for Frostsøvn er Dødssøvn, og fra den er det svært at kalde Sjælen tilbage til denne Verden. Men jeg kaldte og blev ved med at kalde og fik ham paa Benene med Armen støttende om ham. Jeg gav ham mere Rom og næsten hylede

ind i Øret paa ham til sidst. Lidt efter lidt saå jeg Livet vaagne i hans Ansigt. Det var som Dagningen, der sniger sig over hvide Bjerger og spreder sig til Dag. Jeg sagde til mig selv: Hvad vil det ikke være værd, hvis jeg kan redde ham! For jeg havde aldrig hørt, at nogen var vendt tilbage, naar den Søvn havde grebet dem. Den er alt for behagelig — al Smerte er borte, alle Bekymringer, Verden er glemt, man er blot herligt tung i hele Kroppen, naar man synker ned, ned i Dalen, hvor gamle Kammerater vinker og deres bløde, spinkle Stemme raaber: „Halløj! Hal-løj!“

Pierre nikkede ved sig selv og viste i et tankefuldt Smil sine hvide Tænder. Saa rullede han en Cigaret og vedblev:

„Jeg havde gemt noget til sidst, til det sidste, store Forsøg, som det eneste, der kunde aabne hans Øjne, om overhovedet noget kunde. *Alors* var der ingen Tid at spille, for Natteulven drev den røde St. Hansorm ned bag Verden, og jeg vidste, at naar Mørket helt var brudt frem — Mørket og Natten — vilde intet kunne hjælpe ham. *Mon Dieu!* hvor man dog sover i Nordlandets Nat, i den skønne, altomfattende Stilhed! . . . Saa, m'sieu', just da jeg tænkte, det var paa Tide, raabte jeg: „Corinne! Corinne!“ Og igen sagde jeg: „P'tite Corinne! Kom hjem! kom hjem! P'tite Corinne!“ Jeg kunde følge Kampen i Søvnens Fængsel. Men til Slut fik han sin Fangevogter slaaet ihjel, Dørene til hans Sind blev smækket op og Tankerne lyste ud af hans vidt aabne Øjne. Men han var blind en lille Tid og blændet, skønt det hurtigt blev mørkere. Jeg slog ham haardt paa Ryggen og sagde højt noget af en Sang, som vi sang i Chaudière — Babiche og alle vi for mange Aar siden. *Mon Dieu*, hvor jeg husker de Tider!“

„Hvor er den Vej, hvor Solen gaar?

Det er Vejen, hvor min Lille kommer.

Hvor er Stien, der trygt over Bjergene gaar?

Det er Stien, der fører hjem til min Lille —

Ja, hjem til min Lille, m'sieu', m'sieu'!“

„Det gjorde det. „Corinne, ma p'tite Corinne!“ sagde han, men han saå ikke paa mig — strakte kun Hænderne frem. Jeg greb dem og rystede ham og fik ham til at gaa et Skridt frem; saa

slog jeg ham igen paa Ryggen og sagde højt: „Saa, hør nu, Babiche, kender du mig ikke? Ser du, Babiche, Sneen er ingen god Køje og en Isbjørn ingen god Ven at have.“ „Corinne,“ vedblev han, langsomt og blødt, „ma p'tite Corinne!“ Han smilede ved sig selv og sagde: „Hvor har du været, Babiche? Det var heldigt, jeg fandt dig; ellers havde du sovet til Dommedag.“ Nu så han mig lige i Øjnene, og der lyste noget vildt ud af hans. Hans Haand greb frem for sig og tog mig i Skulderen, maaske fordi han vilde støtte sig, maaske vilde han blot føle et andet Menneske. Saa så han sig langsomt omkring — over hele Sletten, som om han søgte noget. I det Øjeblik krøb en Flig af Solen tilbage og glødede rødt og gult over Ismuren et kort Nu, og aldrig hverken i Nord eller Syd har jeg set noget saa skønt — saa vidunderligt, saa stort. Det var som en Verden, Skaberen havde bygget i et Udbrud af Glæde og saa var blevet træt af og havde brudt i Stykker — slukket alle Baal og kun ladet tilbage — ah, jo — saadan! Og ude i det fjerne saa jeg — kun jeg en Isbjørn, der vandrede mod Øst.“

Guvernøren sagde langsomt:

„Og jeg tog min Stav Skønheden og brød den itu paa det, at jeg kunde bryde den Pagt, jeg havde sluttet med alt Folket.“

„Ja saadan.“ Pierre vedblev: „Babiche vendte sig mod mig med et lille Udbrud, der baade var Latter og Graad. „Hvor er den, Pierre?“ sagde han. „Jeg forstod, det var Bjørnen, han mente. „Gaaet for at lede efter et andet Menneske,“ sagde jeg med et muntert Blik, for jeg så, han var bekymret. „Kom,“ sagde han med ét. Da vi gik, så han mine Hunde. Han standsede brat og skælvede lidt, og Taarerne stod ham i Øjnene. „Hvad er der, Babiche?“ sagde jeg. Han så tilbage mod Syd. „Mine Hunde — Brændevin, Fremad, 'Poleon og de andre — døde en Nat, allesammen i Løbet af en Time. Een efter én kravlede de hen til mig, der laa i Soveposen, og døde der, puttede sig ind til mig; og som de skreg — som de skreg! Der var Gift eller saadan noget i den frosne Fisk, jeg havde givet dem. Jeg elskede dem allesammen. Og saa var der Postsækken, Aarets Post, hvor-

dan skulde det blive bragt videre? Det var en slem Tanke, for jeg havde aldrig svigtet — ikke én Gang i ti Aar. Der var ét Bundt Breve, som Guvernøren sagde mig var mere værd end hele den øvrige Post tilsammen, og det skulde jeg bringe til Fort St. Saviour eller aldrig mere lade ham se mit Ansigt. Jeg lod Hundene blive der i Sneen og drog videre med Slæden med hele Posten. Aa, alle Helgener, hvor var den Slæde dog tung, og hvor var det ensomt! Ingen at tale med — ingen, intet, Dag efter Dag. Til sidst begyndte jeg at raabe til Hundene: „Fremad! 'Poleon! Brændevin!“ — saadan! Jeg tror at se dem der, men de gør aldrig og snerrer aldrig og springer aldrig for at snappe efter Pisker Jeg var alene. Aa, mit Hoved! mit Hoved! Hvis der blot var noget levende at se, noget der ikke var den evige, hvide Slette og de nøgne Isbjerge og Solhundene paa Himlen! Snart var jeg vild, en Time efter var jeg som et Barn, saa skar jeg Tænder ad Solen som en Ulv og til Slut faldt jeg paa Knæ. Taarerne frøs mine Øjenlaag til, men jeg gentog stadig: „Aa, min store Ven, min Jesu, blot noget, noget der har Liv og aander! Lad mig ikke helt alene!“ og stadig blev jeg mere søvnig.

„Jeg sank og sank, saa roligt og stille, da jeg pludselig følte noget ved Siden af mig; jeg kunde høre det aande, men straks kunde jeg ikke aabne Øjnene, for Vipperne var jo frosset sammen. Noget rørte ved mig, lugtede til mig, og en Snude puffede ved mit Bryst. Jeg rakte ganske stille Haanden frem og rørte ved det. Jeg var ikke bange, jeg var saa glad, at jeg kunde have omfavnet det, men det gjorde jeg ikke. Jeg tog stille Haanden til mig og gned Øjnene. Lidt efter kunde jeg se. Der staar Tingen — en Isbjørn — ikke fem Skridt fra mig og med røde, skinnende Øjne. Jeg snakkede til den paa mine Knæ, snakkede til den, som om den var et Menneske. Den var som en stor, vild Hund, bister og dog venlig, og jeg fodrede den med Fiskene, jeg havde haft til Brændevin og de andre, — men ikke for at dræbe den! og den døde ikke. Den Nat laa jeg i min Pose — nej, jeg var ikke bange! Bjørnen laa ved Siden af mig, mellem mig og Slæden. Ah, den var varm! Dag efter Dag rejste vi sammen og slog sammen Lejr om Natten. Ah, søde Sainte Anne, hvor var

det godt, at jeg og det vilde Dyr blev saa gode Venner, alene i Nordlandet! Men i Dag — for lidt siden — blev der noget i Vejen med mig og jeg blev ilde tilpas — det svømmede i mit Hoved som Ebben, der gaar ud og ind. Da jeg vaagnede, fandt jeg dig her ved Siden af mig — det er alt. Bjørnen maa have slæbt mig herhen.““

Pierre stak en Splint ind i Ilden for at tænde en frisk Cigaret og holdt inde, som ventede han, Guvernøren vilde sige noget, men da denne tav, vedblev han: „Hele Tiden medens vi talte sammen, havde jeg Armen om ham, og vi gik langsomt ned ad Bjerget. Snart stod han stille og sagde: „Her er det.“ Det var en Ishule, og vi gik derind. Der var intet at se undtagen Slæden. Babiche stod med ét stille. Nu gik det op for ham, at hans gode Kammerat var borte. Han vendte sig og så ud og raabte, men der var kun den tomme Nat, Isen og Stjernerne. Saa kom han tilbage, satte sig paa Slæden, og hans Taarer randt . . . Jeg tændte mit Spritapparat, kogte Kaffe, fik Pemmikan frem af Posen og prøvede paa at faa ham til at spise. Nej; han vilde kun drikke Kaffen. Omsider sagde han: „Hvilken Dag er det i Dag, Pierre?“ „Det er den store Fødselsfest, Babiche,“ sagde jeg. Han gjorde Korsets Tegn og sad ganske stille, men han smilede hen for sig og gentog hviskende: „Ma p'tite Corinne! Ma p'tite Corinne!“ Næste Dag rejste vi sikkert videre, og en Uge efter var jeg tilbage i Fort St. Saviour med Babiche og hele Posten og dette saa vidunderlige Brev fra Guvernøren.“

„Brevet var til en Bestyrer for at fortælle ham, at hans Barn paa Hospitalet i Quebec havde det godt,“ svarede Guvernøren roligt. „Hvem var „Ma p'tite Corinne“, Pierre?“

„Hans Kone — der er i Himlen, og hans Datter — der er i Chaudière. Barnet blev født, og Moderen døde samme Juledag. Han har et blødt Hjerte, den Babiche!“

„Og den hvide Bjørn — saa sælsomt!“

„M'sieu', hvem kan vide? Verden er ung heroppe. Da den var helt ung, var Mennesker og Dyr maaske gode Kammerater.“

„Ja, maaske. Hvad skal der gøres med Lille Babiche, Pierre?“

„Han bliver aldrig mere den samme paa det gamle Spor, m'sieu'!“

Der var længe tyst, men omsider sagde Guvernøren, grundende og næsten ømt, for han havde selv aldrig haft Børn: „Ma p'tite Corinne! Lille Babiche skal være hos sit Barn, Pierre. Det skal jeg sørge for.“

Pierre sagde ikke et Ord, men rejste sig, tog Hatten af for Guvernøren og satte sig igen.

VALDHORN-PYNTEN

„John York, John York, hvorhen er du draget, John York?“

Sir Duke Lawless sprang op og kiggede omkring. „Hvad er det, Pierre?“ sagde han.

„Hys! vent lidt . . . Nu!“

„Mit Hjertes Konge, mit Hjertes Konge, jeg søger dine Valdhorns Klang.“

Sir Duke vilde sige noget, men Pierre løftede Haanden, og gennem den stille Nat lød det lange Valdhorn-Raab, det hævede sig og svandt, sælsomt klart, gav Ekko og døde hen. Et Øjeblik efter blev Raabet gentaget med samme Virkning og endnu en tredie Gang; saa blev alt stille; kun Fuglene baskede bort, vækkede af deres Nattero, og et Dyr inde i Skoven aandede dybt, inden det sov ind igen.

Deres Lejrplads var paa den sydlige Kyst af Hudson Bugten, mange Mil Vest for Rupert House, ikke langt fra Elsdyrfloden. Mod Nord laa Bugtens udstrakte Flade, prikket af gølge Øer hist og her; mod Øst Labradors nøgne Stepper og overalt den rolige, skarpe Septemberluft, der minder om en begyndende Vinter, der ryster sine frostglinsende Tæpper for at hænge dem over Nordlandets Bjerger paa Trods af alle Solens høje Protester. De to Eventyrere var mødtes efter Aars Adskillelse, og Sir Duke havde faaet Pierre til at rejse med sig til Hudson Bugten, som han aldrig havde set, skønt han efter sin Onkel Admiralen ejede Aktier i det store Kompagni.

De havde lejret sig i en Hulning; til højre stod en Klynge haardføre Træer uden synderligt Løvhang, men stovte og kraftige, til venstre løb en lang Landtunge ud i Vandet som en Kile, det

var det østligste Punkt paa Hudson Bugtens Vestkyst. Den var høj og stejl og havde en vis værdig Skønhed i sine Linier. Fra denne Pynt førte en Sti mod Nord til et stort Blokhuse-Fort, der kaldtes Kongehuset.

Lawless saå Pierre rejse sig halvt og lyttende dreje Hovedet. Med ét hørte han ogsaa Lyden — den sagte Knitren af stift Græs under Fodtrin. Han rejste sig op til en siddende Stilling og ventede.

Snart kom en høj Skikkelse fra Tusmørket ind i deres Baals Lyskreds, og en lang Arm vinkede hilsende til dem. Baade Lawless og Pierre rejste sig. Den fremmede var klædt i Hjorteskind, han bar Riffel, og over Skulderen havde han en stærk, gul Snor, hvori hang et Valdhorn.

„How!“ sagde han med et Nik og nærmede sig til Baalet og rakte Hænderne til for at varme dem.

„How!“ sagde Lawless og Pierre.

Lidt efter trak Lawless en Flaske Rom frem under sit Tæppe og rakte den uden et Ord over Ilden. De to Mænds Hænder mødtes over Flammerne i en Slags Ild-Forbund, og den Fremmede løftede Flasken.

„Chin-chin,“ sagde han og drak, hvorefter han sukkede dybt og tilfreds, idet han rakte den tilbage; men det var Pierre, der tog imod den, og igen mødtes Hænderne i Ild-Forbundet. Pierre lod Flasken gaa videre til Lawless, der løftede den.

„Chin-chin,“ sagde han og drak og gav Pierre Flasken igen; han gjorde som de og sagde ogsaa „Chin-chin.“

Af denne østerlandske Skaal, udbragt i det fjerne Nordland, forstod Lawless, at han havde truffet en Mand, der havde tændt sit Lejrbaal paa Steder, hvor Menneskene er talrige og bor saa tæt paa Kvadratomilen som Huller i en Si.

De satte sig alle tre, og den fremmede bød Tobak, som de to andre i sandt Gæstevenskab modtog.

„Vi hørte Dem derovre — det var jo Dem?“ sagde Lawless med et Nik i Retning af Valdhorn-Pynten og et Blik til det Horn, den anden bar.

„Ja, det var mig,“ lød Svaret. „Det bliver altid gjort to Gange om Aaret: den 25. September og den 25. Marts. Jeg har gjort det i ti Aar, uden Afbrydelse, indtil det er blevet en Slags Religion

for mig og saa livagtigt, som om Kong Georg og John York virkelig snakkede med hinanden. Naar jeg trasker til Pynten eller hjem igen, barfodet om Sommeren og paa Snesko om Vinteren, tror jeg selv, jeg er John York, der søger Kongens Valdhorn. Jeg har tænkt saa meget over hele den Historie, jeg har læst saa mange af John Yorks Breve — og hvor mange Gange har jeg ikke læst ét af Kongens! — at jeg nu daarligt véd, hvad der er faktisk Historie og hvad jeg selv har drømt sammen, naar jeg traskede over Sletterne eller roligt sad i Kongehuset og lidt efter lidt stavede mig gennem den Mands Levned i det, jeg kunde finde i hans Dagbog, i Kompagniets Papirer og i det ene Brev fra Kongen.“

Pierre saå nu mere interesseret paa ham end Lawless, for han havde i mange Aar haft et flygtigt Kendskab til det Sagn om Valdhorn-Pynten.

„De véd det altsammen,“ sagde han, „begynd med Begyndelsen, hvordan og naar, De først hørte om det, hvordan De fik fat i selve Historien, og bryd Dem bare ikke om, hvad De har fra Papirerne og hvad De selv har tænkt Dem til — hvis det passer sammen altsammen, saa er det sandt altsammen, for en Løgn passer aldrig ind i den rene Sandhed. Har man Fodspor og Haandspor, kan man tænke sig til hele Manden; har man Hjortens Tækker, kender man den, som om man selv havde dræbt den, flaaet den og stegt den.“

Den fremmede strakte sig ved Baalet med et Nik til sine Gæster og begyndte saa:

„Naa, først et Par Ord om mig selv, saa véd De, hvad De har at holde Dem til. Jeg levede midt i Livet i London By og Indien, det er vist og sandt. Jeg havde Masser af Venner og faa Penge, og min Villiekraft kunde ikke klare det Arbejde at holde mig fri af Jøderne. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gøre, men jeg maatte forsvinde et Sted hen, det var tydeligt nok. Hvorhen? Et Tilfælde bestemte det. Jeg stødte paa en gammel Dagbog af min Oldefader, John York — jeg hedder Dick Adderley — og saa var det, som om jeg havde faaet en Lænke om Benet og blev værfet her over — jeg maatte til Hudson Bugten. John Yorks Dagbog var af den Slags, man sidder oppe om Natten for at læse. Den kom tilbage til England, da han havde faaet nok af Hudson Bugten og Jorden hernede og, som der stod paa Dagbogens sidste

Side, var draget bort for at følge Kongens Hornblæsere til „det Land, der ligger fjernt ude.“ Gud og Djævelen var begge stærke i gamle John York. Jeg spildte ikke Tiden, da jeg havde læst den Dagbog. Jeg tog til Hudson Bay Bygningen i London, fik en Stilling i Kompagniet gennem selve Guvernøren og drog ud. Jeg har faaet fat i Resten af Yorks Historie — den Del af den, der aldrig kom til England, for her i Kongehuset er det en hellig Tradition, at den virkelige John York tilhører det og det alene.“

Adderley lo lidt. „Kongehuset værner om John Yorks Minde, og det er saa frisk og levende her, som om han var død i Gaar, skønt han er glemt i England og af de fleste, der bærer hans Navn, og den nuværende Prins af Wales har maaske aldrig hørt om den Mand, der var en nær Ven af Prinsregenten, den første Gentleman i Europa.“

„Det lover interessante Ting,“ sagde Lawless med et Siml, „vi er spændte.“

Adderley fortsatte: „John York var en ærlig Mand med sunde Tilbøjeligheder, munter og aldrig treven ved Vinglasset, med en kraftig Appetit, en glad og stolt Sjæl og alt i alt en lystig Svend — lystig men ogsaa trofast, for han havde et kongelig Hjerte. I Prinsregentens Soldeaar var han en god Kommerat, men han nedlod sig aldrig til Smigren eller holdt sig tilbage, naar Sandheden maatte frem, hvilket ofte var nødvendigt overfor den kongelige Svend, for han glemte til Tider, at en Prins ogsaa er et Menneske, blot med en tilfældig Krone paa Hovedet. Ingen Fyrste har haft en sandere Ven, og det vidste han ogsaa i sine bedste Øjeblikke; og var han nogensinde retfærdig og viste sine gode Sider, saa var det overfor den kække Landjunker, der aldrig var sen til Ros eller Dadel, men talte rent ud af Posen og brød sig Fanden om Resten. Prinsen var i Virkeligheden egenraadig, og én Gang gjorde han noget, der kunde have lavet lidt om paa Englands Skæbne. Hidsig i sin Kvindekærlighed og vel ogsaa med et Stænk af ægte Romantik lod han en Dag John York kalde og sagde til ham:

„„I Aften Klokken 7, Hr. John, staar du mig bi, medens jeg sætter Segl paa Porten til Edens Have,“ og da den anden ikke forstod, hvor han vilde hen, tilføjede han: „Sir Mark Selby er din Nabo — hans Datter skal være i mine Arme i Nat. Du kender

hende, den k nne Sally Selby — hun er din Fyrstes paa godt og ondt.“

„John York forstod ham ikke straks, for det fald ham ikke ind, at Prinsen kunde tænke paa andet end et flygtigt Elskovs-eventyr. Da Frøken Selby blev nævnt, holdt hans Hjerter op med at slaa, for hun havde været hans Udkaarne, hans k re  jsten lige fra den Stund, hun udfoldede sig til Kvinde. Han havde sat hele sit Haab til hende og ventet med at bede hende blive sin Hustru, for at hun kunde se lidt af Livet først. Han havde hendes Faders Velsignelse til Frieriet, for han var en Mand, hvem alle kendte  rlig og ædelmodig som Solen og kun ond mod det lavsindede. Hun selv havde ogsaa givet ham god Grund til at tro, han en Dag vilde kunne føre hende til sit Hjem som sin elskede og ærede Hustru. Da hendes Navn kom over Prinsens L ber, følte han Trang til at trække blank, for selv en Kejser havde han krævet til Regnskab heri, men brat forstod han, hvad Prinsen i Virkeligheden havde ment med sine Ord — at han vilde ægte hende samme Aften.“

Her holdt Fortælleren igen inde, og Pierre sagde stille, spørgende:

„De begyndte at fortælle paa Deres egen Maade, og saa slog De over i en helt anden Tone.“

Adderley smilede. „Det er sandt nok. Jeg har hørt det af gamle Shearton i Kongehuset, og han taler, som om han var traadt lige ud af Shakespeare; og nu er det, som om jeg hørte ham snakke, saa jeg fortæller det, som han sidste Aar fortalte Kompagniets Guvernør det. For Resten har jeg nu hørt paa ham i syv Aar.“

„Det er en mærkelig Begyndelse — et Stykke af Englands uskrevne Historie,“ sagde Sir Duke grundende.

„De vil faa endnu mærkelige Ting at høre,“ svarede Adderley. „John York kunde til at begynde med neppe tro det, han havde aldrig drømt om en saadan Mulighed. Desuden vidste Prinsen, hvordan han havde f lt for Damen, og han kunde ikke tænke sig, Vennen vilde tr de mellem ham og hans Lykke. Maaske var det Vanskeligheden, der krydrede Legen for Prinsen og fik ham til at love hemmeligt  gteskab for at vinde Damen, og John York hævdede alle Dage, at han elskede hende oprigtigt dengang, at

hun var hans eneste virkelige Kærlighed. Damen — ja, hvem kan sige, hvad der fik hende til at svigte den ærlige Herre for den troløse Prins? Den Forfængelighedens Sjæl, der omhyller hver Kvindes virkelige Sjæl, bøjede sig til Slut for Rigets højeste Værdighed og dens begavede Bærer. Men hendes ædle Aand fik ham til at byde Ægteskab dør, hvor han vel ellers havde budt maaske en Baronessetitel. Der er en Beretning herom og om andet til i John Yorks Memoirer, og den vil jeg fortælle Dem, for den har lagt sig til Hvile i mit Sind som en gammel Sang, og jeg har for længst lært dem udenad. Jeg giver Dem det med John Yorks egne Ord, som han selv skrev det:

„„Sidste Gang jeg såå dig, du kæreste Blomst i Verdens Have, tænkte jeg ikke at skulle se dig blomstre paa den vide Slette, der dunster af Kongegunstens Sorger. Hvor fyldtes ikke mine taabelige Øjne med Taarer, da jeg såå dig med Rosenkin-der og gyldent Haar staa i Lyset, der faldt gennem Kirkevinduet, og lægge din rene Haand i min Prins' og sværge dit Liv bort, sælge Blomsten af Jordens Frugthaver for en ukendt Vingaards stakkede Skønhed! Jeg såå den blide Pragt i dit Aasyn, dit Smils Regnbueglans, din Barms sarte Bølgen, dine kære, smaa lette Trin, og i det Øjeblik sørgede jeg for din Skyld, fordi du ikke var den grimteste Kvinde i Landet, thi da var du blevet forskaanet for din Elendighed, var blevet frelst fra den tabte Elskovs, det fornægtende Ægteskabs Pinebænk. Men dog kunde jeg ikke skjule for mig selv, at du var lykkelig i det store Øjeblik, da han svor at elske og værne dig, til Døden eder adskilte. Ah, Georg, min Fyrste, min Konge, hvor slet har du ikke holdt dine Løfter til os to, der elskede dig inderligt, om der blev talt godt eller ondt om dig — thi de talte hadsk om dig, Georg, ja, de ringeste af dine Undersaatter talte haanligt om deres Konge, — da du med den yndige Sjæl hemmeligt skjult i dit Kongeriges fjerneste Afkrog søgte Skilsmisse fra din senere Caroline, hvem du uærligt beskyldte for Utroskab. Da du, endelig, atter vendte dig til din Ungdoms Ledsagerinde, din sande Hustru for Guds Øjne, da var det for sent. Du lovede mig for vist, at du aldrig vilde tage nogen anden Hustru, aldrig skyde vor Kære fra dig, skønt hun — efter vore elendige Love — ikke kundt føde dig Prinser. Du brød dit Løfte, dog tilgav hun dig, og jeg tilgav dig, thi vi vidste fuldt vel,

at du tungt vilde bøde derfor, og at vi den Stund, da du maatte kalde os til dig, maaske ikke vilde være i Stand til at komme; at du i de Dage, da Alder og Sorg og tunge Bekymringer maatte tynde dig, vilde hige mod de sande Hjerter, der elskede dig for din egen Skyld og ikke for noget, du kunde give, eller for noget andet end fordi du var et Menneske.

„Da du erklærede din Agt at tage Caroline til Hustru, da bønfuldt jeg dig, da talte jeg harmfuldt til dig. Dit eneste Paa-skud var Arvefølgen! Arvefølgen! Arvefølgen! Hvad var vel Hundrede Dynastier mod det dyre Liv, der fortæredes af Skam og Sorg. Det var let for andre, der ikke var dine Børn, at følge efter dig, at regne fuldt saa godt som du, som det vel allerede nu maa være, thi du har intet ægtefødt Barn uden det ene i den ensomste Krog af din engelske Vingaard — ak! ak! Jeg advarede dig, Georg, jeg bønfuldt, og du jog mig bort med Ord, der lidet sømmede sig overfor din Ven, der elskede dig.

„Jeg frygtede dig ikke, jeg havde tvunget dig i Knæ eller til Kamp, om ikke en god Aand havde raabt i mit Hjerter, at du var hendes Husbond og at vi begge havde elsket dig. Jeg vovede ikke at laane Øre til den djævelske Tanke, du antydede — at jeg nu kunde blive fed dør, hvor jeg før havde hungret. Din Tankes Lav-sind maatte du staa til Regnskab for hos Kongernes Konge, da du ensom drog bort uden Undersaat, Hofmand, Ven, Hustru eller Barn til at lette dig Vejen, da du rejste — ikke *en prince*, Georg, ikke *en prince!* men som en nøgen Sjæl til Gud.

„Du sagde til mig: „Forsvind derhen, John York, hvor jeg ikke mere faar dig at se.“ Og da jeg svarede: „Vil I, jeg skal forlade Landet, Sire?“, svarede du: „Blæs du din stridbare Sjæl mod Stjernerne dør, hvor mine fjerneste Valdhorn lyder.“ Da sagde jeg: „Jeg rejser bort, Sire, indtil I kalder mig tilbage, men ikke før I har anerkendt det ærlige Barn af Eders Ægteskab, ikke før I har sikret Eders Hustru mod al anden Bekymring end den Skam, Eders Utroskab har bragt over hende.“ Der var intet andet for mig at gøre, thi selve min dybe Kærlighed forbød mig at blive længere nær denne ædle, forladte Sjæl. Og jeg saå ikke mere hendes Aasyns revsede Skønhed, aldrig mere saå jeg hendes Ynde.““

Adderley tav igen, stoppede tavs sin Pibe og vedblev saa:

„Det var selve Historien. Hans Sjæl var led ved den ramme Verden, som han kaldte den, og han drog til Landet ved Hudson Bugten; lod sine Godser tilbage under Opsyn af en Nevø, men medbragte mange Forraad og store Klædekister og en Skibsladning Møbler, Musikinstrumenter, over tusind Bøger, nogle gode Malerier og megen Vin. Hertil kom han og her blev han som Embedsmand i Kompagniet, byggede Kongehuset og fyldte det med alle de skønne Sager, han havde ført med sig, skabte et lille Palads i Vildmarken heroppe, det fjerne Nordland. Her levede han, og hans store Hjerter voksede sig større i denne vide, barske Verden; Kongehuset blev et Valfartssted for alle Kompagniets Folk i Nordlandet.

„To Gange om Aaret gik han ud paa Pynten derhenne og blæste i dette Valdhorn, ingen vidste hvorfor eller efter hvad, Aar ud og Aar ind indtil 1817. Saa kom der et Brev med store Segl til ham, og det begyndte: „John York, John York, hvor er du draget hen, John York?“ Saa fulgte en Snes sørgmodige Sætninger, klagefyldte var de, thi det var gaaet, som John York havde forudsagt — hans Fyrste higede mod de trofaste Sjæle, han havde forstødt. Men han kaldte for sent, thi den forsømte Hustru døde af den Rystelse, hendes Fyrstes længselsfulde Brev gav hende, og da John York fik det at vide med sammen Post, vilde han ikke vende tilbage til Kongen i England. Men to Gange om Aaret gik han ud paa Pynten derhenne og sagde Kongens Ord til ham: „John York, John York, hvor er du draget hen, John York?“ og gav som Svar paa sit eget Brev tilbage: „Mit Hjertes Konge, mit Hjertes Konge, jeg søger dine Valdhorns Klang.“ Derefter blæste han tre Gange i Valdhornet, som I hørte før.“

Adderley rakte Valdhornet til Lawless, der dybt interesseret saá paa det og lod det gaa videre til Pierre.

„Da han døde,“ vedblev Adderley, „efterlod han Huset med Indbo og Forraad til de Embedsmænd i Kompagniet, der maatte blive ansat her, tilligemed en aarlig Pengesum, paa den Betingelse, at der to Gange om Aaret blev blæst i Hornet, som I før hørte, og de Ord raabt ud.“

„Hvorfor gjorde han det?“ spurgte Lawless og nikkede mod Pynten.

„Hvorfor svinger de Røgelseskarrene ved Messen?“ indskød

Pierre. „Menneskene har deres Erindringstegn, og ved at se andres, kommer man til at tænke paa sine egne.“

„De bliver her, fordi De synes om det — i Kongehuset?“ spurgte Lawless Adderley.

Den anden strakte sig dovent ved Baalet. „Jeg er hjemme,“ sagde han. „Jeg har ingen Bekymringer. Jeg har faaet alt, hvad den anden Verden havde; dette her har jeg ikke faaet nok af endnu. I besøger mig i Kongehuset i Morgen?“ tilføjede han.

De samtykkede ivrigt, og han sagde: „I vil aldrig bryde jer om at komme videre. I bliver der.“

Lawless rystede paa Hovedet: „Jeg har Kone og Barn i England.“

Men Pierre svarede ikke. Han tog Valdhornet med et stumt spørgende Blik til Adderley, der nikkede, og gik saa fra de to andre med det i Haanden.

Et Par Minutter efter hørte de tre Stød i Hornet fra Pynten og bagefter Pierres Stemme.

„John York, John York, hvor er du draget hen, John York?“ Saa kom Svaret —

„Mit Hjertes Konge, mit Hjertes Konge, jeg søger dine Valdhorns Klang.“

PUMAENS BYTTE

Netop dør, hvor Fredsfloden først snor sig mellem Klippebjergenes mægtige Forposter, inden den frygtsoomt haster videre gennem ukendte Egne til Fort St. John, stod en Hytte. Den vendte mod Vest og var bygget halvvejs oppe paa Clear Mountain. Om Vinteren laa der Sne over og under den, om Sommeren var Sneen over den og desuden skønne Strækninger Træer og Græs, medens Floden strømmede ens Sommer og Vinter. Det var en ensom Egn. Mod Nord kom man til Turnagain Floden, mod Vest til Stegepande Bjergene, mod Syd til blidere Egne. Men fra Hytten havde man intet Udsyn mod Syd; dør rejste sig et haardt og højt Bjerg som en Mur mellem Himmel og Jord. Det er ogsaa det sælsomme ved Nordlandet, at der ser man ikke mod Syd, før Norden har rettet sin pansrede Næve mod én og nægter Føde og Ild og Gæstevenskab, man maa se mod Polen, tvungen af den Trolddom — dødbringende og skøn — for hvilken Mænd har givet Afkald paa tre Verdenshjørner med deres Glæder og Bekvemmelighed for at søge en alvorsfuld Ensomhed, der kun brydes af Moskusoksens Trampen, Renens lange Prusten eller Pumaens vilde Skrig.

Sir Duke Lawless havde kendt denne Trolddom og havde svoret, at han en Dag igen vilde forlade sit Hjem i Devon og sit Hus i Pont Street, finde Pierre, Shon M'Gann og andre af de gamle Kammerater og med dem ture i disse ophøjede og skønne Vildmarker. Han holdt sit Ord, fandt Shon M'Ganne, og en Efteraarsdag for ikke saa mange Aar siden holdt de Rast i denne Hytte paa Clear Mountain. De havde rejst og jaget i tre Maaneder og var opfyldte, men ikke trætte af Jagtens Glæder. De havde det rart her, for deres Vært, Pourcette, Fransk-Kanadieren, havde ri-

geligt med Kød og Brændsel og sørgede tavs, men omhyggelig for deres Bekvemmelighed. Det var en lille, sortskægget, graa-haaret Mand med aarvaagne Øjne under buskede Bryn, fingerfærdig, og en glimrende Jæger, hvilket fremgik af de alrige Skind, der laa ophobet i alle den store Hyttes Hjørner.

Det var ikke tarvelige Ræve- eller Maare- eller Hjorteskind, men Bjergløver og Graabjørne. Desuden var der mange bløde, tigerlignende Skind, som Sir Duke ikke kendte. Han saå længe til dem og gik til sidst hen og undersøgte et.

„Hvad er det, Monsieur Pourcette?“ sagde han, idet han følte paa et, der laa øverst i en Bunke.

Den lille Mand sparkede en Brændeknude til Rette med sin moccasinklædte Fod, inden han svarede: „Det er en Puma, m'sieu'“.

Sir Duke glattede det. „Jeg vidste ikke, her var Pumaer.“

„Jo, Lawless,“ indskød Shon, „det er sandt som han siger, for jeg har set mere end ét Skind blive bragt hjem, skønt jeg aldrig har opnaaet at se Bæstet levende. Der er ikke mange, der jager den af egen fri Villie lige saa lidt som Graabjørnen, men denne franske Herre maa have et ganske særligt Held til det. Se nu der — over tredive eller fyrre Pumaskind, og jeg tør bande paa, at der ikke er en Mand i Landet foruden ham, der i sin hele Levetid har skudt halvt saa mange.“

Pourcette saå paa Skindene og syntes neppe at høre, hvad de andre sagde. Han sad foroverbøjet med et besynderligt Udtryk i Ansigtet. Med ét rejste han sig, gik hen og strøg varsomt over Skindene. Han gav en løjerlig klukkende Strubelyd fra sig.

„Var det god Jagt?“ spurgte Lawless, der fik ny Interesse for Manden.

„Der er ingen finere, men let er den ikke,“ svarede den gamle Mand. „Graabjørnen kommer fræk og dristig ind paa én, man ser Faren, naar den er der, og faar den overstaaet. Ja. Men Pumaen — Gud ja, Pumaen!“ Hans Øjne glødede under de buskede Bryn og der kom noget forventningsfuldt og aarvaagent over hans hele Skikkelse.

„Man har rejst langt. Solen gaar ned. Man laver Baal og Mad og god Te og faar sin Tobak. Det er altsammen godt. Him-mellysene kommer frem og skinner gennem en tynd Taage; der

er intet som den Taage, den er saa let og blød. *Allons.* Man er søvnig. Man velsigner den gode Gud. Man laver sig en Seng af Fyrrekviste, vikler Tæppet om sig og lægger sig til at sove. Hvis det er Vinter og man er med en Ven, trykker man sig tæt ind til hinanden. Alt er stille. Medens man sover, kommer der noget. Det sniger sig paa Bugen langs med Jorden ligesom en Slange. Det er trist, om man ikke har fine Øren — om ikke hele Kroppen er lutter Øren — for nu kommer et hastigt Sæt, en Snerren. Ah, De skulde høre det! Det har én ved Struben, og saa er man færdig!“

Den gamle Mand havde illustreret hver Scene med smaa, skævende Blik, en lille Gestus, en Drejning af Kroppen, et hastigt Aandedrag — uden overflødig Voldsomhed, men med en Virkelighedssans og Styrke, der fængslede hans to Tilhørere. Da han holdt inde, trak Shon Vejret dybt, og Lawless såå levende interesseret paa Fortælleren.

„Ja, det er uhyggeligt, Pourcette,“ sagde han, „men det er, naar Pumaen faar det, som den vil. Hvordan gaar det, naar den ikke er saa heldig?“ Han strøg over det bløde Pelsværk.

Manden lo lydløst som i hemmelig og ond Viden. Han såå fra Lawless til Shon. Han listede lydløst over til Væggen og tog sin Bøsse ned og vendte sig mod dem. Saa sagde han dæmpet:

„For at dræbe Pumaen maa man vaage — altid vaage. Undertiden ser man dens gule Øjne i et Træ — man maa være parat, inden den springer. Man hører dens Aande i Natten, naar man lader, som om man sover, og man venter, til man ser dens Fod stjæle sig ud af Skyggen, saa har man den. Man ser den fra en Bjergkam om Morgenens, og naar man ser den, følger man efter og følger den stadig og hviler ikke, før man har fundet den. Man maa aldrig have en Bøsse, der klikker, da den er mægtig stærk og rasende i sit Bid. Men har man den først, er den alt det værd. Man kan ikke spise Graabjørnen — han er for tyk og grov — men Pumaen, ja, ham fik De i Gryden i Aften. Smagte han ikke godt?“

Lawless hævede forbavset Brynene. Shon udbrød:

„Du store Himmel! Var det en Puma, vi sad og huggede i os? Og hvad er saa en Puma andet end en vældig Kat? Ganske vist,

den var mør paa Tungen som Kyllingsteg, men jeg ønsker alligevel, De ikke havde fortalt os det.“

Den gamle Mand stod støttet til sin Bøsse med Hagen mod Hænderne, der fattede om Munden, og stirrede ind i noget, han havde set og oplevede igen i Erindringen.

Lawless gik hen til Ilden og tændte sin Pibe, Shon fulgte efter ham. De stod begge og iagttog Pourcette.

„Tror du, han er gal?“ spurgte Shon hviskende.

Lawless rystede paa Hovedet. „Gal? Nej. Men der er mere ved den Pumajagt end han lader os se. Hvor længe sagde han, han havde boet her?“

„Fire Aar, og i den Tid har han foruden dig og mig kun set én hvid Mand.“

„Foruden os. Naa, og hvem var saa den ene? Det var maaske interessant at høre. Der er maaske en Historie i det.“

„Ja, Lawless, jeg tror, der er en Historie, det var værd at høre. I de tre Aar, jeg var i det beredne Politi, kunde jeg regne med en Historie for hver Dag i Almanaken, og det var ikke lutter fornøjelige Historier.“

Pourcette vendte sig mod dem. Han syntes at lytte til Shons Ord. Han hængte Riflen paa Væggen igen og gik saa hen til Ilden for at varme sine Hænder. Han saå ikke i mindste Maade afsindig ud, lignede mere en Mand, der beherskedes af én mere eller mindre uhyggelig Tanke. Han var lille og smækker og lidt krumbøjjet, men mere af Vane — af at lytte og vaage — end af Alderen; hans Ansigt var haardt og alvorligt og præget af Ensomheden og absolut ikke af Vanviddet.

Lawless gik hen i en Krog og hentede en Feltflaske frem af sin Oppakning. Den gamle Mand saå det og kom straks med en Træskaal. Der stod to paa Hylden, og Shon pegede paa den anden. Pourcette ænsede det ikke. Shon gik derhen for at tage den, men Pourcette lagde Haanden paa hans Arm: „Nej, ikke den.“

„Den er til Pynt!“ lo Shon og fik Øje paa et Sæt Hjorteskindstøj og en Bæverskinds Hue, der hang paa Væggen. Han undersøgte det og tog saa pludselig Haanden til sig — i Jakkens Ryg havde han opdaget en Knivflænge. Der var ogsaa Blod paa Skindet.

„Hellige Guds Moder!“ sagde han og gik et Skridt tilbage. Lawless havde intet set, han skænkede i Skaalen. Han rakte den først til Pourcette, der hævdede den mod en Bøsse, der hang over Ildstedet, og hviskede noget for sig selv.

„En dramatisk lille Fyr,“ tænkte Lawless. „Hans Forfædres Aand — en modig Mand og lidt af en *poseur*.“

Saa hørte han Shons Udbrud og vendte sig.

„Det er et grimt Syn,“ sagde Shon og pegede paa Jakken. De saå begge paa Pourcette og ventede, han vilde sige noget. Den gamle Mand rakte ud mod Jakken og drejede den, saa Snittet og Blodet skjultes. Han strøg kærtegnende ned over den. „Aa, stakkels Jo! Stakkels Jo Gordineer!“ sagde han; saa gik han atter hen til Ilden og satte sig hovedrystende med Hænderne til Varmen.

„For Guds Skyld, Lawless, lad mig faa noget at drikke!“ sagde Shon. Deres Øjne mødtes, og de havde begge det samme Udtryk i Ansigtet. Da Shon havde drukket, sagde han: „Saa det er, hvad der er blevet af vor gamle Ven Jo: død — dræbt eller myrdet — —“

„Tal ikke saa højt,“ sagde Lawless, „lad os først høre Historien af ham.“

Aar tidligere, da Shon M'Gann og Pierre og Lawless opholdt sig i Pipi Dalen, havde Jo Gordineer været med dem — saa dum og saa tro en Mand som nogen, der spændte Remmen ind i sultne Egne og løste den i fede Dage. Da Lawless vendte tilbage for at finde Shon og andre af sine Kammerater, havde han spurgt efter Gordineer. Men hverken Shon eller nogen anden havde kunnet fortælle noget om ham; han var vandret Nord paa til fjerne Guldlejer og var senere fuldstændig forsvunden. Men dør hang vel saa hans Jakke og Hue, og hans Riffel holdt støvklædt Vagt over Ildstedet.

Shon gik derhen og strøg over Jakken, som Pourcette havde gjort, og sagde: „Saa du er væk, Jo, med dit langsomme Mæle og dit store Hjerte? Een efter én forsvinder I.“

Pourcette begyndte uden Indledning at tale, men meget dæmpet, som om han ikke var sig de andres Nærværelse bevidst.

„Stakkels Jo Gordineer! Ja, han er væk. Han var min Ven

— saa høj og saadan en Jæger! Vi var sammen i Ding-Dong Guldlejerne. Da vi fik Uheld, sagde jeg til ham: „Kom, lad os tage et Sted hen, hvor der er spiseligt Vildt og en Sommer, der er skønnere end i Syden.“ Jeg vilde nødig skilles fra ham, for han havde en Gang staaet mig bi i et Slagsmaal, da en Guldgraver havde stjaalet min Lod. Men i visse Ting var han et lille Barn. Det kom af hans store Hjerte. Naa, han tog med, sagde han, og vi rejste bort.“

Han blev pludselig tavs, rystede paa Hovedet og mumlede ved sig selv.

„Ja,“ sagde Lawless roligt, „De rejste bort. Hvad saa?“

Han saå hastigt op, som om han netop havde opdaget deres Nærværelse, og vedblev:

„Naa, den anden fulgte efter, som jeg sagde, og — —“

„Nej, Pourcette,“ indskød Lawless, „det sagde De *ikke*. Hvem var den anden, der fulgte efter?“

Den gamle Mand saå alvorligt og en Smule strengt paa ham og vedblev:

„Som jeg sagde, fulgte Gawdor efter — han og en Indianer. Gawdor troede, vi søgte Guld, fordi jeg havde sagt til ham, at jeg kendte et Sted Nord paa, hvor der var Guld i en Flod. Jeg kender ogsaa det Sted, men det har intet med Sagen at gøre. Gawdor hadede Jo Gordineer. Der var et Halvblods Pigebarn. Hun var dejlig at se paa. Hun havde fulgt Gordineer, naar som helst han vinkede, men han ventede — han var meget langsom, undtagen naar han havde en Bøsse i Haanden — han ventede for længe. Gawdor var vild efter Pigebarnet. Han vidste, hvorfor hun var træg til at lukke op, naar han bankede paa. Han havde yppet Strid med Jo, om han bare havde turdet. Gordineer var for hurtig en Skytte. Han vilde have dræbt ham bagfra. Men det var kendt i Lejren, at han ikke var Gordineers Ven, saa Risikoen var for stor.“

Igen tav Pourcette. Lawless lagde en ny og stoppet Pibe paa hans Knæ. Den lille Mand tog den, tændte den og røg en Stund i uforstyrret Tavshed. Shon brød Stilheden ved at hviske til Lawless:

„Jo var en stiltfærdig Mand, saa taalmodig som en Præst, men

naar hans Blod først kom i Kog, blev der Uro i Landskabet. Husker du, da han — —“

Lawless afbrød ham med et Nik i Retning af Pourcette. Den gamle Mand holdt efter et Par Drag Piben i Haanden, som om han havde glemt den. Lawless bød ham tavs mere Whisky, men han rystede paa Hovedet. Pludselig fortsatte han igen sin Beretning:

„*Bien*, vi rejste langsomt op gennem Røgflod Landet og videre ind i en vild Egn. Vi havde glimrende Jagt undervejs. Undertiden hørte jeg Skud langt bagude, men Gordineer sagde, det var Gætteværk, for vi så ingen. Men jeg havde en Anelse. Naa, lige meget. Omsider kom vi til Fredsfloden. Det var tidligt paa Efteraaret ligesom nu, hvor det er rart at være i Landet. Hvad kan lignede ved det? Intet. Bjergene har Farve som Ungpigeøjne, Træerne lugter sødt som et Barns Aande og Græsset smyger sig under Foden og løfter den med smaa blide Sæt. Vi var enige om, at her kunde vi blive boende altid. Vi byggede dette Hus, højt oppe som I ser, først fordi det er godt at bo højt — det giver Liv i Blodet; og, som Gordineer sagde, det er stolt at se langt ud over Verden, hver Gang man slaar sin Dør op eller Pergamentet bliver taget af Vinduerne. Vi dræbte Wapitier og Renner uden Tal; vi fangede Fisk i Floden og lavede Te paa brune Bær; det smager storartet. Vi havde en Smule Mel, som vi havde haft med os, og jeg tog til Fort St. John efter mere. Sidenhen har jeg hver Sommer haft Hvede nede i Dalen, for Chinook Vinden blæser over Bjergene og luner i den værste Kulde.

„Naa, det var den Tur til Fort St. John. Da jeg kom tilbage, fandt jeg Gawdor hos Gordineer. Han sagde, han var taget Nord paa for at jage. Hans Indianer havde fortalt ham, at han var farende vild. Gordineer troede ham. Selv løj han aldrig. Jeg sagde intet, men havde Øjnene med mig. Efterhaanden fik han spurgt om, hvor Guldlejet var. Jeg fortalte ham det, og han tog af Sted; det var vel en halvtreds Kvartmil længere mod Nord. Han rejste, og paa Tilbagevejen kom han igen her. Han sagde, han ikke kunde finde Stedet og vilde Syd paa. Jeg vidste, at han løj. Ved den Tid så jeg, at Gordineer havde forandret sig. Han var langsom i det, saa det gjorde ham ensom, naar han tog fat paa at

tænke heroppe. Saadan er det altid i et godt Land som her, hvor der er rigt paa Vildt og Hjertet hopper af Glæde i ens Hals og man sidder ved Ilden og tænker paa en eller anden Kvinde, der vilde blive glad ved at kunne liste sig ind og binde Teltklappen eller laase Døren, saa hun var alene med én.“

Maaske var det et Minde, der rørte sig i den gamle Mand, et Minde, der intet havde med den døde Kammerat at gøre, for han sukkede, skjulte Munden i Skægget og smilede saa fjernt ind i Ilden. Den rene Sandhed i det, han havde sagt, stod klar for Shon M'Gann og Sir Duke Lawless, thi de havde begge i forudms Dage siddet ved Lejrbaal paa tavse Sletter og tænkt paa Kvinder, som de troede, de for evig var skiltes fra, og som dog kun for en Tid var taget fra dem for at give dem lykkeligere Dage. De tænkte nu paa den Kvinde. De vidste neppe selv, hvor længe. Tiden gaar hurtigt, naar Tankerne er lyse eller kun dæmpede af en kort Adskillelss blide Melankoli. Erindringen er Menneskets bedste Ven og værste Fjende.

Omsider fortsatte den gamle Mand: „Jeg saá, hvordan det bemægtigede sig ham. Han var ikke tvær, men sad længe om Aftenen og stirrede ind i Ilden. Om Dagen var han anderledes. En Jæger har ikke Tanke for andet end Vildtet. Gawdor holdt Øje med ham. Gordineer var sikker paa Haanden og kendte ikke til Nerver. Jeg har set ham staa stille, indtil en Graabjørn var to Gange hans Bøsses Længde fra ham. Saa strammede han Læberne og fyrede et Pletskud. En Gang var vi ude i Bredvinge-Passet. Aldrig havde vi oplevet en saadan Dag. Gordineer gjorde glimrende Skud, bedre end mine, og Folk har sagt, at jeg kan skyde som selve Djævelen — ha! ha!“ Han lo lydløst og hvi-skede: „Tyve Graabjørne og halvtreds Pumaer!“

Saa fortsatte han højere: „*Ici*, jeg var stolt af ham. Vi stod sammen paa en Klippeafsats. Gawdor var ikke langt borte. Gawdor var en sølle Jæger, og jeg vidste, han rasede over Gordineers Held En pragtfuld Wapiti-Buk kom frem paa en Klippe paa den anden Side af Kløften. Det var et langt Skud. Jeg troede ikke, Gordineer kunde gøre det; jeg var ikke sikker paa, at jeg selv kunde — det blæste, og Afstanden var stor. Men han jog Bøssen op som et Lyn og fyrede med det samme. Buk-

ken tumlede over Klippen og ned paa Stenene nedenunder. Men saa tog Gordineer Bøssen under Armen og sagde: „Det kan være nok. Jeg gaar hjem til Hytten.“

„Han gik. Den Aften snakkede han ikke. Da jeg næste Morgen sagde: „Vi gaar ud i Passet igen,“ rystede han paa Hovedet. Han vilde ikke med. Han vilde ikke jage mere, sagde han. Jeg forstod det — det var Pigebarnet. Endelig var han blevet lysvaagen. Gawdor forstod det ogsaa. Han vidste, at Gordineer gik med mig til Passet. Da vi kom tilbage, var Jo borte. Paa et Stykke Birkebark havde han skrevet, hvor han var draget hen og hvilken Vej. Han sagde, han vilde komme tilbage til mig — ah, den tapre Fyr! Gawdor sagde intet, men han saå skummel ud. Jeg havde en Anelse. Jeg var oppe og røg hele Natten. Jeg var ikke bange, men jeg vidste, Gawdor havde fundet Gulddalen, og han kunde finde paa at stikke en Kniv i mig, for det er rart at være ene om en saadan Viden. Lige ved Dag gry stod han op og gik ud. Han kom ikke tilbage. Jeg ventede og gik til sidst ud til Passet. Om Eftermiddagen, da jeg netop gik om et Klippehjørne, kom der et Skud — og saa et til. Det første røg forbi mit Hoved, det andet ramte mig langs Ribbenene, men gjorde ingen større Ulykker. Men jeg faldt dog om ved det og mistede en Del Blod. Det var Gawdor, han troede, han havde dræbt mig.

„Da jeg kom til mig selv, forbandt jeg det lille Strejfsaar og kom af Sted. Jeg vidste, at Gawdor vilde følge efter Gordineer. Jeg fulgte efter ham, for jeg vidste, hvilken Vej han vilde tage. Jeg har aldrig glemt den Nat. Jeg maatte rejse hastigt og spore ham ved hans Lejrbaal og andre Ting. Jeg standsede ikke ved Solnedgang. Jeg var i en Dal, og jeg drog videre. Der var en Smule Maane. Omsider saå jeg et Lys forude — et Lejrbaal forstod jeg. Jeg var svag og segnefærdig, men en Skræk havde grebet mig. Jeg naaede til Baalet. Jeg saå en Mand ligge ved det. Lige da jeg fik Øje paa ham, prøvede han paa at rejse sig. Men idet han gjorde det, sprang noget ind paa ham fra Skyggen, greb ham i Struben. Jeg saå, han løftede Haanden og stødte til det med en Kniv. Tingen slap og jeg fyrede, men strejfede den vist kun. Det var en Puma. Den forsvandt igen i Mørket. Jeg løb hen til Manden og løftede ham. Det var min Ven. Han saå op paa mig og rystede paa Hovedet. Han var flænget i Struben. Men

der var noget andet — et Saar i Ryggen. Han havde bøjet sig over Baalet, da han blev stødt ned, og faldt. Han så, det var Gawdor. Han havde ladet ham ligge i den Tro, han var død — ligesom med mig. Store Gud! Netop da jeg kom og kunde frelse ham, kom Pumaen ogsaa. Det er altid de bedste Mænd, det gaar saadan. Det har jeg ofte lagt Mærke til. Jeg har tidt undret mig over, at de ikke forbander Gud.“

Han gjorde Korsets Tegn og mumlede noget. Lawless rejste sig og gik et Par Gange frem og tilbage i Stuen, trak i sit Skæg og rynkede Panden. Shon pustede i sin Hænder og blinkede til Ilden. Pourcette rejste sig og tog Bøssen ned fra Skorstenen. Han viskede Støvet af den med Frakkeærmet og legede hovedrystende med den. Da han igen begyndte at tale, satte Lawless sig.

„Nu véd jeg, hvorfor de ikke forbander Ham. Der er noget, der forbander for dem. Jo gav mig et Par Ord til hende og sagde: „Naa, det er ingen Ulykke, men jeg vilde ønske, jeg havde dræbt den Puma.“ Mere var der ikke . . . Jeg forfulgte Gawdor i Dagevis. Jeg vidste, han vilde se at faa fat i nogen og saa vende tilbage efter Guldet. Til sidst troede jeg, han var sluppet fra mig, men nej. Jeg var blevet ganske paa det rene med, hvad jeg vilde gøre, naar jeg fik fat i ham. En Aften lige da Maanen viste sig over Bjergene, kom jeg over ham. Jeg var saa lydløs som en Puma. Jeg havde en svær Snor i Lommen og en anden om Livet. Just da han bukkede sig over Ilden, som Gordineer havde gjort, sprang jeg paa ham, pressede hans Hals sammen og rev ham omkuld. Han kunde ikke ryste mig af sig. Jeg er lille, men naar jeg har fat, holder jeg fast. Og jeg havde ogsaa en Haand i hans Strube. Det nyttede intet at gøre Modstand. Snoren og Kniven havde jeg mellem Tænderne. Det var drøjt Arbejde, men han havde omtrent tabt Vejret, og jeg bandt hans Hænder. Det nyttede intet at gøre Modstand. Jeg bandt hans Fødder og Ben. Saa bar jeg ham hen til et Træ og snørede ham stramt til det. Saa tændte jeg et stort Baal ikke langt derfra. Han tiggede først og græd. Men jeg var haard. Han blev vild, og da jeg gik fra ham, svor og bandede han. Jeg har aldrig hørt noget lignende. Han var en Djævel . . . Jeg kom tilbage, da jeg havde bragt mit Budskab til den stakkels Pige. Det er trist at se de Unges første, store

Sorg! Gawdor var der ikke. Pumaerne og de andre havde haft fat i ham.

„Der var mere at udrette. Jeg vilde dræbe den Puma, der havde sat sine Tænder i min Vens Hals. Jeg jagede i de Skove, hvor det var sket, søgte alle Vegne i den Tanke, at den maaske var død. Der var ikke meget Blod paa Bladene, saa jeg kom til det Resultat, at den ikke var omkommet. Jeg jagede ud fra det Sted og dræbte mange — mange. Jeg så, at de begyndte at drage Nord paa. Til Slut vendte jeg tilbage hertil. Herfra har jeg jaget dem og dræbt dem, men aldrig den med et Ar i Skulderen efter Jos Kniv. Men jeg kan vente. Taalmodighed, det er alt for Jægeren og den Mand, der vil have Blod for Blod.“

Han tav, og Lawless sagde: „Og naar De har dræbt den Puma, Pourcette — hvis det nogensinde lykkes Dem — hvad saa?“

Pourcette legede med Bøssen og hængte den saa igen paa Plads, inden han svarede.

„Saa vil jeg tage til Fort St. John til Pigen — hun er dør med sin Fader — og sælge alle Skindene til Bestyreren og give hende Pengene.“ Han viste med en Haandbevægelse omkring i Stuen. „Der er mange Skind her, men jeg har flere gemt hen ikke langt herfra. Engang om Aaret tager jeg til Fortet efter Mel og Kugler. Et Hundeforspand kan bringe dem dertil, og saa er jeg alene ligesom før. Naar det saa er i Orden, vil jeg vende tilbage.“

„Og saa, Pourcette?“ sagde Shon.

„Saa vi jeg hænge det ene Skind over Ildstedet, hvor hans Bøsse hænger, og gaa ud og skyde flere Pumaer. Hvad andet er der at gøre? Naar jeg holder op med at dræbe, bliver jeg dræbt. En Million Pumaer og deres Skind kan ikke opveje min Vens Liv.“

Lawless så sig omkring i Stuen, så paa Træskaalen, Bøssen, de blodplettede Klæder paa Væggen og Huderne. Han gik hen til Pourcette og lagde en Haand paa hans Skulder.

„Lille Mand,“ sagde han, „opgiv alt dette og følg med mig. Kom med til Fort St. John og sælg Skindene og giv Pigen Pengene og lad os saa rejse sammen videre til de Nøgne Marker og derfra til Sydlandet igen. De bliver gal heroppe. De har dræbt nok — Gawdor og mange Pumaer. Hvis Jo kunde tale, vilde han sige: Hold nu op. Jeg kendte Jo. Han var min gode Ven, før han

blev Deres — min og M'Ganns her — og vi ledte efter ham for at faa ham til at rejse med os. Det havde han ogsaa gjort, tror jeg, for vi har oplevet baade det ene og det andet sammen. Og han vilde ogsaa have bedt Dem tage med. Ja, gør det, lille Mand. Vi har ikke sagt Dem, hvad vi hedder. Jeg er Sir Duke Lawless og det er Shon M'Gann.“

Pourcette nikkede. „Jeg véd ikke hvorfor, men jeg var straks vis paa, at De var hans Venner. Han talte ofte om Dem og om to andre. Hvor er de?“

Lawless svarede ikke, og da Kønne Pierre blev nævnt, støttede Shon bekymret Hovedet i sin Haand.

„Saa følger De med os,“ sagde Lawless, — „bort fra Ensomheden her?“

„Her er ikke ensomt,“ lød Svaret. „Der er ikke ensomt, naar man hører Skovduerne kurre og Høgen fløjte og Sortegernets Pludren og Ørnens lange Skrig. Saa er der Floden og Fyrerne — Musik altsammen; og Gud har været god med alt, hvad han lader mig se, og at dræbe Pumaer er mig en Glæde . . . Saa jeg kan ikke rejse herfra. Disse Bjerge er mine. Faa Fremmede kommer hertil, og ingen bliver her uden jeg. Men i Morgen eller naar De vil skal jeg vise Dem Vejen til Dalen, hvor der er Guld. Maaske er der Rigdom dør, maaske ikke; det vil De faa at se.“

Lawless forstod, at det intet nyttede at trænge ind paa ham. Den gamle Mand havde kun én Tanke, og den kunde intet nogensinde forandre. Ensomheden binder vort Sind urokkeligt — enten det nu er Vanvid eller hvad man vil kalde det. I det travle Liv har vi ingen virkelige eller varige Drømme, ingen Idealiser. Dem maa vi søge i Urtidsbjergene og de vilde Sletter. Naar vi forlader Bjergene og Sletterne, mister vi dem paa ny. Shon vilde imidlertid til Gulddalen. Han var en fattig Mand, og det vilde blive en lykkelig Dag for ham, hvis han engang kunde hælde en Rigdom i Guld ud i sin Hustrus Skød. Lawless var ikke gridsk, men han havde heller intet imod det gode Guld.

„Se,“ sagde Shon, „det er Dalen, jeg maa til. Vi kan jage paa Turen, og hvis der er Guld at grave op, ja, saa er vi der og kan komme glade igen. Hvis ikke, saa er der ingen Fortræd sket ved det. Saa jeg holder paa, at vi tager af Sted. Men jeg vilde

ønske, Lawless, at jeg aldrig havde faaet at vide, hvordan det gik Jo til sidst, og jeg ønsker, vi alle var samlede igen ligesom nede i Pipi Dalen.“

„Intet staar fast i denne Verden uden Kammeraters Troskab og gode Kvinders. Alt andet hænger i et Haar. Jeg tager til Dalen med dig. Det er mangan god Dag, siden jeg vaskede min Lykke i en Guldpande.“

„Jeg skal følge Dem dertil,“ sagde Pourcette og rejste sig pludselig, greb underlig sky deres Hænder og slap dem igen. „Jeg vil følge Dem dertil i Morgen.“ Saa bredte han Skind ud paa Gulvet, lagde Ved paa Ilden og snart sov de alle tre.

Næste Morgen tog de tre af Sted, netop da Solen møjsommeligt kravlede over en hvid Bjegtinde og saa ned i den store Kløft under Hytten. I mange Timer kravlede de langs Bjergsiden, kom saa langsomt ned til fyrretræbevoksede Høje og ud paa en lille Slette. Det var Pourcettes lille Landbrug. Den laa saadan, at den altid fangede Solen og var beskyttet mod Nordenvind og Østenvind. Det høje indianske Korn med de gule Aks stod endnu, og Stubbene dør, hvor Leen havde arbejdet, lyste paa Afstand som et Guldtaeppe. Det forekom Lawless besynderligt, at denne gamle Mand var saa fredelig i sine Idrætter som den mest primitive, arkadiske Agerdyrker og dog saa blodig i sin Haandtering — et Menneske, hvis Livsmaal var Ødelæggelse og Hævn.

De drog videre. Henad Aften stødte de paa en lille Rensdyrhjort og havde glimrende Jagt. Lawless bemærkede, at Pourcette neppe nok syntes at sigte, saa hastigt og sikkert tog han paa Bøssen. De flaaede Dyrene og gemte Kødet hen og fortsatte saa Rejsen. Fire Dage rejste de eller jagede. Pourcette havde skudt to Bjergløver, men ingen Pumaer set.

Den femte Dags Morgen kom de til Dalen, hvor Guldet var. Det var der ingen Tvivl om. En køn lille Aa løb igennem den og dens Leje glimtede af Guld — et herligt Syn for en fattig Mand som Shon og interessant nok for Lawless. I fire Dage arbejdede Shon som en Galejslave, medens Lawless og Poucette jagede; han dyngede Støvet op i Bunker og kunde nu og da lægge en lille Guldklump øverst i Bunken. Jagtfeberen havde forladt ham — den var fordrevet af en anden Feber. De andre

trængte ind paa ham for at faa ham med tilbage. Vinteren vilde snart være der i sin hele Streghed; han maatte bort, og han og Lawless vilde saa vende tilbage om Foraaret.

Til Slut føjede han sig og de begav sig tilbage til Clear Mountain. Den første Dag var Shon aandsfraværende. Han havde Guld i en Pose omkring sin Krop. Den var tung, og han kunde ikke rejse hurtigt. En Morgen havde Pourcette været oppe i Højderne og kom tilbage for at fortælle, at han havde opdaget en lille Flok Wapiti-Hjorte. Shon var faldet den foregaaende Aften og havde forstuvet sin Arm (Guld er tungt at bære), og han tog ikke med de andre. Han blev tilbage og drømte om sit Held og sit Hjem. I den sene Eftermiddag laa han i Solen ved Lejrbaalet og faldt i Søvn af den megen Tænken. Lawless og Pourcette havde haft ringe Held. Hjorden var draget bort, inden de kom. De gennemstøvede Bakkerne og vendte til Slut tilbage til Lejren uden Fortrædelighed som rette Jægere. De skiltes noget derfra for at gaa ned til Lejren hver fra sin Side i Haab om alligevel at faa Skud paa noget. Lejren laa paa en Klippeafsats.

Lawless kom ud paa et Fremspring overfor Lejren; mellem den og ham var en Kløft. Han saå derover. Han var i Skyggen, den anden Side af Kløften laa i Sol. Luften var uforlignelig klar og frisk, Efteraarets Friskhed. Alt stod klart og haardt tegnet. Han saå Lejren og Baalet med Røgen, der i en blaa Spiral steg til Vejrs, og Shon, der laa ved Siden af. Han støttede sig tankefuldt til sin Riffel. Granernes Skygge var blaa og kølig, men deres Toppe ulmede hedt i Solen. Han trak Vejret dybt og saå sig videre om.

Pludselig saå han noget, der fik ham til at vige tilbage. Paa en lille Klippehalvø i omtrent samme Afstand fra ham og Shon skete der noget mærkeligt. Gamle Pourcette knælede, beskæftiget med sin Moccasin. Han tegnede sig skarpt mod Solen, saå større ud end ellers. Henimod ham over en skraanende Flade kom et Dyr krybende. Det forekom Lawless, at han kunde se dets Musklers smidige Bevægelser, Bølgerne i dets Pels. Men det var Indbildning; han var for langt borte. Han raabte højt og løftede desperat Bøssen. Men i det Øjeblik gjorde Pourcette skarpt omkring, saå Faren, greb sin Bøsse og fyrede, idet Pumaen sprang.

Der havde ikke været Tid til at tage Sigte, og Dyret var kun saaret. Det faldt ovenpaa Manden. Han lod Bøssen falde, den rullede ud over Klippen og forsvandt. Saa fulgte en Scene, der saå truende ud for Pourcette, der ingen Hjælp kunde faa, skønt to Mænd nu stod og saå til ved den store Kamp. De vovede ikke at fyre af Frygt for at ramme Manden, og de kunde ikke naa derover tidnok til at hjælpe ham.

Dør kæmpede Manden og Pumaen mod den klare, tomme Himmel. Da Dyret faldt paa ham, greb Pourcette det med begge Hænder ved Struben og holdt dets Hugtænder tilbage, men dets Kløer gravede i Kødet paa hans Bryst og Ben. Hans lange Arme var kolossalt stærke, og skønt det smertede ondt i hans flaaede Kød, kæmpede han tappert med Dyret og væltede det bort fra sig. Idet han gjorde det, flyttede han sin ene Haand lidt. Den stødte paa et Ar. Da han følte det, syntes han at faa nyt Mod og ny Styrke. Han udstødte en lydelig Knurren ligesom et Dyr og slap saa med den ene Haand for at gribe Kniven i Bæltet. Idet han gjorde det, sprang Pumaen fra ham og krøb sammen paa Klippen, rede til et nyt Spring. Lawless og Shon kunde se dens Hale krumme sig og piske Jorden. Men til deres Forbløffelse var det nu Manden, der angreb. Han var besat af en Rasen, der intet kendte til Frygt. Det Ar, han havde følt under sine Fingre, sved i ham.

Han kom langsomt ind paa Pumaen. Lawless kunde se hans Knivs haarde Glitren. Pumaen savede Tænder, dens Kløer borede sig ind i Klippen, den krummede Ryggen til Spring. Manden sprang først og jog Kniven i den, men ikke et dødeligt Sted. Endnu engang tumlede de sammen om. Igen havde han Hænderne i Pumaens Strube og de vaklede sammen, medens Bæstets Kløer pløjede hans Krop. Men nu rejste de sig, indfiltrede i hinanden, Manden stødte igen med sin Kniv og denne Gang lige i Morderens Hjerter. Pumaen skjalv, slap Taget og faldt død tilbage. Manden rejste sig med et Skrig og hævede Hænderne over sit Hoved som i Jubel. Shon glemte sit Guld og løb; Lawless hastede ogsaa derhen.

Da de naaede hen til Pourcette, var han ved at forbinde sine Saar. Han kom paa Benene uden at ænse sin lemlæstede Tilstand og knugede deres Hænder. „Kom, kom og se, mine Venner,“ udbrød han.

Han trak det løse Skind paa Pumaens Bryst frem og viste dem et Knivstik over det, han selv havde givet den.

„Jeg har faaet den anden Morder,“ sagde han. „Her gik Gordineers Kniv ind. Aa Gud, det var godt!“

Pourcettes Kød havde kun liden Pleje nødig, han følte ikke Smerten og Stivheden. Da de naaede Clear Mountain med det Skind, der skulde hænge over Ildstedet, gjorde Pourcette Forbedelser til at drage til Fort St. John og sælge alle Skindene og give den unge Pige Udbyttet.

„Naar det er besørget, har De ingen Grund til at blive her længere,“ sagde Lawless. „Hvis De vil følge med os bagefter, tager vi sammen til Fortet. Vi tre kommer saa til Foraaret tilbage til Gulddalen efter Jagt og Rigdomme.“

Han sagde det henkastet, men dog alvorligt tillige. Den gamle Mand rystede paa Hovedet. „Jeg har tænkt over det,“ sagde han, „jeg kan ikke rejse til Syden. Jeg er Jæger nu og intet andet. Jeg har været for længe alene, jeg bryder mig ikke om Forandring. Jeg bliver paa Clear Mountain, naar disse Skind er bragt til Fort St. John, og hvis De kommer til mig til Foraaret eller paa enhver anden Tid, vil min Dør staa Dem aaben, og jeg vil dele alt med Dem. Gordineer var en god Mand; De er gode Mænd. Jeg vil huske Dem, men jeg kan ikke rejse med Dem — nej. En Dag vilde De forlade mig for de Kvinder, der venter Dem, og saa blev jeg igen alene. Jeg vil ingen Forandring gøre — *vraiment!*“

Den Morgen de rejste, tog han Jo Gordineers Skaal ned fra Hylden og hentede en halvfuld Flaske i et Gemme. Han hældte alvorligt lidt af den i Skaalen og rakte den til Lawless, men Lawless gav ham den tilbage.

„De skal selv drikke af den, ikke jeg,“ sagde han.

Han satte sin egen Skaal frem. Da hver havde faaet sin Part, hævede den gamle Mand højtideligt sin lange Arm og sagde saa blødt, at de andre neppe genkendte hans Stemme: „For en mistet Kammerat!“ De drak i Tavshed.

„En lille Gentleman!“ mumlede Lawless ved sig selv.

Da de var rede til at tage af Sted, sagde Lawless til ham: „Hvad vil De tage Dem for her, Kammerat, medens Dagene gaar?“

„Der er Pumaer i Bjergene,“ svarede han.

De skiltes fra ham paa Klippeafsatsen, hvor den store Kamp havde fundet Sted, og rejste mod Øst. Mange Gange saá de sig tilbage, og han stod stadig dér. Da de naaede det Punkt, hvor de vilde tabe ham af Syne, saá de sig for sidste Gang tilbage. Han var alene i de ensomme Bjerge, støttet til sin Riffel. De fyrede to Skud i Luften. De saá ham hæve sin Riffel, og to svage Knald svarede dem. Han blev igen ubevægelig — en Del af de Bjerge ligesom den funklende Gletscher var det — for aldrig at forlade dem.

Tavse gik de to over Klippen og saá ham ikke mere.

SOLHUNDENE

„Ja, ser De,“ sagde Jacques Parfaite, idet han gav Whisky, Førerhunden, et Snert af Pisken og begyndte sin Beretning, „han har været længe deroppe i det gamle Fort alene. Jeg husker nok, da jeg første Gang såå ham. Det var om Sommeren. Verden duftede sødt, hvor man såå hen. Naar man trak Vejret dybt paa Toppen af et Bjerg, følte man sig som en stor Mand. Ridley, Hovedbestyreren, og jeg var kommet til Fortet undervejs til Mackenzie Floden. I Fortets Gaard er Græsset vokset højt og spiret frem i Revnerne under Døre og Vinduer; Fortet har ikke været i Brug i lange Tider. Engang var der rigt paa Bøfler omkring det og til Tider Rener, men de var alle væk nu — kun faa var tilbage. Indianerne tog aldrig den Vej undtagen i de bedste Aar. Kompagniet har ophævet Stationen; den betalte sig ikke. Men det var alligevel efter en lang Rejse rart at komme selv til et tomt Fort. Vi vidste s'gu godt nok, at der var Proviant gemt i Gaarden eller under Gulvet, og det kunde være sjovt at bo der en Dagstid — i Dødemandskroen, som vi kaldte det. Naa —“

„Naa, hvad saa?“ sagde Sir Duke Lawless, der var rejst op til de Nøgne Marker efter Jagt og Eventyr og sammen med sin gamle Ven Shon M'Gann havde betroet sig til den fortræffelige Halvblods, Jacques Parfaite, som Fører.

Jacques lagde Hovedet paa Siden og rystede vist og gaadefuldt paa det. „*Très bien*, vi kom gennem det høje Græs, lirkede Skodderne og Døren op og gik ind. Det er køligt om Aftenen i Nordlandet, som De véd. Vi lavede et Baal, og snart havde vi det rigtig hyggeligt. Ridley lirkede Gulvbræderne op, og vi fandt gode Sager. Du Hellige! Sikken Fest! Vi fik ogsaa lidt Rom.

Medens vi sludrer og Latteren runger om os, kommer der en Lyd ligesom af sjokkende Skridt. Vi kommer hastigt paa Benene. *Mon Dieu*, det var et sært Syn! En Mand stod og saå paa os med noget i sit Ansigt, der med ét gjorde mine Fingre kolde — et Udtryk — ja, man skulde tro, det var skaaret i Sten, saa ubevægeligt var det. Engang var jeg i Fort Jarry; der er Vor Frue Kirke. Dèr har de et Billede af denne store Slynge Judas paa Vej hen for at hænge sig. Judas var et Fjols — hvad er tredive Dollars? De giver mig hundrede for at føre Dem til de Nøgne Marker. Pyh!“

Den Halvblods smaalo, rystede vist paa Hovedet, bandede sig halvvejs gennem sit Ordforraad i Anledning af Whisky, Hunden, tog taknemlig mod en Pibe Tobak af Shon M’Gann og fortsatte: „Han kommer langsomt og stille henimod os og rækker nogle lange, tynde Hænder med krogede Klofingre frem mod Gryden. Han var ved at dø af Sult. Ja, saadan var det, men jeg lo næsten. Det var Foraar — den Mand, der sulter om Foraaret, er et Fjols. Men der var noget andet med ham. Der var en Grund. Bestyrelsen gav ham Suppe af Gryden og lidt Rom. Han var vild efter at faa Kød, men det havde slaaet ham ihjel. Han saå ikke paa én som et Menneske. Naar man sulter, er man et Dyr. Men der var noget andet i dette. Han fik Huden til at krible paa én, han var saa mager, saa sær og saa muggen — er det ikke saadan det hedder, naar man er mørk i Ansigtet og aldrig smiler? Ja. Han vilde ikke sige noget. Da vi spurgte ham, hvor han kom fra, pegede han mod Nord; da vi spurgte ham, hvor han skulde hen, rystede han paa Hovedet, som om han ikke vidste det. Man er gal, naar man ikke véd, hvor man skal hen heroppe; saa kommer der hurtigt noget over én, og det er ikke rart at dø for tidligt. Handelsmanden sagde: „Kom med os.“ Han rystede paa Hovedet. Nej. „Maaske vil du blive her!“ siger Ridley højt og viser alle sine Tænder. Han nikker. Saa ler Handelsmanden og giver ham mere Suppe. Bagefter prøver han paa at faa ham til at snakke, men han var stædig ligesom den beskidte Whisky — ah, *sacré bleu!*“

Whisky fik sin vante Portion Snert og Eder, inden Jacques paa ny fortsatte sin Beretning. „Det nyttede intet, han vilde ikke snakke. Da Handelsmanden igen blev vred, saå han paa mig,

og Udtrykket i hans Ansigt gjorde mig bedrøvet. Jeg bandede. Det brød Ridley sig ikke om; jeg var fine Venner med ham. Jeg siger: „Ti stille. Det nytter ikke. Han har lidt meget. Han har været vildfaren og set sindssyge Syner. Han bliver aldrig mere som Gud skabte ham.“ Meget rigtig, jeg talte sandt. Han var som en Solhund.“

„Hvad er det, du siger, Parfaite?“ sagde Shon — „en Solhund?“

Sir Duke forstod det ikke heller og ventede ivrigt paa Svaret.

Den Halvblods løb lystigt foran dem, slog Smeld med Pisken og ringede med Bjælderne ved sine Knæ. „Ah, det er det. Det er et Navn, vi har til nogen. De kender det ikke? Det er let. I Landet højt oppe“ — han pegede mod Nord — „ser man sommetider mange Sole. Men der er alligevel ikke mange, der er kun én, og de andre er det samme som éns Ansigt i et Spejl — en, to, tre, mange. Forstaar De?“

„Ja,“ sagde Sir Duke, „Genspejlinger af den virkelige Sol.“

Parfaite bankede ham paa Armen. „Ja. De forstaar det. Naa, denne Mand er ikke sig selv; han har efterladt sig selv dér, hvor han døjede ondt. Det kan faa éns Hud til at krible, naar man ser Solhundene paa Himlen; denne Mand fik én til det samme. De faar ham at se i Morgen!“

Sir Duke så paa den lille Halvblods og undrede sig over, at Produktet af saa primitiv en Civilisation kunde være i Besiddelse af saa lidet primitiv en Fantasi. „Hvad skete der?“ spurgte han.

„Der skete intet. Men Manden kunde ikke sove. Han sad foran Ilden, og hans Øjne flakkede hid og did og undertiden gøs han. Naa, jeg iagttog ham. Om Morgen forlod vi ham dér, og dér har han været siden — den eneste Mand i Fortet. Indianerne kommer der ikke — de er bange for ham; men der er intet ondt i ham. Han er gammel nu. Vi er der om en Time.“

Solen hang lavt, som en stor Dværg, der kiggede frem, bag en lang Række lave Graner paa en Højderyg, da de tre naaede Fortet. Gaarden var endnu som Parfaite havde beskrevet den — fuld af stridt Græs, hvorigennem en smal Sti førte til den aabne Dør. Paa Barrikadevæggene voksede nyt Græs; det var, som om Naturen glattede efter dér, hvor Menneskene ikke vilde

bo og leve som Mennesker. Skodderne var for Vinduet, Lyset trængte kun ind gennem de smalle Sprækker imellem dem, der oprindeligt var tænkt som Skydehuller ved mulige Indianeroverfald. Man kunde svoret paa, at den, der boede her, var de døde mere lig end de levende. Men der var ogsaa noget af den ensomme Kirkegaards Fred over Stedet. Der var ingen i Fortet, men dog Tegn paa Liv — Skind dyngede op hist og her, enkelte Brugs- genstande, en Bænk, en Køje til Proviant under Loftsbjælkerne. En svag Ild brændte paa Skorstenen, og mod Væggen stod et primitivt Spyd.

„Ja, det er vist, at her er uhyggeligt!“ sagde Shon. „Op med de Vinduer. Læg Brænde paa Ilden, Parfaite, steg det Kød, vi har med, og intet andet, min Dreng, og naar vi har faaet Mad og Taknemlighed til Gud i os, hent saa din fortabte Mand eller Solhund, eller hvad han nu hedder eller er.“

Medens Parfaite og Shon havde travlt med Forberedelser, gik Lawless ud med sin Bøsse i den klare, lykkemættede Aftenluft ad en Sti, traadt af de samme Fødder, der havde banet Vjen gennem Fortets Gaard. Han fulgte den næsten ubevidst i Begyndelsen, grundende over de sære Historier, der gemmer sig i det fjerne Nordlands Fæstningsværker, og undrende sig over, hvilken Skæbne det mon var, der havde drevet Værten i denne afsides Kro — fjern fra Sydens venlige Lande, nærmest Polen — til som en Vagtpost at dvæle her ved Verdens yderste Nybygd.

Han kom til Toppen af en Højdekam, hvor en Haandfuld magre Træer voksede. Saa støttede han sig til sin Bøsse og så ud i det fjerneste Fjerne. Foran ham laa det vide, ukendte Land, der bølgede sig ud i Horisonten dør, hvor det fryser sammen med det mægtige Hav, der omspænder Jordens Tinde. Han følte nu den sælsomme Trolddom, der har draget saa mange til de arktiske Vildmarker. Han glemte Hustru og Barn, London, Civilisationen. Han var bunden af den Fortryllelse, der altid lever i dens Blod, der én Gang har kendt den.

Omsider løsrev han Blikket fra det flimrende Fjerne og blev sig pludselig et andet Menneskes Nærværelse bevidst. Her, næsten ved hans Fod, stod en Mand, der ogsaa stirrede ud over den slumrende Ødemark. Han var klædt i Skind og stod med korslagte Arme og Hagen støttet mod sit Bryst, og de dybtliggende

Øjne stirrede ud under tykke Bryn. Lawless saå, at hans Skuldre hævede sig og skjælv en Gang eller to, og saa lød en smertepint Stemme, men først kunde han ikke opfange Ordene. Men med ét kom de tydeligt og klart, Manden hævede Hænderne højt over sit Hoved og Ordene kom møjsommeligt: „Er jeg min Broders Vogter?“

Saa lo han sagte og grimt og tav igen. Omsider drejede Manden Hovedet, og da han saå ham staa dør ubevægelig med Bøssen i Haanden, udstødte han et hæst Skrig. Saa stod han som lammet. „Hvis De er kommet for at dræbe, saa vent ikke,“ sagde han, „jeg er rede.“

Ved Lyden af Lawless' beroligende Stemme kom han sig og begyndte, snublende over Ordene, at undskylde sig. Hans Ansigt var, som Jacques Parfaite havde beskrevet det —: En grufuld Kummer furede det, og skønt han var rank og spændstig af Legeme, saå han ud, som om han havde levet i hundrede Aar. Han betragtede et Øjeblik Sir Duke Lawless og traadte saa nærmere: „De er Englænder?“

Lawless rakte ham Haanden, men blev ikke ked af det, da den anden svarede: „Jeg kan ikke tage mod nogen Mands Haand. Er De alene?“

Da han havde faaet Besked, vendte han sig mod Fortet, og de gik tavse sammen derhen ad. Ved Døren vendte han sig og sagde til Lawless: „Jeg hedder Detmold — men kun De maa vide det.“

Jacques vekslede en ejendommelig hastig Hilsen med deres gaadefulde Vært; Shon M'Gann hilste ham nølende — Shons letbevægelige irske Sind blev uroligt ved Mandens Blik, skønt han dog havde oplevet meget sælsomt i Nordlandet. Det var blevet mørkt nu, og Værten tændte Talglampen med Væger af Hjortesener, og ved Lyset af dem og Ildens Skær spiste de deres Aftensmaaltid. Parfaite fik Tiden til at gaa med Historier fra Nordlandet, der altid tog Lawless' Interesse fangen.

Efterhaanden opdagede Jacques, at deres Vært ofte halvt ivrigt, halvt grundende saå paa Sir Duke, og han fik Shon til at lægge sig og lod de to være ene.

„De er et mærkeligt Menneske. Hvorfor lever De her?“ sagde Lawless. Saa gik han lige til Sagen: „Hvad er der sket Dem? Hvilken Forbrydelse har De begaaet?“

Manden rejste sig skælvende og gik en Stund frem og tilbage i Stuen; mere end én Gang prøvede han forgæves at tale. Han gjorde Tegn til Lawless og aabnede Døren. Lawless tog sin Hat og fulgte ham ad den Sti, de var gaaet før, indtil de naaede Bakkekammen, hvor de var mødtes. Manden saå mod Nord; Maanen glimtede i hans graa Haar. Han talte med utrolig Vægt og Langsomhed.

„Jeg fortæller Dem det, for De er af dem, der forstaar Menneskene, og De kommer fra en Tilværelse, jeg engang har kendt. Jeg kender ogsaa Deres Slægt. Jeg er af god Familie — —“

„Jeg kendte Navnet,“ sagde Sir Duke stille og gravede i sin Erindring efter noget, han havde hørt og atter glemt.

„Vi var to Brødre, jeg var den yngste. Et Skib skulde sejle til Nordishavet.“ Han pegede mod Nord. „Vi var begge unge og ærgerrige. Han var i Hæren, jeg i Flaaden. Vi tog med Ekspeditionen. I Begyndelsen var det altsammen skønt og stort, og det stod for os som noget ophøjet at søge efter dem, der var bragt ind i Landet og aldrig vendte tilbage. Men vort Skib blev skruet fast af Isen, og saa kom Ulykken. Der gik et Aar, og vi kom ikke fri; saa begyndte et nyt Aar . . . Fire af os drog Syd paa. To døde. Min Broder og jeg var tilbage — —“

Der kom et Udbrud fra Lawless. Han huskede nu, hvordan Medfølelsen havde samlet sig om en kendt Familie i Grevskabet, da der kom Efterretning om, at den havde mistet to af sine Medlemmer i Polaregnene.

Detmold vedblev: „Jeg var den kraftigste. Han blev svagere og svagere. Det var grufulde Dage — den evindelige Sne og Kulde, de lange Nætter, hvor man kun hørte Meteorernes Susen, den klare Sol, der ikke varmede, selv ikke naar der var mange Sole, den rigtige Genspejlinger, der fulgte efter den . . . de spottende Solhunde, der ikke er mere Sol end jeg er det Menneske, min Moder bragte til Verden . . . Vi gik som døvstumme, for den grufulde Kulde gør Sindet bittert. Jeg tror, jeg kom til at hade ham, fordi han ikke kunde rejse hurtigere, fordi der gik Dage tabt og Døden saa skaanselsløst sneg sig ind paa os. Undertiden følte jeg en afsindig Trang til at dræbe ham. Gid De aldrig kommer til at kende den Lidelse, der avler saadanne Ønsker! Jeg lo, da jeg sad ved Siden af ham og saå ham synke

hen i Slummer og dø jeg tror, jeg kunde have frelst ham. Da han var borte, saa . . . hvad gør Mennesker ikke, naar Hungernødten er over dem og de føler et Helvedes Hunger efter Livet? Jeg gjorde dette grufulde — og han var min Broder! . . . Jeg levede og blev frelst.“

Lawless veg tilbage fra ham, men hans Rædsel og Afsky naaede ikke over hans Læber. Og bagefter var han glad derfor, thi da han igen saå paa dette ynkelige Vrag af et Menneske, følte han en underlig Medynk.

„Guds straffende Haand over mig,“ sagde Manden. „Den vil aldrig tages fra mig. Det var let at dø — jeg bærer Livets Skændsel.“

Lawless greb ham blidt ved Skuldrene: „Stakkels Fyr! stakkels Detmold!“ sagde han.

Et Øjeblik lyste det op i det sorgfyldte Ansigt, den brede Hage skjalv og Hænderne søgte mod Lawless, men sank pludselig ned.

„Gaa,“ sagde han ydmygt, „og lad mig blive her. Vi maa ikke mødes mere Jeg har haft et Øjebliks Lise Gaa.“

Uden et Ord gjorde Lawless omkring og vendte tilbage til Fortet. Næste Morgen drog de to Kammerater videre paa deres Rejse, men ingen sagde dem Farvel eller saå efter dem fra Fortet.

LODSEN VED BELLE AMOUR

Han boede i en Hytte paa en fremspringende Pynt paa Kongeklippen. Man kunde naa derop ad en anstrengende, stejl og smal Sti eller ad en Rebstige, der fra Hyttens Dør hang ned til Strandbredden under Klippen. Bugten, der skyllede mod Strandens Land, hed Belle Amour. Klippen var høj og skummel, frygtindgydende i sin granithaarde Ugæstmildhed. Drog man fra den ind i Hjertet af Labrador, blev Landet for hvert Skridt mere goldt og strengt.

Kun paa visse Aarstider havde Bugten Klippens Skummelhed. Udenfor dens Skygge var den ved Sommertid munter og legende, undertiden larmende, ofte døsig. Der var stor Forskel paa Klippen og Bugten; Klippen var kun, hvad den gav sig ud for, men Bugten var en skamløs Hykler. Thi udfor Klippen skjulte den en Række Skær, og et Sted, hvorhen Klippens Skygge aldrig naaede, og hvor Solen legede i barsk Fryd, løb en lang Klippe-naal skraat opefter under Vandet, ventende paa utaalmodigt at gennembore det eventyrlystne Skib, der i et vildt Øjeblik fandt paa at luske ind til Kysten.

Manden lignede snarere Klippen end Bugten — alvorlig, stærk og rugende. Hans eneste Omgang var Indianerne, der ved Sommertide kom og gik og fik Varer af ham, som han havde hentet paa Hudson Kompagniets Station halvfjerds Kvartmil oppe ad Kysten. En Tid havde Kompagniet, der imponeredes af det Antal Skind, Lodsens bragte det, og det Kvantum Varer, han købte af det, tænkt paa at oprette en Station ved Belle Amour; men det saå, at han var redelig i sin Handel med det og kun havde ringe

Fortjeneste ud af det, saa det besluttede at anvende ham som uofficiel Agent og inkassere den Fortjeneste, de bestaaende Forhold kunde give. Kenyon, Kompagniets Agent, der bestyrede Stationen, var nysgerrig efter at faa at vide, hvorfor Lodsens Gaspard levede ved Belle Amour. Ingen hvid Mand boede nær ham, og han saa ingen undtagen nu og da en Præst, der tyst vandrede om mellem Indianerne, eller en Fisker, en Jæger eller Skovhugger, der for sin Fornøjelse eller af ren Eventyrlyst løb ind i Bugten og benyttede sig af den Gæstfrihed, der var at finde paa Kongeklippen.

Gaspard var umeddelsom overfor Kenyon, hvor snedigt han end søgte at pumpe ham. Ogsaa Fader Corrairie, der undertiden traadte over den mørke Tærskel til Gaspards Hytte, kunde for Mandens Sjæls Frelses Skyld have Lyst til at naa ind til hans Hjertes Hemmelighed; men Gaspard, der altid var rede med Føde, Ly og utrættelig Omsorg, lukkede sig som et Kælderfængsels Dør, naar Præsten vilde udfritte ham. Trængte han ind paa ham for at lære hans Sind og hans Historie at kende, sagde han altid: „M'sieu', jeg har intet at skrifte.“ Efter nogle Aars Forløb opgav Præsten ham, og han beholdt sin Hemmelighed i Fred, uudgrundelig og tavs som han var.

En aarvaagen lagttager vilde imidlertid have opdaget, at han levede i et Erindringens eller Forventningens Land, der laa udenfor hans daglige Slid og Handel. Hytten syntes lagt paa et Sted, hvorfra man kunde bevogte den store Bugt mod Øst og Vest og Syd. Det syntes næsten komisk af en Mand at kalde sig Lods paa et Sted, hvor der neppe var Brug for Lods én Gang om Aaret. Men han var kendt som Lodsens Gaspard, og de Gange et Skib kastede Anker i Bugten, udførte han sine Pligter med en saadan Sikkerhed, at ingen anede, hvor mange dødelige Faldgruber den Kyst skjulte. Ved slige Lejligheder syntes Gaspard tyve Aar yngre — hans Øjne lyste, han rettede sig stolt, og samtidig lurede et besynderligt spottende Udtryk i hans dybe Øjne, som vilde han sige: „Drejede jeg blot en Finger, blev vi Fiskeæde allesammen.“ Men han bevarede sin Hemmelighed og ventede. Han syntes aldrig at blive træt af at se ned langs Kysten, som ventede han et Skib. Viste der sig et og det sejlede forbi, nikkede

han blot og hængte Kikkerten fra sig for at vende tilbage til sit Arbejde eller sidde i Døraabningen og sagte sludre med sig selv i en sær Tone. Nærmede et Fartøj sig som for at løbe ind i Bugten, blev han grebet af en sulten Fryd. Var det Uvejr, gjorde det kun hans Fryd større. Ingen Lods vovede sig ud paa saa høj en Sø som Gaspard for ringe Fortjeneste eller Ære.

Bag alt dette laa hans Hemmelighed. En Dag kom den Mand, der opdagede den.

Det var Pierre, den Halvblods Eventyrer. Der var ikke det Sted i det vilde Nordland, som Pierre ikke havde betraadt. Han elskede det, som han elskede Livets Spil. Han sagde det ikke, men han talte heller ikke om Livets Spil; han spillede det blot med dyb, underfundig Glæde. Han havde betvunget Moskusoksen i Polarkredsen, Isbjørnen ved Alaskabjergenes Fod, Sælen i Baffins Bugt og Pumaen paa Stillehavskysten, og nu havde han omsider fundet Vejen til Labrador. Dets Strengthed, dets Luner behagede ham. Med en Haandfuld Indianere rejste han gennem Landets haarde Fæstninger og omsider, alene, til Belle Amour Bugten.

Han var i Besiddelse af en gammeldags Kultur og et Temperament, der i hans onde Dage og Gerninger og hans lønlige ædelmodige Handler lærte ham Vejen til de Menneskers Sjæl, hvem Verden engang havde handlet ilde med. Han var faamælt, men ejede denne sjældne, overtalende Forstaaelse, der fik Dørene til Bekymring, Fortvivlelse og Tragedie til at aabne sig. Mænd, der aldrig havde betroet sig til en Præst, betroede sig til ham. I hver Fiber ejede han Indianernaturens haarde Granit, der betragter Straf med stoisk Tilfredshed.

I Hjertet af Labrador havde han hørt om Gaspard og var rejst derhen, hvor han kunde finde ham. En Dag, da Solen kæmpede haardt for at tegne en Lysstribe foran Gaspards Hytte, kom Pierre over Klippen og stod overfor Gaspard, der sad dør og ligegyldigt saå ud over Havet. De sagde ikke stort til hinanden — i nye Lande har Gæstfriheden ikke Brug for Ord. Da Gaspard og Pierre saå hinanden i Øjnene, forstod de, at mellem dem var et Ord som hundrede mellem andre. Sindet kender sin Skriftefader og Skriftefaderen kender det mørke Blik, der ruger over en eller

anden skummel Hemmelighed, og mødes de to, er Forstaaelsen skaanselsløst klar.

„Hvorfra?“ sagde Gaspard, idet han rakte Pierre noget Tobak.

„Fra Hudson Bugten ned over Rødulve Sletterne langs Bjergerne og over Kystlandet her.“

„Hvorfor?“ Gaspard kiggede nysgerrigt paa Pierres beskedne Oppakning og saa saa hastigt og stjaalent, men skarpt paa ham. Pierre trak paa Skuldrene.

„Eventyr, Eventyr,“ svarede han. „Landet“ — han pegede mod Øst, Vest og Nord — „er altsammen mit. Jeg er Borger i hver Landsby og hver Lejr i det store Nordland.“

Den gamle Mand vendte Hovedet og saa mod et Punkt oppe paa Belle Amours Kyst, inden han med et besynderligt Udtryk igen saa paa Pierre og sagde: „Hvor skal De hen?“

Pierre fulgte hans Blik til det Sted paa Kysten, følte den Understrøm af uklar Betydningsfuldhed, der laa i Stemmen, gættede, hvordan han skulde tage Manden, og sagde: „Et eller andet Sted en eller anden Dag, men nu gælder det Belle Amour. Jeg har rejst langt og jeg har fundet en aaben Dør. Jeg vil blive her — hvis De ikke har noget imod det, ja naturligvis?“

Gaspard grundede. „Her er ensomt,“ sagde han. „I Dag er her lyst nok, Solen skinner, og de smaa muntre Bølger slaar mod Kysten. Men, *mon Dieu*, til Tider er her sort og grimt alle Vegne og Uvejr. Bølgerne kommer kvasende, drønende ind over Tværevene“ — han smilede barsk — „slaar gennem Skærenes Tænder og splintres under en Helvedets Brølen mod Klippen“ — hans Stemme fik en sagte Klang af djævelsk Fryd — „der er en Finger — *Jésu!* De skulde se Satans Finger strække sig op af Jordens Indvolde, ventende, stadig ventende paa noget, der skal komme ud af Stormen. Og saa — og saa kan man høre en vild Latter komme fra Landet, komme op af Havet, komme ned fra Himlen — det venter altsammen, venter paa noget! Nej, De vilde ikke bryde Dem om at blive her.“

Pierre saa igen mod det Sted paa Kysten, Gaspard havde stirret paa. Solen skinnede skarpt nu og de vilde, kantede Klipper, der strakte sig ind i Ødemarken bagude, lyste ondt. Men hist og

her brødes det stirrende Lys af pludselige og dybe Skygger — store Spalter i Klipperne og Stierne imellem dem. Det gav Pierre en Tanke, skønt hvorfor vidste han ikke. Han vidste, at naar en Mand lever i taalmodig og dyster Aarvaagenhed, har han som Regel noget at vogte og vaage over. Hvorfor skulde Gaspard blive her Aar efter Aar? Han var nominelt Lods i en Bugt, der sjælden fik Besøg af Skibe og kun af dem, der her søgte Ly. En Lods behøvede ikke tage sit daglige Liv saa rugende alvorligt. Af Legeme var han som spændstigt Metal, lutter Sener og Muskler. Han gjorde et stort Indtryk, skønt han var lille af Skikkelse. Men nu, da Pierre betragtede ham, fik noget ham til at gætte, han engang havde haft en Kvinde om sig, maaske et Barn; ingen Mand kunde se saadan ud uden det. Naar en Kvinde har set paa én Dag efter Dag, gaar noget hos hende, et Genskin af hendes Ansigt, over til én og bliver der, og har et Barn længe holdt ens Haand eller klynget sig til ens Knæ, giver det én en blid Aarvaagenhed, naar man gaar omkring ved sin Bolig.

Pierre vidste, at en Mand med dyb og evig Hensigt kan værne Mindet om en Kvinde eller et Barn, naar han, hvor betydningsfuld end hans Tilknytning til en Mand har været, til Slut dog overgiver sit Minde til Tiden. Visse Tanker og Slutninger klarede sig i Pierres Sind — der havde engang været en Kvinde og maaske et Barn, der var et trist Mysterium forbundet med dem, der var et Sted paa Kysten, der sælsomt fængslede den gamle Mands Blik, der var Bugten med denne fantastiske „Satans Finger“, der strakte sig op af Jordens Indvolde. Bag Symbolet laa *det* — hvad var det?

Længe så han ud over Vandet, saa sænkede han Blikket mod Bugten nedenfor, medens hundrede Tanker fo'r gennem hans Sind. Her var de Skær, som den gamle Mand havde talt om. Han kunde af Vandets Farve og Bevægelse gætte sig til, hvor de var. Satans Finger — var den ikke virkelig nok? En Klippefinger, der, som den gamle Mand sagde, ventede — og paa hvad?

Gaspard berørte hans Skulder. Han rejste sig og gik med ham ind i den mørke Hytte. De spiste og drak i Tavshed. Da Maaltidet var forbi, sad de og røg, til Mørket faldt paa. Saa

tændte Lodsén et Baal og trak sin grove Stól hen til Døren. Skønt det kun var Sensommer, var det koldt i Klippens Skygge. De sad længe der. Nu og da greb Pierre sin tavse Vært i et hastigt, stjaalent Blik. Engang tog Lodsén Piben af Munden, som om han vilde sige noget. Men han sagde intet.

Pierre forstod, at Tiden var moden til at tale. Saa han sagde, som om han vidste noget: „Er det længe siden det skete?“

Gaspard svarede grundende: „Ja, længe siden — alt for længe.“ Saa gik det mærkelige ved den andens Spørgsmaal pludselig op for ham, og han tilføjede, skræmt: „Hvad véd De, sig mig straks, hvad De véd?“

„Jeg véd intet andet, end hvad jeg har tænkt mig til her, Lods“ — han lagde Fingeren paa sin Pande — „men noget er der, hvad véd jeg ikke rigtig. Der var en Kvinde — maaske et Barn; der er noget nede ved Stranden; der er en skjult Klippe-spids i Bugten, og De venter paa et Skib — paa *Skibet*, og det kommer ikke — passer det ikke?“

Gaspard rejste sig og stirrede ind i Pierres ubevægelige Ansigt. Deres Øjne mødtes.

„*Mon Dieu!*“ sagde Lodsén og viftede Tobaksrøgen bort, „De er et sært Menneske, De har et sært Sind. De er kold som Is, og alligevel er der ligesom Ild i Deres Øjne.“

„Sid ned,“ sagde Pierre roligt, „og fortæl mig det altsammen. Maaske kunde jeg regne det ud lidt efter lidt, men det vilde tage lang Tid, og hvad var det godt for?“

Gaspard lystrede langsomt. Han hvilede Hænderne paa sine Knæ og stirrede aandsfraværende ind i Ilden. Pierre puffede Tobakspiben hen til ham. Han tog den, og hans Øjne mødte Pierres. Han skulde til at tale.

„Stop først Piben,“ sagde den Halvblods koldblodigt.

Den gamle Mand stoppede den aandsfraværende. Da han havde faaet tændt, sagde Pierre: „Naa!“

„Jeg har aldrig fortalt Historien før, aldrig — ikke engang til Fader Corraïne. Men jeg véd, jeg har det her“ — han lagde Fingeren paa Panden, som Pierre havde gjort — „at De vil tie:

„Hun var yndig. Hendes Øjne var sorte som Perler, og hen-

des Latter var Musik. Jeg var saa lykkelig! Vi levede paa Øen Aux Coudres langt oppe der ved Quebec. Det var et vildt Sted. Der var Smuglere og andre der — maaske Sørøvere. Men hun var som en Guds Helgen iblandt dem. Jeg var lykkelig. Jeg var Lods og førte Skibe ud til Havet og førte dem sikkert ind gennem Fjorden. Det er ikke saa let, for der er grimme Steder. Et Par Gange i vildt Uvejr kunde jeg ikke komme i Land ved Kap Martin og maatte tage med over Havet til Frankrig Naa, det var ikke saa slemt, der er nok at spise og drikke, intet at gøre. Men da jeg havde giftet mig, blev det en anden Sag. Jeg var bange for at blive ført med, saa jeg maatte lade min Kone — *la belle Mamette* — være alene i lange Tider. Jeg var ung, ser De, og hun var meget smuk.“

Han holdt inde og greb sig for Munden som for at kvæle en Lyd, Furerne i hans Ansigt blev dybere. Han pustede saa stærkt i Piben, at Røgen og Gnisterne skjulte ham med en Sky, hvorigennem han talte. „Da Barnet blev født — Hellige Guds Moder! Har De nogensinde følt Deres eget Barns Haand i Deres og set Moderen, som hun ligger der i Tæpperne, saa bleg og straalende?“

Han tav. Pierre slog Øjnene ned.

Gaspard vedblev: „Ja, det er en stor Begivenhed, og Barnet blev hurtigt født en Dag, da vi var helt alene. Saadant fylder én med Undren. Saa kunde jeg ikke udholde at rejse bort med Skibene, og til Slut sagde jeg: „Om en Maaned fylder Isen Fjorden, og saa kommer der ikke flere Skibe i Vinter. Saa er jeg færdig med det. Jeg vil ikke være Lods mere — nej.“ Hun blev saa glad, og Latteren lyste i hendes smaa hvide Tænder. *Mon Dieu*, den Latter fik jeg hurtigt standset — paa en god Maade!“

Han syntes et Øjeblik at glemme sin store Kummer, og hans Ansigt lyste i Sol som en Drengs, men det var en Sol, der legede over en hærget Fæstning. Pludselig døde Lyset i hans Ansigt, der blev som Jernet, naar Gløden dør i det paa Ambolten.

„Naa,“ sagde han, „der skulde gaa et Skib, der omtrent var det sidste det Aar, og jeg sagde til min Kone: „Mamette, det bliver sidste Gang, jeg er Lods. Du maa tage med mig og tage

Barnet med; saa sætter de os af ved Faderpynten, og vi drager langsomt tilbage til Landsbyen og lever fredeligt der.“ Da jeg sagde det til hende, lo hun til mig og sagde: *Beau! beau!*“ Og hun ler ind i Barnets Øjne og siger — aa, saa blidt og saa ømt — og siger til Barnet: „Vil du gerne sejle med din Far paa en dejlig Tur ned ad Fjorden?“ Og den lille ler til hende igen og ryster sit bløde, brune Haar. De var begge saa glade ved at skulle med. Jeg gik til Skibets Kaptajn. Jeg siger til ham: „Jeg tager min Kone og mit lille Barn med, og naar vi kommer til Faderpynten, gaar vi i Land.“ *Bien*, Kaptajnen ler højt, og det var udmærket. Det er længe siden — længe siden.“

Han tav igen, kastede Hovedet desperat tilbage; saa sank hans Hage ned paa Brystet, han knugede Hænderne mellem sine Knæ, og Tiden laa glemt ved Siden af ham paa Bænken.

Pierre lagde stille Ved paa Ilden, aabnede sin Oppakning, tog en lille Flaske Rom ud og lagde den paa Bænken ved Siden af Piben. Lang Tid gik. Omsider løsrev Gaspard sig med et dybt Suk og greb efter Piben, men fik saa Øje paa Romflasken. Han drak dybt af den, inden han stoppede og tændte sin Pibe igen. Der var noget jernhaardt i hans Stemme, da han fortsatte sin Historie.

„Naa, vi gik i Baaden. Da vi sejlede ud af Fjorden, blæste det op til Storm Nord fra. Vi troede, den vilde drive over, men den blev ved. Da vi naaede det sidste Sted, hvor Lodsens kunde gaa i Land, gik Bølgerne mod Kysten som Bjerger, og ingen Baad kunde naa frelst fra Skibet til Næsset. Jeg regnede det ikke for noget, jeg er stærk og svømmer udmærket. Men det er en anden Sag, naar man har Kone og Barn. Saa Skibet stod ud paa Havet med os. Naa, vi lo lidt og talte om, hvor klog jeg havde været, da jeg sagde til min Kone: „Kom og tag Barnet med paa Lodsens Gaspards sidste Tur.“ Vi var jo der om Bord paa Skibet, alt var godt, nok at spise og drikke og ryge hele Tiden. Sømændene var meget sjove og det var et Syn at se dem lege med mit Barn, min lille Babette! Saa jeg siger til min Kone: „Dette her bliver *bon voyage* for os alle.“ Men Kvinder er ikke som Mænd. Naar en Mand ler i Solen og tænker paa intet ondt, saa ler Kvinden ogsaa, men der er Graad i hendes Latter. Man spørger hende hvorfor,

og hun kan ikke sige det. Hun véd, at der vil ske noget. Manden har den store Tanke og Kvinden det store Syn. Saa min Kone, hun vender sit Ansigt helt bedrøvet bort, hun havde Ret — hun havde Ret!

„En Dag passerer vi et Skib — kun to Dagsrejser ude. Skibet signalerer til os. Jeg siger til min Kone: „Ha! ha! nu kan vi maaske vende tilbage til den gode Landsby Ste. Anne.“ Naa, Skibene lægger til, og Kaptajnen paa det andet Skib har noget vigtigt at sige vor Kaptajn. Han spørger, om der er nogen Mulighed for at faa Lods, for det er første Gang han skal til Quebec. Kaptajnen drejer om og kalder paa mig. Jeg kommer. Jeg tager min Kone og min lille Babette med, og saadan sejlede vi tilbage til den store Fjord!

„Da min Kone gaar om Bord i det Skib, ser jeg hende blive bleg, og der kommer noget underligt i hendes Øjne. Jeg spørger hende hvorfor, hun véd det ikke, men hun knuger Babette ind til sig, som om hun var angst. Det var et langt, lavt, sort Skib, det kunde sejle i al Sø. Snart kommer Kaptajnen hen til mig og siger: „De kender Kysten, Nordkysten fra Labrador til Quebec?“ Jeg siger Ja. „Naa,“ siger han, „kender De en Bugt, hvor faa Skibe kan gaa sikkert ind?“ Jeg tænker mig et Øjeblik om, og saa fortæller jeg ham om Belle Amour. Saa siger han meget ivrigt: „Det er Stedet, vi tager til Belle Amour Bugten.“ Han var meget venlig overfor mig, han gav min Kone og mit Barn god Køjeplads, nok at spise og drikke, og jeg ler igen, men min Kone — der var noget i hendes Ansigt, som jeg ikke kunde forstaa. Det er ikke let at forstaa en Kvinde. Vi naaede til Bugten. Jeg var stolt af mig — jeg var ung. Jeg var den bedste Lods paa St. Lawrence Floden, og jeg førte Skibet ind mellem Skærene i Bugten, hvor de gaar paa Kryds og tværs, og jeg lo, da jeg hastigt svingede Skibet til højre efter at vi var kommet forbi Skærene og drejede det udenom — noget. Kaptajnen spørger hvorfor. Men det fortalte jeg ham aldrig. Jeg véd ikke, hvorfor jeg ikke fortalte ham det. Men den gode Gud gav mig den Tanke, og jeg bevarer den altid til denne Time, og den skal aldrig forlade mig — aldrig, aldrig!“

Han gned langsomt Hænderne mod sine Knæ, tog igen en Slurk Rom og vedblev:

„Jeg lagde Skibet tæt ind til Kysten og vi kastede Anker. Hele den Nat saå jeg Skæret fra et Baal inde paa Kysten. Saa jeg gled udenbords og svømmede ind til Bredden. Under en lille Klippebue foregik der noget. Saa, lige med et, gik det op for mig — det er et Sørøverskib! Jeg gik nærmere og nærmere til Lyset, og saa saå jeg noget grufuldt. Der var Kaptajnen og Styrmanden og en til. De vender sig hastigt mod to andre Mænd — to Matroser — og dræber dem. Saa tager de Ligene og lægger dem udenom nogle Tønder i et stort Hul og dækker det hele til. Jeg forstod det. Det er det gamle Sagn om at et Lig gemmer Guld for sig selv, saa at ingen kan finde det. *Mon Dieu!*“ — han sænkede Stemmen og den dirrede i hans Strube — „jeg gav et lille Skrig fra mig ved det Syn, og saa saå de mig. De var tre, de var væbnede. De sprang ind paa mig og bandt mig. Saa slængede de mig ved Siden af Baalet og dækker til over Guldet og Ligene.

„Da det var gjort, tager de mig tilbage til Skibet og holder mig en Pistol for Panden, medens jeg lodser Skibet ud paa Bugten igen. Imedens laver de et Kort over Stedet. Vi rejser en Dag langs Kysten, saa kommer en mægtig Snestorm, og Kaptajnen siger til mig: „Styr os i Havn.“ Da vi har kastet Anker, tager de mig og min Kone og mit lille Barn og sætter os alene i Land i Uvejret og de nøgne Klipper og den forfærdelige Nat og efterlader os der, for at vi aldrig skal fortælle Hemmeligheden om Guldet. Den Nat døde min Kone og mit Barn i Sneen.“

Hans Stemme blev anstrengt og langsom. „Efter lang Tids Forløb naar jeg frem til en Indianerlejr. I Maaneder var jeg svag som et Barn. Da Foraaret kom, vendte jeg tilbage og gravede en dybere Grav til min Kone og p'tite Babette og lod dem hvile der, hvor de var døde. Men jeg kom til Belle Amour Bugten, fordi jeg vidste, at den Mand med det djævelske Hjerter en Dag vilde vende tilbage efter sit Guld, og saa kom min Time — Guds Time!“

Han holdt inde. „Guds Time,“ gentog han langsomt. „Jeg har ventet i tyve Aar, men han er ikke kommet, og alligevel véd jeg, at han vil komme. Jeg føler det her“ — han rørte ved sin Pande; „jeg véd det her“ — han slog sig for Brystet. „Der hvor mit Hjerter engang har været, er der nu kun én Ting, og det er

Had, og jeg véd — jeg véd — at han vil komme. Og naar han kommer — —“ Han løftede sin Arm højt, lo vildt, lod den saa atter falde og gav sig til at stirre ind i Ilden.

Pierre gav ham igen Romflasken i Haanden, men han lagde den fra sig, lagde Armene over Kors og saá ikke et Sekund bort fra Ilden. Det blev Midnat, og endnu sad de tavse der. Ingen Mand forstod bedre at vente end Pierre. Han hverken elskede eller frygtede Mænd; undertiden havde han ondt af dem. Han havde ondt af Gaspard. Han forstod ham.

Først i Morgenens mørkeste Time forlod de to deres tavse Vagt og gik til Ro. Solen havde listet sig hen til Hyttens Dør, da de igen stod op. Pierre lagde sin Haand paa Gaspards Skulder, da de gik ud, og sagde: „Min Ven, jeg forstaar Dem. Deres Hemmelighed er sikkert hos mig; De skal vise mig Stedet, hvor Guldet er begravet, men det skal vente dér, indtil Tiden er moden. Hvad er Guld for mig? Intet. At finde Guld — det kan enhver Tosse. At vinde det eller tjene det er det eneste Spil. Lad Ligene raadne omkring Guldet. De og jeg vil vente. Jeg har mange Venner i Nordlandet, men ikke én venter mig. De er alene, godt, jeg bliver hos Dem. Hvem véd? — maaske er den nær — Guds Time!“

Gaspards vældige, haarde Næve lukkede sig om Pierres lille Haand, og næsten hviskende svarede han: „Du skal være min Kammerat. Jeg har fortalt dig alt, som jeg ikke engang har fortalt min Gud det. Jeg er ikke bange for Guldet — det er der Forbandelse ved. Du er ikke som andre Mænd — jeg vil stole paa dig. Du har ogsaa engang følt en Mands Strube mellem dine Fingre og set Livet springe ud af hans Øjne, saa de blev tomme. Naar man føler saadan, hvad er saa Guld — hvad er noget værd? Der er Føde i Bugten og i Bjergene. Vi vil bo sammen, du og jeg. Kom, saa skal jeg vise dig Helvedestedet.“

Sammen klatrede de ned ad Klippen og gik langs Strandbreden til det Sted, hvor Guldet, denne Verdens barske Gud bevogtedes af sine Ofre.

Dagene gik; Uger og Maaneder svandt. Stadig levede de to sammen. De talte ikke stort, forstod mest hinanden ved Tegn, som det er mellem Kammerater. Efterhaanden syntes Pierre, at

Gaspards Krænkelser ogsaa var hans. Dog den Forskel var der — han maatte lade den Hævne selv udføre sin Hævn; selv kunde han blot være Tilskuer.

Undertiden tog han ind i Landet og kom tilbage med Elsdyr, Renner og andre Dyreskind og hjalp saaledes Gaspard i Handelen med det store Kompagni. Men der var ogsaa de Dage, hvor han kun laa paa Skindene ved Hyttens Dør eller drev om i Skygge og Sol. Ikke et Skib havde passeret Bugten eller kastet Anker der, siden han kom til Gaspard.

Men der kom en Dag. Det var i Forsommeren, Vinterens Udbytte af Skind var tidligt paa Foraaret blevet bragt til Kompagniets Station af en Flok *coureurs de bois*. Der var ikke meget at gøre. Den Morgen sad de i Solen og saå ud over Havet. Pludselig rejste Gaspard sig og gik ind i Hytten. Pierre holdt stadig dovent Vagt. Med et saå han et Fartøj glide frem bag et fjernt Næs. Hvis det nu var Morderens, Sørøverens Skib? Den Tanke adspredte ham. Han saå ud mod Skærene og derefter mod det Sted, hvor den vældige Naal strakte sig op under Vand-skorpen.

Det var, som Pierre tænkte. Brigond, den franske Sørøver, der havde skjult sit Guld paa denne bistre Kyst, var efter tyve Aars Ophold i Toulons Galajer kommet tilbage for at finde sin Skat. Han nærede ingen Bekymring for den. Stedets Ensomhed, Overtroen om Ligene, hans Tillid til, at Gaspard var død — alt dette talte til Gunst for ham. Hans lille Fartøj nærmede sig. bemanded med saa fælt et Mandskab, han kunde ønske sig.

Da Skibet var kommet tæt ind paa Bugten, rejste Pierre sig og kaldte. Gaspard kom frem i Døren.

„Her er noget at gøre for Lodsens,“ sagde han. Gaspard opfattede Spændingen i hans Stemme og saå lynsnart ud over Havet. Han løftede Hænderne med en Stønnen. „Jeg føler det,“ sagde han — „det er Guds Time!“

Han sprang til Rebstigen, gjorde saa brat omkring og kom tilbage til Pierre. „Du maa ikke tage med,“ sagde han. „Bliv her og se til; du faar store Ting at se.“ Han greb begge Pierres Hænder i sine og tilføjede: „Det er for min Kones Skyld og mit Barns; jeg er ikke bange! Adieu, min Ven! Naar du ser den

gode Père Corraine, saa sig til ham — men nej, det kan være det samme — der er En, der er større!”

Endnu engang greb han Pierre fast ved Skulderen, løb saa hen til Klippen og svingede sig ned ad Rebstigen. Pludselig fo’r en Impuls gennem Pierre, og hans Øjne lynede. Han sprang henimod Klippen. „Gaspard, kom tilbage!” raabte han; saa ventede han lidt, trak paa Skuldrene med et gaadefuldt Smil og gik tilbage.

Fartøjet laa udenfor Bugten, som om det betænkte sig. Brigond overvejede, om han skulde vove Turen ind med sit mangelfulde Kort eller gøre den i Smaabaade. Han huskede Skærene, men kendte intet til Klippenaalen.

Saa saå han Gaspards Baad komme. „Det er én, der kender Bugten,” sagde han, „jeg ser, der er en Hytte oppe paa Klippen.“

„Halløj! hvem er De?” raabte Brigond til Gaspard, da han lagde til.

„Mand fra Hudson Bugt Kompagniet,” svarede Gaspard.

„Hvor mange er De?”

„Ikke andre end mig.”

„Kan De lodse os ind?”

„Jeg kender Renden.”

„Kom saa om Bord.”

Gaspard huskede Brigond og saå bort, for at ikke hans Had skulde forraade ham. Ingen kunde have genkendt ham som den unge Lods fra tyve Aar tidligere. Dengang var hans Ansigt muntert og sorgløst og hans Øjne lyste af Ungdom. Nu var det Ansigt helt forsvundet i et tykt Skæg og dybe Furer. Ogsaa hans Stemme var blevet klangløs og fjern.

Brigond slog ham paa Skulderen. „Hvor længe har De boet her?” spurgte han med en Bevægelse mod Kysten.

„I mange Aar.”

„Er der aldrig sket noget mærkeligt her?”

Gaspards Hjerter knugedes atter sammen, som da Brigond rørte ved hans Skulder.

„Det har jeg intet hørt om.”

Brigonds Ansigt lyste i ond Glæde. Han aabnede og knyttede Næverne. „Urørt ved den hellige Himmell!“ gryntede han.

„Ved den hellige Himmell!“ gentog Gaspard ved sig selv.

De gik fremefter. Næsten samtidig kom der et kraftigt Vindstød over Bugten — en af disse pludselige Strømninger, der driver ind fra Havet og Golfstrømmen. Gaspard så det og smilede. I en Haandevending var Fartøjets Stævn rettet mod Bugten, og de sejlede ind, krængende i de pludselige Braadsøer. Fremad jog det forbi Skær og Rev som en yndefuld Kvie til Slagtebænken. Skumsprøjtet hang i Sejlene, Solen lyste i Dæk og Rundholter; det fo'r lige mod Klippenaalen.

Brigond stod ved Siden af Gaspard. Med ét gjorde Gaspard Korsets Tegn og sagde dæmpet, som til sig selv: „*Pardon, mon capitaine, mon Jésus!*“ Saa vendte han sig triumferende, vildt mod Brigond. Sørøveren blev angst. „Hvad er der i Vejen?“ sagde han.

Det blev ikke Gaspard, men Klippenaalen, der svarede. Et pludseligt Stød, Fartøjet stod stille og skjalv, krænget over, svingede halvt og huggede. Det begyndte straks at synke.

„Baadene! Sæt Baadene ud!“ raabte Brigond. „Den forbandede Idiot har rendt os paa en Klippe!“

Bølgerne gik højt, nu skyllede de over Dækket. Brigond fo'r agterud, men Gaspard kom ham i Forkøbet. „Bliv her!“ raabte han. „Her skal du dø!“

Afsindig af Rædsel og Raseri fo'r Brigond paa ham, Gaspard greb ham. Med vældig Kraft løftede han ham og knaldede ham i Dækket. „Dø, Morder!“ raabte han.

Brigond krøb sammen paa Dækket og så angst paa ham. „Hvem . . . er du?“ spurgte han.

„Jeg er Lodsens Gaspard. Jeg har ventet paa dig i tyve Aar. Deroppe i Sneen døde min Kone og mit Barn. Her i denne Bugt skal du dø!“

Der lød Larm og Drøn bag dem, men de to hørte intet. Den ene var alene med sin Rædsel, den anden med sin Sjæl. En Gang, to Gange, tre Gange hævdede Skibet sig; saa stod det pludselig stille.

Gaspard forstod. For sidste Gang saá han paa sit Offer, saa gjorde han igen Korsets Tegn og stod stille.

Oppe fra Klippen saá Pierre Skibet dykke med Boven; saa delte Vandet sig og opslugte det.

„Gaspard burde have levet,“ sagde han. „Men — hvem véd? Maaske ventede Mamette paa ham.“

„NIOGHALVFEMS“

I. Eftersøgningen.

Den var kun en stor Jagt, som en Mand og en Dreng til Nød kunde navigere; den havde gammeldags høje Skanseklædninger, men laa fint i Vandet. Den havde vist, at den kunde gøre en taalelig god Fart og diverse andre Ting, der var saa betydningsfulde, at Regeringen i Quebec nu og da alvorligt drøftede dem. Den hed „*Nioghalvfems*“. Med et vist Lune havde Præsten kaldt den det, da han engang havde haft en Samtale med dens Ejer og Fører, Smugleren Tarboe. Da han sagde til Tarboe i Angel Point, at han var kommet for at søge det ene vildfarne Faar og havde ladet de øvrige nioghalvfems blive i Folden paa Isle of Days, havde Tarboe svaret, at det var en Fejltagelse — han var de nioghalvfems, for han havde ikke Omvendelse behov, og bød dernæst Præsten noget gammel Rom med en meget fin Aroma. De savnede ikke humoristisk Sans nogen af dem, og Præsten spurgte ikke Tarboe, hvorfra han fik saa fortræffelig Spirituosa.

Dagen efter at Præsten var taget fra Angel Point, talte han om Tarboe og hans Mandskab som de nioghalvfems, og da Tarboe hørte dette — han hørte altid alting — overmalede han straks det gamle Navn og kaldte Skuden „*Nioghalvfems*“, hvilket Præsten havde døbt den, sagde han. Senere vandt „*Nioghalvfems*“ stadig større Ry for Foretagsomhed og Dristighed. Tarboe og hans Folk var Smuglere, kort sagt, og skulde man tro Folkesnaken, maatte man gaa ud fra, at Fartøjet og Manden var lige skyldige.

Deres Navne var en god Del mere berygtede end kønne, og

dog lo man ad dem og trak paa Skuldrene i Quebec, for man hørte lige saa mange muntre som slette Historier om Tarboe. Da det blev kendt, at en værdig Gejstlig paa en mærkværdig Maade havde faaet en Kasse Vin forærende, vaagnede gode Ægtemænd midt om Natten og lo højt, thi denne samme værdige Gejstlige havde med megen Styrke prædiket mod Smuglere og mod dem, der tager mod stjaalent Gods. Det var trist for den gode Mand at blive kaldt en Nioghalvfems, hvilket Navn blev givet alle Tarboes gode Venner, høje som lave. Men da han — da Vinen var blevet drukket i Mag og sømmelig prist — fik det at vide, gjorde han sin Indflydelse hos de verdslige Øvrigheder gældende, saa der til Slut ikke var andet at gøre end at slaa Klo i Tarboe.

Det var Midsommer, da der var lidet at tænke paa i den gamle befærdede By, og en Jagt paa en Pirat tiltalte den ledige franske Befolkning, baade høje og lave.

Gennem Skyer af Tobaksrøg og ved Bønnesuppen diskuterede Indbyggerne „Sorte Tarboe“s Skæbne, og Garnisonens Officerer og Damer snakkede paa Citadellet og i Murray Bay om den dristige Herre, hvis „Nioghalvfems“ havde forsynet mangt et Bord i den store By bag Fæstningsmuren. Men Sorte Tarboe selv var nede ved Anticosti, hvor han ventede paa en vis Koffardiskude. Passerende Fartøjer såå „Nioghalvfems“ ligge forankret i en aaben Bugt med Flaget frækt vajende for Alverden — en Las sort Faareskind med Ulden paa, en bespottelig Hentydning til Skibets Navn.

Der var intet Forsøg paa at gemme sig, ingen Lusken om bag Næs eller Unddragen sig nyfigne Blikke, blot en doven og uforkammet Venten — paa et eller andet. „Sorte Tarboe er ved at blive overfræk,“ sagde en Kaptajn, der stod ind efter, og en anden, der var for Udgaende, grinede, idet han huskede, hvordan Snakken gik i Quebec og tænkte paa de Løjer, der ventede „Nioghalvfems“, naar den kom ind, hvilket den maatte komme engang, for Tarboes Hjem var paa Isle of Day, og var han ikke næsten tosset i sin Kærlighed til Datteren Joan og sin Stolthed over hende? Han var ikke den eneste, der beundrede Joan, for Præsten paa Isle of Day talte høje Lovord om hende.

Maaske laa det deri, at hun ikke som de fleste andre Piger

og Kvinder var blottet for Humor. Sit Lune havde hun faaet fra de mange udvalgte Aander, der besøgte hendes Fader og som havde en Slags Frimureri i Angel Point. Hun havde denne for en Kvinde næsten umulige Evne — hun kunde fortælle en Historie med Lune og Ironi. Det sagdes, at da Orvay Lafarge, en ny Told-inspektør, engang kom for at spionere i Terrænet, fængslede hun ham i den Grad med sit sjældne Vid, at han blev siddende i Døren for at sludre med hende, medens Tarboe og to andre sikkert lossede og skjulte en Ladning Spiritus fra „*Nioghalvfems*“. Og en af Folkene, der var lige saa lystig som Joan selv, paatog sig at bære en lille Tønde Rom ind i Huset lige for Næsen af den unge Tolder, der havde villet udmærke sig ved paa egen Haand at opdage og gribe Tarboe paa fersk Gerning. Han havde aldrig set Tarboe eller Tarboes Datter, da han pralede med det. Havde hans Overordnede vidst, at Loce Bissonnette, Tarboes lystige Næstkommanderende havde baaret Tønden ind i Huset i en Vandspand, ikke ti Skridt fra det Sted, hvor Lafarge sad med Joan, vilde de maaske have bedt ham være saa elskværdig at tage sin Afsked. Sandt nok, det blev drevent gjort, for Bissonnette lod overmaade naturligt Vandet plaske mod sine Ben, og da han henvendte sig til Joan og i en sur Tone erklærede, at det var ham lige kraftigt, om han spildte alt Vandet, lignede han saa godt en tvær Vandbærer, at Joan et lille Nu slet ikke gættede, hvad han havde for. Men da hun forstod det, lo hun, saa Taarerne stod hende i Øjnene, og saa, da Lafarge så ud til at være fornærmet, lod hun ham forstaa, at hvis han gav sit Æresord, vilde hun sige ham, hvad der var i Vejen. Han gik ind derpaa og stadig leende bad hun ham komme udenfor, hvor hun for Øjnene af ham trak Tønden op af Vandspanden, slog Spunsen ud og gav ham en Drik, som han modtog uden Nag. Deri var intet, der gjorde hende ringere i hans Øjne, for han vidste, at Kvinder ikke ejer borgerlige Dyder.

Han drak uden videre Skrupler paa et fortsat Bekendtskab. Tarboe havde drevet sit Spil saa mange Aar, at hans Haandtering snarere stod som en poetisk Version af Lovene end som et Brud paa dem. Man kan uden Risiko sige, at Lafarge fra den Tid var en mindre aabenmundet omend ikke mindre fortræffelig Told-

embedsmand. Thi Spøg paa Pigelæber er en mægtig Ting, hvad hver den véd, der har kysset Spøgen bort i Latter.

Som sagt, Tarboe laa og skvulpede ved Anticosti med tomt Lastrum og sparsomt forsynet Proviantkammer. Men han var alligevel ikke i slet Lune, for han røg meget og snakkede mere end han ellers plejede. Det var maaske, fordi Joan var med ham — hvilket var noget usædvanligt. Hun var saa søstærk som sin Fader, men hverken hun eller han skøttede om, at hun blev indblandet i hans Smuglerier. Efter hvad hun vidste, havde hun aldrig været om Bord i „Nioghalvfems“, naar den havde Kontra-bande om Bord. Hun havde ikke brudt Lovens Bogstav. Da hendes Fader bad hende tage med paa dette Togt, havde han sagt, det var en Fornøjelsestur for at træffe et Skib ude paa Golfen.

Fornøjelsen havde ikke været ovenud, skønt de intet slet Vejr havde haft. Anticostis Kyst er trøstesløs, og man kan ogsaa blive træt af Sol og Vand. Sandt nok, Bissonnette spillede Harmonika med en overstrømmende Følelse og sang som alt andet end en fæl Smugler. Men selv det var der Grænser for, som for hans Kur-mageri, der imidlertid var saa latterblandet, at man umuligt kunde tage det alvorligt. Sommetider dansede Joan om Aftenen til Harmonikamusik paa Dækket — Danse, hun væsentlig selv komponerede — fantastiske og overraskende, sommetider næsten generende for Bissonnette, hvis Temperament daarlig kunde styre sig, naar hun var saadan.

Tarboe saå til med skarpere Blik og Forstaaelse, for var hun ikke Blod af hans Blod og Kød af hans Kød? Han saå Maane-straalene lege over hendes Ansigt og Har, og han slog med Hovedet i Takt med hendes Legemes Svajen og smækkede med Tungen ved Tanken om den Formue, der, naar Smugleriet var lagt paa Hylden, skulde føre dem til St. Louis Street, Quebec, for der at dvæle som i Paradisets Have.

Da mange Dage var gaaet og Joan var træt af Harmonikaen og sin egen Dans og Faderens Historier, begyndte hun at blive nysgerrig. Saa til sidst sagde hun:

„Far, hvad er det egentlig, vi har for her?“

Tarboe svarede hende ikke straks, men bad Bissonnette spille „Pigen med de røde Strømper“. Det var efter Bissonnette at

dømme en munter lille Pige, og under Tonernes Knirken og Blæst og Munterhed kunde Tarboe og hans Datter snakke, uden at den spillende hørte dem. Tarboe tændte en frisk Cigar — Tegnet paa hans Overlegenhed blandt Medborgere — og sagde:

„Hvad er vi her for, Joan? Men for vor Sundheds Skyld, naturligtvis.“ Han gumlede velfornøjet paa Cigaren.

„Hvis du ikke siger mig, hvad der er i Gære, kommer du til at fortryde det. Naa? Jeg er lige saa begavet som du, Far, og —“

„*Mon Dieu!* meget bedre. Det er ikke Sagen. Det skulde være en Overraskelse til dig.“

„Aa, pyt! Man kan kun være overrasket et Øjeblik, og man kan gaa i Maaneder og glæde sig til noget, man véd. Jeg bryder mig ikke om Overraskelser; jeg vil vide, hvad du har for — det, der har holdt dig i godt Humør, medens vi har ligget her som Snegle paa Klipperne.“

„Naa, min Kylling, er det saadan, du vil have det, saa værs'god. Det er en lang Historie, men jeg skal gøre den kort. Engang var der en Sørover, der hed Brigond, og han bragte en Formue i nogle Tønder Guld ind i en Bugt paa Kysten af Labrador — Guld, Guld! Han gemte det i en Hule og lagde Ligene af to Mænd omkring Tønderne. Man mener, at saa kan ingen finde det. Han skjulte det og sejlede bort. Han blev fanget og kom i Fængsel i Frankrig i tyve Aar. Saa vendte han tilbage med nyt Skib og Mandskab og sejlede ind i Bugten, men hans Skib sank ud for Stedet. Og saa var det ude med ham. Men vent. Der var en Mand, hans Styrmand paa den første Rejse. Han var ogsaa kommet i Fængsel. Han slap ikke ud saa hurtigt som Brigond. Da han blev løsladt, kom han til Kaptajnen paa et Skib, som jeg kender, „*Frisk og Frejdig*“, der sejler paa Le Havre, og fortalte ham Historien og bad om Overfart til Quebec. Kaptajnen — Gobal — troede ikke paa den, men sagde, han vilde tage ham med over paa sin næste Rejse. Gobal kom saa til mig og fortalte mig det hele. Jeg sagde, at det var sandt, for Kønne Pierre har engang fortalt mig, at han saá Brigonds Skib synke i Bugten, men han vilde ikke sige hvordan eller hvorfor eller hvor. Pierre vilde aldrig lyve med saadan noget, og —“

„Hvorfor tog han ikke selv Guldet?“

„Hvad betyder Penge for ham? Han er Zigøjner. I hans Øjne er der Forbandelse ved de Penge. Det sagde han. *Eh bien!* Visse kloge Folk er dumme paa et eller andet Omraade. Naa, jeg fortalte Gobal, at jeg vilde give Manden „Nioghalvfems“ til Turen og Eftersøgningen, og at vi skulde dele Guldet imellem os efter først at have taget saa meget fra, at der blev en Medgift til dig og en rund Sum til Bissonnette. Naa, du skal ikke ryste paa Hovedet. Saadan skal det være. Gobal sejlede bort for fire Maaneder siden, og flere Uger tilbage fik jeg et Brev fra ham, det var lige efter Pinse, hvor han skrev, at han vilde være her engang i Begyndelsen af Juli med Manden. Det er stort Spil. Manden er Sørrøver, men det gør intet — det har han betalt for. Jeg tænkte, du vilde blive glad for at være med paa saadan et Eventyr, saa jeg spurgte, om du vilde med.“

„Men Far —“

„Hvis du ikke har Lyst, kan du tage med Gobal paa „*Frisk og Frejdig*“, saa sætter han dig i Land paa Isle of Days. Andet er der ikke. Vi venter her paa Gobal. Han lovede at lægge bi udenfor Bugten her og sætte vor Mand om Bord hos os. Og saa, min Snut, stikker vi til Søs efter Skatten!“

Joans Øjne lynede. Eventyrlysten var saa stærk i hende som Livet selv. Hun havde kendt den i Vuggen, hun var vokset op i den, havde levet med den, og her var intet Lovbrud. Hvis Penge var det? Ingens, for hvem vidste, hvis Skib det var, eller hvem Brigond og de andre havde plyndret? Guld — det var bedre Bytte end Vin og Rom, og for en Gangs Skyld vilde hendes Far her drage ud paa et Togt, hvor han ikke trodsede Lov og Ret.

„Naar venter du Gobal?“ spurgte hun ivrigt.

„Han burde have været her for en Uge siden. Maaske har han haft en slem Overfart eller noget i den Retning.“

„Du er vis paa, at han kommer?“

„Naturligvis. Det har jeg undersøgt. Han har stor Fragt til Folk i Quebec. Der er kommet noget i Vejen, men Skibet kommer nok — vær vis paa det.“

„Hvad vil du gøre, hvis du faar Pengene?“ spurgte hun.

Tarboe lo hjerteligt. „Ih! — Hør, spil den om de røde Strøm-

per, Bissonnette! — Ih! Jeg vil vælges til Parlamentet i Quebec. Torden og Lynild! Jeg skal lave Løjer med dem. Jeg vil reformere Toldvæsenet. Der bliver ikke mere Smugleri. Folk i Quebec faar ikke mere god Vin at drikke — ikke andre end Sorte Tarboe, Medlem for Isle of Days.“

Igen lo han, og hans Øjne skød Gnister som snurrende Hjul. Et Øjeblik sad Joan stille, hendes Ansigt lyste som Sol paa en Flod. Hun saå mere end Faderen i det Guld, for hun saå Udfrielsen. En Kvinde kan holde ved en Mand, der bryder Loven, men i sit Hjerte er hun altid trist ved det, thi det er enhver Kvindes hemmelige Ønske, at Verden skal tale godt om hende og om det, hun elsker. I sit Hjerte kan hun aldrig trodse Verden, som Manden kan.

Hun havde taget Situationen som det sømmede sig for Datteren af en dristig Eventyrer, der i mere urolige Tider kunde være blevet en Du Luth eller en Rob Roy, men undertiden var hun træt af Kampen, undertiden længtes hun mod en lettere Stilling. Hvis nu deres gode Curé døde og en mindre hensynsfuld Præst kom i Stedet, hvor vanskeligt blev det saa ikke for hende! Og hun havde ogsaa Tanker over sin Stand, som de fleste Mennesker, der kender Verden og har set noget af dens forbudne Side, thi Visdom kommer ikke alene af at elske det gode, men af at kende baade ondt og godt. I øvrigt var Joan ikke den Kvinde, der vilde gaa ensom til sine Dages Ende.

Der var neppe den Mand paa Isle of Days og i Sognet Ste. Eunice paa Fastlandet, der ikke med Glæde havde taget Smugleren Tarboes Datter til Ægte, og ingen af de to Sognepræster havde rimeligvis raadet ham derfra.

Joan havde smagt det lovløse og nu, da hun sad og lyttede til Bissonnettes Mnsik, vidste hun, at hun ogsaa kunde danse af Fryd ved Haabet om lovlige Glæder. Hvis de fik de Penge, kunde de leve et nyt Liv — i Quebec. Hun kunde ikke lade være med at le nu, da hun huskede den første Gang, hun traf Orvay La-farge, og hun sagde til Bissonnette: „Loce, husker du Tønden i Vandspanden?“ Bissonnette stoppede midt i et Udtræk, saa ka-stede han Hovedet tilbage og lo lydløst, og spillede saa videre paa Harmonikaen som en vanvittig.

„Den Lafarge! Hm! Han er meget høflig, men pyt, det nytter ingenting det, i Forretningen. For at slaa en stor Mand, maa man selv være stor. Tarboe Noir kan rende om Hjørner med M'sieu' Lafarge!“

Tarboe sad og tegnede med Fingeren paa Dækket, hans Øjne rullede som under svære Grublerier. Men med ét vendte han sig brat mod Joan.

„Hvor mange Gange har du truffet ham?“ spurgte han.

„Aa, seks eller syv — otte eller ni maaske.“

Hendes Far gloede. „Otte eller ni Gange? Du hellige Guds Moder! Staar det saadan til? Hvor har du truffet ham?“

„To Gange hjemme, som du véd, to eller tre Gange til Dans i Belle Chatelaine, og ellers da vi var i Quebec i Maj. Han er morsom, M'sieu' Lafarge.“

„Hm, ja,“ bemærkede Tarboe tørt, og saa fortalte han Joan sine Planer, medens han lod Bissonnette holde inde med „Pigen med de røde Strømper“ og tage fat paa „Den muntre Kavalier kommer“. Hun lyttede anspændt, og sammen grundede de over, hvilken af de mange Bugter paa Labradorkysten, det vel kunde være.

Endnu to Dage ventede de, saa kom en Koffardiskude luntende ved Daggry og kastede Anker. Den signalerede til „Niog-halvfems“. Fem Minutter efter klatrede Tarboe om Bord i „Frisk og Frejdig“ og sad snart i Gobals Kahyt med et Vinglas i Haanden.

„Hvor blev du af, Goba!“ sagde han. „Du er mindst ti Dage forsinket.“

„Storm og Sygdom — knækket Stormast og Smaakopper.“ Goba var ikke munter.

Tarboe anede noget. „Fik du fat i vor Mand?“

Goba drak langsomt Vinen. „Ja,“ sagde han.

„Naa? Hvorfor henter du ham ikke?“

„Du kan se ham nedenunder.“

„Manden har Ben, lad ham spadserere herop. Hov, Goba! Hvad er der i Vejen. Hvis han er her, saa hent ham. Vi har ingen Tid at spille.“

„Tarboe, Idioten fik Kopper og døde for tre Timer siden — den tiende Mand, siden vi sejlede. De er ved at surre ham nu.“

Tarboes Ansigt blev haardt. Ulykker skræmte ham ikke, de gjorde ham enten grim eller lystig, og det ene var lige saa faretruende som det andet.

„Mener du, at Spillet er ude?“ stønnede han. „Jeg er som varmt Glas over hele Kroppen! Der er ingenting at lave, hvad? Det Bæst, der saadan giver sig til at krepere!“

Gobals Øjne lyste. Han havde en Trumf i Baghaanden.

„Han var nu ikke saa stort et Bæst. En levende Sørvøver, en Straffefange er ikke den yndigste Kammerat at have med paa et Eventyr. Han her var ikke bedre end de værste. Naa, nu er han død. Men han gav mig Kortet over Bugten, inden han døde, og det var morderlig pænt af ham.“

Tarboe rakte ivrigt Haanden frem; hans svære Fingre krogede sig som Kløer.

„Lad mig faa det, Gobal,“ sagde han.

„Vent. Det haster ikke. Kom med, det var Klokken. De skal til at sænke ham.“

Han gik koldblodigt ud af Kahytten og hen til Rælingen. Tarboe bed Forbandelserne i sig og tvang sig til at lade være med at holde Kaptajnen tilbage, for han vidste kun alt for godt, at Gobal havde alle Kortene. De bøjede sig frem og såå to Sømænd med noget paa et Bræt.

„Vi overgiver derfor hans Legeme til Dybet ihukommende Dommens Dag. Lad falde!“ gryntede Gobal og en lang, stiv Sejldugspakke røg med en hvislende Lyd i Vandet. „Det var ogsaa haardt for ham,“ vedblev han, „han ventede tyve Aar paa at faa en Chance igen. Ja, for Fanden, jeg følte mig næsten som en Forbryder, da han tiggede mig om at holde Liv i ham saa længe, at han kunde se Skejserne. Men det nyttede intet. Saa var det, han opførte sig som en Hædersmand og gav mig Kortet. Men han lod mig sværge paa Messebogen, at hvis vi fik Guld, skulde vi sende Halvparten af hans Andel til et Kvindfolk i Paris og Resten til hans Broder, der er Præst i Nancy. Jeg vil holde mit Ord — Gu' vil jeg saa! Naa, Tarboe?“

„Ja, hold du bare dit Ord! Hvad! Tror du ikke, Sorte Tarboe

har Ære i Livet, og du har dog kendt mig i ti Aar! Har jeg ikke altid holdt mit Ord som et Urværk?"

Gobal rakte ham Haanden. „Som Solen — vist saa. Det er godt. Vi staar ved min Ed. Nu skal jeg vise dig Kortet."

I Kahytten fremtog Gobal et Kort, plettet af mange Fingre, og viste Tarboe det, idet han satte Fingeren paa det Sted, hvor Skatten laa.

„Belle Amour Bugten!" udbrød Tarboe med lynende Øjne. „Ah, den kender jeg. Det er der, hvor Lodsens Gaspard boede. Det er kun fyrretyve Mil eller saa herfra." Han flyttede Fingeren paa Kortet. „Ja, ja," vedblev han, „det er der, men han har ikke angivet Skærene rigtigt. Og her var det, Brigonds Skib sank. Der er en Klippenaal i Bugten. Den er ikke vist her."

Gobal rakte ham Kortet. „Jeg kan ikke tage med dig, men jeg stoler paa dit Ord, andet kan jeg ikke sige. Hvis du snyder mig, slaar jeg dig ihjel, at du véd det."

„Lad mig give dig en Sikkerhed," sagde Tarboe hurtigt. „Hvis jeg saa meget Guld, kunde jeg maaske ikke styre mig, men der er én, der er til at lide paa, og som vil sværge for mig. Hvis min Datter Joan giver sit Ord — —"

„Er hun med dig?"

„Ja, ovre paa „*Nioghalvfems*". Jeg vil sende Bissonnette efter hende. Ja, ja, det vil jeg, for Guld er værre end daarlig Whisky, naar det stiger en til Hovedet. Joan vil tale for mig."

Ti Minutter efter var Joan i Gobals Kahyt og sagde god for Faderen. En Time senere gik „*Frisk og Frejdig*" op ad Strømmen med sin splintrede Mast og pjaltede Sejl, og „*Nioghalvfems*" var paa Vej til Belle Amour Bugten. Den naaede dertil sent den næste Dags Eftermiddag. Bissonnette kendte ikke Ekspeditionens Hensigt, men han havde Færten af noget, og hans Øjne lyste som Staal, naar han holdt Skødet eller tog sin Tørn ved Roret. Joan saa snart mod Himlen, snart til Sejlet og snart ind mod Land; saa kløgtigt som sin Far tog hun Skøn over Vind og Vejr og kunde alligevel ikke lade være med at tænke paa den Hule, hvor Skeletter holdt Vagt over Sørøverskibets Bytte.

De naaede frem, og Tarboe førte varsomt „*Nioghalvfems*" ind med svag Fralandsvind. Han var nær ved at faa samme

Skæbne som Brigond, for Jagten skurede med Klippenaalen, der skjult under Vandet ventede paa nye Ofre. De kastede sikkert Anker, men inden de naaede i Land var det Nat, men dog maane-klart.

Hele Natten søgte de tre tavse, ivrige Skikkelser, der Skridt for Skridt naaede nærmere til det Sted, hvor Menneskets gamle Fjende laa vogtet af Menneskelig. Det var Joan, der endelig ved Daggry opdagede Hulningen mellem to store Klipper, hvor Skatten laa. Efter faa Minutters hidsig Graven dukkede Guldtonderne frem under Ribbenene af to Skeletter. Joan veg tilbage, men de to Mænd skubbede de raslende Knokler til Side, og snart efter stod Tønderne imellem dem paa den aabne Strandbred. Bissonnettes Øjne lyste hungrigt, nu vidste han, hvad det var, de havde søgt. Han lo lige ud, en dum, højrøstet, hysterisk Latter. Tarboes Øjne flakkede fra Himlen til Floden, fra Floden til Tønderne, fra Tønderne til Bissonnette. Dør blev de hvilende et Se-Sund. Bissonnette veg tilbage. For første Gang i sit Liv følte Tarboe den dødbringende Mistænksomhed, der kommer af ilde erhvervet Rigdom. Den svandt atter, da hans Øjne og Joans mødtes, for hun havde opfattet den pludselige Spændthed, Bissonnettes Latter havde udløst den og hendes Lune besejret den. „La, la,“ sagde hun med et lille Kast med Nakken og tilsyneladende ganske umotiveret —

„Mariehøne, Mariehøne, flyv hjem,
dit Hus brænder og dine Børn er borte.“

Det var et godt Middel. Tarboes Øjne fik deres naturlige Livlighed igen, og Bissonnette sagde:

„Jeg er som et Stykke Sandpapir i Halsen.“

Tarboe rakte ham en Romflaske efter selv at have taget en Slurk; saa satte han sig paa en af Tønderne og sagde: „Nu er det, som I ser, og nu gælder det om i en Fart og velbeholden at komme til Angel Point!“ Han saå opmærksomt paa Himlen. „Det bliver fint Vejr, og vi faar god Vind. Godt! Naa, du, Bissonnette, faar tusind Dollars, du skal have Kroen Belle Chatelaine og den lille Dame i Point Pierrot. I øvrigt kan du holde tæt, ikke sandt?

Hvis ikke, kære Bissonnette, bliver vi de fineste Uvenner, og du faar det ikke rart, naa?"

Bissonnettes Øjne lynede. „Belle Chatelaine? Godt! Det er nok. Min Tunge er bundet. Jeg kan ikke tale, den er gjort fast med tusind Pløkke.“

„Meget godt, tusind Guldpløkke, og dem behøver du ikke at brække ud. Den lille Dame vil have dig med dem, ikke uden, og hvis du ikke hjælper mig, er der ikke den Pige, der vil have dig for nogen Pris, nej, ved Gud!“

Han rejste sig, men Joan rakte Haanden frem. „Du har snakket, nu er det min Tur. Sælg ikke Skindet, før Bjørnen er skudt. Hvad mere er, jeg gav Gobal mit Ord, og det vil jeg holde. Jeg vil være Kaptajn. Ingen Sludder! Naar du først har faaet Tønderne i Kælderen paa Angel Point, saa er det en anden Sag, foreløbig — kom, Kammerater, jeg er jeres Kaptajn!“

Hun gjorde det hele til et lystigt Eventyr, og de svingede nu Tønderne paa Skulderen og fik dem i Baaden. En halv Time efter var de under Sejl i den orangegyldne Solopgang.

Omtrent samtidig lagde en Regeringskutter ud fra Bjergmuren ved Quebec, dens kommanderende Toldembedsmand havde faaet nye, ministerielle Ordre om at hente Tarboe, Smugleren. Og da Hr. Martin, den kommanderende Tolder, fik Ordre til at medtage Hr. Orvay Lafarge og fem Mand, „fuldt bevæbnede“, troede den romantiske Minister, at nu var Sagen saa godt som i Orden.

Da Hr. Orvay Lafarge fik Besked, gik han lige løs paa Knagerækken, tog sin Hat og spadserede hen i den lille Klub, hvor han tilbragte sin Fritid — eller sin Kontortid, som visse Folk sagde. Han satte sig og førte et Glas til sine Læber. Hvorpaa han smed sig tilbage i Stolen og sagde: „Jeg er da ogsaa evig forbandet!“ Faa Timer efter var de sejlet ud paa deres tvivlsomme Ekspedition.

II. Forsvaret.

Om Eftermiddagen den tredie Dag efter at de var sejlet fra Labrador, kom „*Nioghalvfems*“ klukkende for en let Fralandsbrise tæt ved Isle of Fires ikke tres Kvartmil fra sit Bestemmel-sessted. Tarboe var i højt Humør, Joan var saa fuld af Sange som en Kanariefugl, og Bissonnette var ligelig optaget af at se paa hende og af at holde „*Nioghalvfems*“ Bovspryd rettet imod Cap de Gloire. Tarboe havde sat alle Sejl og tænkte paa, at han lige vilde kunne naa Angel Point og faa sin Skat i Hus inden Fromesse.

Messe! Hvor mange Gange havde han ikke let, naar han sad i Kirken og hørte Præsten tale blidt formanende mod Smugleriet! At tænke sig, at hans Gemmested for indsmuglet Spiritus var den ubenyttede og næsten ukendte Kælder under selve denne Kirke; den Kælder, der hundrede Aar før var bygget som Tilflugt mod Indianerne, og som han havde naaet ved at grave en Tunnel fra Kysten til dens hemmelige Gang! Det var derfor Toldmændene aldrig fandt noget i Angel Point, og det var derfor, Tarboe elskede at gaa til Messe. Undertiden syntes han, han kunde mærke Duften af de forskellige Spirituosa, naar han støttede sin Pande mod Stolen foran. Men denne Gang vilde han gaa i Kirke med en god Haandfuld Guldstykker i Lommen blot for at holde sig i en andægtig Stemning. Han lo højt ved Tanken om at gøre dette et Stenkast fra en Formue og en Favn fra halvtreds Tønder Rom og Whisky.

I det samme lød et lille Udraab fra Bissonnette. De var nu ud for Cap de Gloire, og Tarboe og Joan saå nu et Fartøj staa ud fra Kysten, som om det ventede dem. Tarboe brølede noget og raabte til Joan, at hun skulde tage Roret. Han greb en Kikkert.

„En Redningsbarkasse!“ sagde han, „og ved den hellige Guds Moder, der har vi den lange Lafarge iblandt dem, Joan. Jeg kunde kende ham paa hans Højde paa Miles Afstand.“

Joan blev lidt bleg, men fik hurtigt nyt Mod. „Pyt!“ sagde hun, „hvad vil han?“

„Hvad han vil — hvad han vil? Han vil have „*Nioghalvfems*“ og hendes Ladning, men paa mit Ord, han skal først over

Djævelens Stegerist! Se her, min Pige, det er ingen Leg med mig om Bord. Bissonnette og jeg kunde ride det af alene, men hvad skal der blive af dig? Jeg bryder mig ikke om at faa dig blandet ind i Spektaklerne.“

Pigen saå mod Regeringens Fartøj. „Men nu er jeg med og kan ikke komme ud af det, og jeg bryder mig heller ikke om at komme ud af det nu, da jeg er med i det. Laan mig Kikkerten. Ja, det maa være M'sieu' Lafarge,“ sagde hun og rynkede Panden. „Han kunde have holdt sig fra dette her.“

„Naar han faar Ordre, maa han lystre,“ svarede hendes Far, „men han kommer til at se sig godt for; en Bøsse er en Bøsse, og jeg har ikke Tid til at se efter, hvem jeg skyder paa. Desuden har jeg ingen Kontrabande paa dette Togt, og jeg stikker ikke op for nogen.“

„De er seks eller syv,“ indvendte Joan.

„Hold hende til Vinden,“ raabte Tarboe til Bissonnette. „Ni-oghalvfems“ sagtnede Farten og drejede tættere ind mod Land. „Naa, min Tøs,“ sagde Tarboe. „Hvis vi slaas, kommer det til at svie til nogen, og hvad skal der blive af dig, hvis jeg kommer noget til?“

„Vi har ingen Kontrabande. Guldet er vort,“ indskød Bissonnette.

„Stole paa det Mandskab — nej!“ udbrød Tarboe med en Ed. „Regeringen vilde holde Skejserne tilbage til mulige Ejere og saa give dem til et Kloster eller saadan noget. De faar ikke en Fod her om Bord. De har bedt om Krig, og det skal de faa. De signalerer, at vi skal standse, og nu kommer de ned imod os. Der var et Skud!“

Pigebarnet havde koldblodigt holdt Øje med Regeringsbaaden. Nu da den begyndte at nærme sig, vendte hun sig mod Faderen.

„Kaptajn,“ sagde hun som en betroet Styrmand, „vi narrer dem.“ Hendes Øjne lyste af Krigslist. „Her, hurtigt, lad mig faa Roret. De har endnu ikke set Bissonnette, han sidder lavt. Kald alle Mand paa Dækket — raab højt! Og hør saa: Loce gaar ned ad Midterlugen, henter en Bøsse, kommer op med den over Skulderen og gaar forud til Ruffet. Saa gaar han ned i Forlugen og hen til Midterlugen og kommer igen op med Bøssen, snart

med Hue paa, snart uden, saa med Jakken paa, saa uden den. Det bliver han ved med, indtil jeg har tyve eller tredive Mand paa Dækket. Saa tror de, vi har ligget paa Lur efter dem og kommer ikke nærmere — det er sikkert!”

Tarboe udstødte en Ed. „Den er fin,” sagde han, og et Øjeblik efter kom Bissonnette op fra Lugen med Bøssen over Skulderen, og saa blev han ved — med Hue paa og uden, saa med, saa uden Jakke, saa med en Presenning over Skuldrene. Imedens rettede Tarboe sin eneste lille Kanon mod Fjenden og brølede til sine Folk om at komme paa deres Pladser.

Fra Barkassen så det ud, som om et stort og velbevæbnet Mandskab tog Opstilling bag „*Nioghalvfems*” Skanseklædning. Hr. Martin, Inspektøren, så til sin Forfærdelse Bissonnette Gang paa Gang komme op med sin Riffel.

„De har lavet en Fælde for os, Hr. Lafarge. Hvad mener De, vi bør gøre?” sagde han.

„Slaas,” sagde Lafarge lakonisk. Han vilde gerne benytte Lejligheden til at vise sit Mod, for han var den eneste om Bord, der gennemskuede Krigslisten.

„Men jeg har talt mindst tyve Mand og alle velbevæbnede, og vi er kun fem.”

„Som De vil, Sir,” sagde Lafarge plumpt, vred over, at den anden ikke hoppede paa det, men indvendig glad over at redde sig fri af den Historie, for han forestillede sig Pigen ved Roret — han havde set hende, da hun gik agterud — møde i Retssalen i Quebec. Men hans Kampinstinkt og hans Pligtfølelse tvang ham alligevel til at sige: „Men jeg mener alligevel, vi bør slaas.”

„Nej, nej, Hr. Lafarge,” sagde hans Chef ophidset. „Jeg kan ikke risikere det. Vi maa tilbage efter større Mandskab og tage en større Kanon med. Læg bi!” raabte han.

Lafarge gjorde omkring paa Hælen med en Ed og gav sig til at holde Øje med „*Nioghalvfems*”.

„Hun ler mig ud til min Død!” sagde han med ét til sig selv, da Barkassen drejede op mod Strømmen og styrede mod Quebec. „Det var som Satan!” tilføjede han, da en Kanonkugle kom sende over Vandet efter dem. Han var ogsaa overbevist om, at der lød høje Latterudbrud. Han havde utvivlsomt Ret, for da

Barkassen hastede videre, løb Tarboe hen til Joan og knugede hende som en Bjørn og brølede af Grin, indtil han fik ondt. Saa satte de alle Sejl og jog efter Fjenden.

Tarboe var kommet i sit Es. Han var ikke engang oplagt til at lade Fjenden slippe paa de Betingelser, saa han sagde til Joan: „Hvad siger du til at gøre lidt Jagt paa den fine Herre?“

Joan havde al Lyst til dette Eventyr. Den Tanke, at tre Mennesker, og den ene en ung Pige, gjorde Jagt paa en velbemandet og velbevæbnet Regeringsbaad, var alt for spændende. Hun havde ogsaa faaet den Idé, at en mulig Parlamentaren kunde være fornøjelig, især hvis hun og Lafarge blev Udsendinge. Saa hun sagde: „Ja, lad os det.“

„Hvis de nu gør omkring og slaas?“ bemærkede Brisonnette.

„Det er sandt — vi har Joan med,“ indrømmede Tarboe.

„Men hør nu,“ sagde Joan. „Hvis vi jager dem op og opfordrer dem til at overgive sig — og alligevel kan bevise, at vi ingen Kontrabande har — det blev evige Løjer!“ Hendes Øjne spillede af Skadefryd.

„Godt!“ sagde Tarboe. „I Morgen er jeg en rig Mand, og saa tør de ikke komme igen.“

Saa begyndte de Jagten paa Regeringens ene, vildfarne Faar.

Hr. Martin så dem komme og gav Ordre til at sætte fuld Kraft paa Maskinen. Det blev en ligelig Dyst, for Vinden begunstigede Tarboe, saa Dampbarkassen havde ingen særlige Fordele. Hr. Martin var nu endog meget ivrig efter at komme af Vejen for Smugleren. Lafarge gjorde sig endnu en Anstrengelse for at holde ham tilbage og slog sig saa spydigt til Ro. Men mere end én Gang var han lige ved rent ud at fortælle Martin, hvad han troede om Situationen. At lade sig narre paa den Maade af en Mand, en Dreng og et Pigebarn! Inderst inde havde han en sikker Følelse af, at det var Pigebarnet, der stod bag dette. Et var han vis paa — de havde ikke Kontrabande om Bord, ellers havde Tarboe ikke taget sin Datter med. Han kunde ikke rigtig forstaa deres Hensigt, for Tarboe vilde neppe blot for Løjer have løbet den Risiko. Hvorfor ikke slutte Vaabenstilstand? Maaske kunde han løse Problemet. Der var en taalelig sikker Afstand

mellem de to Fartøjer, og Faren for, at „*Nioghalvfems*“ skulde indhente dem, var ikke stor, selv om det virkelig var dens Hensigt, men det vidste Hr. Martin ikke.

Han sagde et Par Ord til sin Overordnede og ikke uden Virkning, for snart efter blafrede et hvidt Flag fra Barkassen. Det blev straks besvaret af et af Joans hvide Lommetørklæder. Saa sagtnede Barkassen Farten. „*Nioghalvfems*“ kom muntert drivende og lagde bi.

„Hvad ønsker De?“ raabte Tarboe gennem Raaberen.

„Forhandling,“ raabte Hr. Martin.

„Godd. Send en Officer herover,“ svarede Tarboe.

Et Øjeblik efter kom Lafarge roende i en Baad for at møde en anden Baad, der blev roet af Joan alene. Hun havde taget et Sæt Tøj af Bissonnettes paa og overtalt sin Far til at lade hende klare det.

Da de to Baade nærmede sig hinanden, rejste Joan sig og hilste, og Lafarge gjorde det samme.

„Goddag, m'sieu“, sagde Joan med paataget Bryskhed og en Skælm i Øjet. „Hvad ønsker De?“

„Goddag, monsieur, jeg ventede ikke at komme til at forhandle med Dem.“

„M'sieu“, sagde Joan med godt spillet Værdighed, „hvis De foretrækker at forhandle med Kaptajnen eller Hr. Bissonnette, som De vist har truffet i Anledning af en Spand og — —“

„Nej, nej. Tilgiv mig, monsieur,“ sagde Lafarge mere ivrigt end godt var for den Rolle, han spillede, „jeg er glad ved at forhandle med Dem, hvad De vel forstaar — meget vel forstaar —“ Han holdt inde.

„Hvad forstaar jeg?“

„De forstaar, at jeg forstaar det!“ Lafarge gjorde en meget sigende Bevægelse mod „*Nioghalvfems*“, men det havde ikke den ringeste Virkning. Joan vilde ikke lade ham tage Kortene hjem.

„Det lyder mere mystisk end interessant. Vi er Gentlemen, og vi er mødtes i et alvorligt Anliggende, ikke?“

„Ja,“ svarede Lafarge, „fuldkomne Gentlemen i et fuldkomment alvorligt Anliggende!“

„Meget godt, m'sieu'. Er De kommet for at overgive Dem?“

Denne straalende Uforskammedhed lammede Lafarge, men han sagde: „Jeg antager, den ene af Parterne burde overgive sig, og naturligvis,“ tilføjede han langsomt og betydningsfuldt, „bør det være den svageste.“

„Meget vel. Vor Kaptajn er villig til at forhandle om Betingelserne. De kom over os for at tage os — et fredeligt Fartøj i frit Farvand. De angriber os uden Foranledning. Vi kalder alle Mand paa Dækket, og De stikker af. Vi følger efter, De beder om Vaabenstilstand. Det er givet. Vi er ikke strenge — nej; vi kræver kun vor Ret. Indrøm os den, saa skal vi gøre Deres Overgivelse let.“

Lafarge maabede. Hun tvang ham til at bekende Kulør. Hun vilde ikke forstaa halvkvædet Vise. Der var kun én Udvej nu, og det var at sætte Pral mod Pral.

„Jeg er ikke kommet for at overgive os, men for at kræve,“ sagde han.

„M'sieu',“ sagde Joan overlegent. „Der er intet videre at tale om. Giv Deres Kaptajn den Besked, at vi indhenter ham ved Solnedgang og sænker ham inden Aftensmad.“

Lafarge brast i Latter.

„De er min Salighed en ren Sørøver, Joan.“

„M'sieu'!“

„Aa, Sludder! Sludder, siger jeg! Lad os faa det af Vejen, min Pige. De er det kløgtigste Kvindemenneske paa Kontinentet, men der er Grænser for alt. Hør nu, svar mig rent ud, saa skal jeg ikke sige mere til den Ting.“

„M'sieu', jeg er her for at forhandle om Betingelser, ikke for at —“

„Aa, for Guds Skyld dog, Joan! Sig mig nu, har De Kontrabande om Bord? Der kommer et fælt Vrøvl ud af denne Historie, for mig personlig og for os allesammen, hvorfor kan vi ikke komme til et Forlig? Jeg siger Dem rent ud, at vi var gaaet løs paa Skuden, hvis ikke jeg havde set, at De var om Bord.“

Joan lagde Hovedet tilbage og lo. „Stakkels M'sieu'! De har da aldrig Heldet med Dem. Kontrabande? Lad mig se. Spiritus og Vin og Tobak er Kontrabande. Ikke sandt?“ Lafarge nikkede.

„Er Penge — Guld — Kontrabande?“

„Penge? Nej, naturligvis ikke; det véd De meget godt. Hvorfor vil De ikke være fornuftig? De lirker mig ind i en fæl Klemme, og —“

„Jeg vil gerne se, hvordan De kommer ud af den. Hvis De gør det pænt —“ hun tav megetsigende.

„Naa, hvis jeg kommer pænt fra det?“

„Hvis De kommer pænt fra det, og vi ikke sænker Dem inden Aftensmad, saa kan det være, jeg beder Dem komme og besøge mig.“

„Hm! Er det alt? Først ødelægger De mit gode Navn og Rygte, og saa inviterer De mig paa Visit.“

„Er det ikke nok til at begynde med? Hvad har ødelagt Deres gode Navn og Rygte?“

„En Mand, en Dreng og en Stump Pigebarnd.“ Nu var hans Blik ikke til at tage fejl af. Hun lo. „Giv mig en Chance,“ tilføjede han, „lad mig visitere „Nioghalvfems“ for Smuglergods — andet har jeg ikke med at gøre — saa skal jeg holde tæt med alt andet. Hvis der ingen Kontrabande er, skal jeg ikke mæle et Ord om, hvad der ellers findes om Bord.“

„Jeg har fortalt Dem, hvad der er.“

Han forstod hende ikke. „Vil De ikke lade mig visitere Skibet?“

Joans Øjne lynede. „En Gang for alle, nej, Orvay Lafarge! Jeg er Datter af en Mand, som De og Deres Folk vilde have dræbt eller smidt i Fængsel. Han har været Smugler, det véd jeg. Hvem har han flaaet? Ikke de fattige, ikke de trængende, men en rig Regering, der ogsaa flaar Folk. Naa, og netop i det Øjeblik, da han for stedse er færdig med at være Smugler, kommer De med Deres Folk og Vaaben for at tage ham. Hvorfor ikke? Hvorfor denne pludselige Fromhed? Nej, først og fremmest er jeg min Faders Datter, bagefter —“

„Bagefter?“

„Det faar vi at se i Morgen.“

Lafarge blev meget alvorlig. „Jeg maa tage tilbage. Hr. Martin gør Tegn, og Deres Fader kalder. Jeg forstaar Dem ikke, men De er den eneste Kvinde i Verden for mig, og det er jeg

rede til at staa ved og forlade Toldvæsenet i Morgen om nødvendigt.“

Joans Øjne flammede, hendes Kinder glødede. „Forlad det i Dag — forlad det nu. Ja, det er min eneste Betingelse. Hvis De bryder Dem om mig, og det siger De jo, saa kom om Bord i „Nioghalvfems“ og vær en af vore i Dag — i Morgen hvad — hvad De vil.“

„Hvad jeg vil — hvad jeg vil, Joan? Mener du det?“

„Ja. Pyt! Din Pligt? Véd jeg ikke, hvordan Ministrene og Embedsmændene . . . dem i Quebec har gjort deres Pligt? Det er Vaas altsammen. Du maa træffe dit Valg nu én Gang for alle.“

Lafarge stod et Øjeblik og tænkte. „Joan, jeg gør det,“ sagde han. „Jeg gik paa Jagt i Helvede, hvis du forlangte det. Men se — alt er anderledes nu. Jeg kunde ikke slaas mod dig, men jeg kan slaas for dig. Vi maa have alt klart nu. Du siger, der ingen Kontrabande er. Godt, det fortæller jeg Hr. Martin, men jeg fortæller ham ogsaa, at I kun har et Mandskab paa to Mand —“

„Tre nu!“

„Tre. Det er min Pligt, saa tager jeg min Afsked og kommer tilbage til dig, hvis jeg kan.“

„Hvis du kan? Tror du, de kan finde paa at skyde dig?“

„Jeg véd ikke, hvad de kan finde paa, men jeg maa optræde fair.“

Joan var alvorlig. „Godt. Jeg venter paa dig her.“

„De kunde ramme dig.“

„Aa, nej. De kunde ikke ramme en Mur. Af Sted med dig, min egen Ven.“

De gjorde Honnør, og da Lafarge roede bort, sagde Joan med en lille, spottende Latter: „Sig til ham, at han maa overgive sig; ellers sænker vi ham inden Aftensmad.“

Lafarge nikkede og roede hurtigt tilbage til Barkassen. Hans Samtale med Hr. Martin var kort, og han havde afgivet sin Afskedsbegæring, skønt det skete usømmeligt formløst og var kommet over Skibssiden og roede hastigt bort, inden hans Chef fik Vejret igen. Saa blev Hr. Martin vældig modig. Han kommanderede sine Folk til at fyre, da Lafarge var en to Hundrede og

halvtreds Fod fra Barkassen. Skuddene raslede over ham. Han vendte sig koldblodig om og raabte: „Kujon! Vi sænker dig inden Aftensmad!“

Et Øjeblik efter faldt der endnu et Skud, og den ene Aare faldt ud af Haanden paa ham, men nu kom Joan hastigt roende og naaede ham snart.

„Spring hurtigt herover,“ sagde hun. Det gjorde han, og hun roede hurtigt af Sted. Tarboe forstod ingenting af det, men nu var han blevet hidsig, og da en ny Byge Kugler dalede ned om de to, lagde han „Nioghalvfems“ i Vinden, og den jog ned imod dem. Faa Øjeblikke efter var de sikkert om Bord, og Joan forklarede. Tarboe greb Lafarges uskadte Haand — den anden tog Joan sig af — og bandede paa, at nu stod den paa Kamp og intet andet.

Hr. Martin havde sagt det samme, men da han saa „Nioghalvfems“ nærme sig beslutsomt og truende, blev han igen usikker og gav snart Ordre til at styre mod Fyrtaarnet paa den anden Side af Floden. Han kunde komme først derover — for her var Vinden ikke saa gunstig for „Nioghalvfems“ — og forskanse sig der, for han havde endnu den mangedoblede Bissonnette i Tankerne — det Fænomen havde Lafarge ikke bortforklaret. Han var inde ved nogle Undervandsklipper, som han og hans Rorgænger ikke havde nøje Rede paa, og idet han løb ind i noget, han antog for en fri Rende, stødte han med voldsom Kraft, for de gik for fuld Damp. Der blev Forvirring, og da de vilde redde sig, kæntrede deres eneste Baad, og en Mand var lige ved at drukne. Imedens sank Barkassen hurtigt.

Medens de var ved at smide Tøjet, kom „Nioghalvfems“ til og lagde bi. Paa den ene Side var Fjenden, paa den anden Vandet med Kysten en halv Kvartmil borte.

„Overgiver De Dem?“ raabte Tarboe.

„Kan vi ikke komme om Bord uden det?“ indvendte Hr. Martin svagt.

„Gaa ad Helvede til, Hr. Martin. Kom i en Fart, ellers fortryder De det.“

„Vi overgiver os,“ svarede Embedsmanden blidt.

Faa Minutter efter var han og hans Folk om Bord med deres Rifler sikkert anbragte hos Bissonnette.

Saa bragte Tarboe „*Nioghalvfems*“ tæt ind paa Vraget og lod sin lille Kanon sende en Kugle i det. Det gjorde det af med det. Den rystede paa Stævnen, bævrede, fo'r ned som en Aand og var væk.

Hr. Martin var grædefærdig.

„Naa, I smaa,“ sagde Tarboe — „nu da jeg har jer velforvaret, vil jeg vise jer den Ladning, jeg har om Bord.“

Et Øjeblik efter hev han en Tønde op paa Dækket. „Tror I, det er Whisky?“ spurgte han. „Løft paa den, Hr. Martin.“ Hr. Martin adlød. „Ryst den,“ tilføjede han. Hr. Martin gjorde saa. „Luk den op, Hr. Martin.“ Han rakte ham en Økse. I næste Nu funklede en Dyngte Guldstykker for deres Øjne. Hr. Martin veg tilbage og trak Vejret hastigt.

„Er det Kontrabande, Hr. Martin?“

„Skattefund,“ svarede den hjem søgte Embedsmand ydmygt.

„Det er det, og om en Maaned, Hr. Martin, beder jeg Deres Departementchef til Middag.“

Imedens saå Lafarge, hvor nær han havde været ved at miste en Kone og en Formue. Da de naaede ud for Isle of Days, fortalte Tarboe Hr. Martin og hans Mænd, at deres Liv ikke var en sur Sild værd, hvis de nævnede Ordet „Skattefund“, før de atter havde forladt Øen. Da de havde givet ham deres Ed paa det, tog han dem med til Angel Point, beværtede dem kongeligt, gav dem fortrinlige Drikkevarer og sendte dem med Bissonnette i en Fiskerbaad til Quebec, hvor de havde mærkværdige Ting at fortælle.

Bissonnette havde Brev med til en vis Bankier i Quebec, som før havde gjort Forretninger med Tarboe, og næste Midnat kom Tarboe selv med Gobal, Lafarge, Bissonnette og én til og bankede paa Bankierens Dør. Hver af dem havde en Tønde over Skulderen og var bevæbnet til Tænderne. Og mærkværdigst af alt — to solide Politibetjente gik bag dem med tilfredse og bifaldende Miner.

En Maaned efter blev Lafarge og Joan viede i Sognekirken paa Isle of Days, og det sagdes, at Hr. Martin, der af en eller anden mærkværdig Grund fik Lov at beholde sin Stilling i Told-

etaten, sendte Gave ved den Lejlighed. Vielsen endte sensationelt, for netop da Velsignelsen blev lyst, lød et højt Drøn under Kirkegulvet. Der blev stor Opstandelse, men Tarboe hviskede Præsten noget i Øret, og han meddelte rødmende, at det var en Tønde, der sprang. Faa Minutter efter kendte Sognebefolkningen Tarboes Gemmested, og skønt Præsten formanede dem, brølede de af Latter.

„Saa pudsigt, saa pudsigt vor Tarboe er!“ raabte de, for de begyndte allerede at betragte ham som deres Seigneur.

Med Tiden tilgav Præsten ham ogsaa.

Tarboe forlod sjælden Isle of Days, undtagen naar han tog paa Besøg til sin Datter i St. Louis Street, Quebec, ikke langt fra Parlamentsbygningen, hvor Orvay Lafarge er Medlem af Ministeriet. I tre Maaneder var Ex-Smugleren Medlem af Parlamentet, men da han havde besejret sit eget Parti i et Tarif-Spørgsmaal, forærede han Kammeret et Portræt af sig selv og overgav sit Mandat til sin Svigersøn. I Belle Chatelaine, hvor han hyppigt kommer, beder han undertiden Bissonnette om at spille „Pigen med de røde Strømper“.

ET EVENTYR FRA SNEEN

I.

Da gamle Throng, Handelsmanden, skælvende af Sygdom og Elendighed faldt paa Knæ for Kaptajn Halby og stønnede: „Hun vilde ikke forlade mig; de slæbte hende bort. De vil hente hende tilbage, vil De ikke? Hun har altid syntes saa godt om Dem, Kaptajn,“ trak Pierre paa Skulderen og sagde:

„Men du stjal hende, da hun laa i Vuggen, lille Throng — du og din Mamette.“

„Som en Tændstik — større var hun ikke,“ vedblev den gamle Mand. „Hvor den Stedmoder dog mishandlede hende, og hendes Far var ligeglad. Han havde et halvt Dusin foruden; jeg og Mamette havde ingen. Vi tog hende og behandlede hende som en lille Engel og opdrog hende herude. Har vi ikke været gode ved hende? Tog vi hende ikke, fordi vi var ensomme og elskede hende? Siger ikke alle, at der ingen er som hun i hele Nordlandet? Og nu da Hosten æder min Sjæl ud af Kroppen og Mamette er borte og der ikke er en levende Sjæl uden Duc, Pelsjægeren, til at passe mig, kommer de Bæster ridende over Grænsen, kalder sig hendes Brødre og slæber af med hende!“

Han laa stadig paa Knæ. Pierre sparkede blidt til ham.

„Op med dig, Jim Throng,“ sagde han. „Tror du, Loven sætter sig i Bevægelse, fordi en gammel Mand græder? Staar det i Paragrafferne — *det* siger Loven. Er det indenfor vort Omraade? Er det Lovovertrædelse — Overfald eller Drab — usømmelig Optræden — Uorden i Gaden? *Victoria* — *N. N.*: saadan sludrer Loven. Fald du paa Knæ for Fader Corrairie og ikke for Kaptajn Halby, Jim Throng!“

Pierre sagde det halvt spydigt, ironisk, for der var ikke den bedste Stemning mellem ham og Kaptajn Halbys Prærieryttere. Mere end én Gang havde han været i Konflikt med dem, mere end én Gang havde de lagt Haand paa ham — og flyttet sig i rette Tid. Han havde luret dem, naar de vilde have fat i en Mand — han havde trodset dem; men han havde ogsaa hjulpet dem, naar han fandt det rigtigt — han havde gjort fælles Sag med dem en Gang eller to, naar det ikke var uden Risiko for ham selv. Han havde haanet dem; han syntes ikke om dem og de ikke om ham. Kort sagt, han fandt, at de var tapre — og dumme; og han vidste, at Loven griber fejl lige saa ofte, som den handler ret.

Handelsmanden rejste sig og stod mellem de to. Han var et sørgeligt Vrag af en stærk Mand.

„Jeg har kun en halv Lunge igen,“ stammede han, saa snart han kunde for Hosten, „og Duc kan ikke lave min Kamille-Whisky, som *hun* kunde det. Og han kommer Vand i Whiskyen — Gud — forbande ham!“ Hosten rystede ham igen. „Og min Byld — Gud Fader, hvor han roder med min Byld!“

Pierre sad paa Bordkanten og lo lydløst med alle sine hvide Tænder. Halby stod tankefuld. Hans Ansigt var spændt og uroligt. Pludselig rettede han sig og sagde henvendt til Throng med et lille onskabsfuldt Blik til Pierre:

„Hvor er de, siger De?“

„I Fort O'Battle,“ hostede den gamle Mand.

„Hvad foretager de sig der?“

„Venter paa Foraaret; saa vil de hente deres Kvæg og slaa sig ned dør.“

„De vil have — Lydia — til at styre Hus for sig?“

Den gamle Mand vred sig.

„Ja, Gud forbande dem, saadan er det! Og de vil have Lydia gift med en Djævel, der hedder Borotte og ejer et Tusind Stykker Kvæg eller saa — det fortalte Pito, Kuréren, mig i Gaar. Pito saå hende, og han siger, at hun var hvid som et Lagen og raabte til ham, da han kom forbi. Jeg har kun en halv Lunge igen, og hun — —“

„Det er klart,“ sagde Halby, „at de har begaaet et Overgreb, og de har ikke bevist deres Ret til hende.“

„*Tonnerre!* Hvilken Tænker!“ sagde Pierre spottende.

Halby ænsede ham ikke. Han var sig sit Ansvar stærkt bevidst.

„Hun er myndig?“ spurgte han.

„Hun er enogtyve,“ svarede den gamle Mand besværligt.

„Gammel nok til at bringe Verden i Lave igen,“ mente Pierre.

„Hun blev tvunget herfra, hun betragtede Dem som sin naturlige Beskytter — hun troede, De var hendes Fader: De har brudt Loven,“ sagde Soldaten.

„Der var Moses og Salomon og Cæsar og Socrates, og nu har vi . . .!“ mumlede Pierre aandsfraværende.

En rød Plet brændte paa Halbys skarpe Kindben, men han nægtede stædigt at blive hidsig.

„Jeg ventes andetsteds,“ sagde han omsider. „Jeg er kun én Mand, men jeg vilde alligevel ønske, jeg kunde tage efter dem i Dag — selv om jeg blev alene om det. Men . . .“

„Men De har jo Hjerte,“ sagde Pierre. „Hvor vidunderligt — han har Hjerte! Godt! Godt! Og det skulde gøres tidligt om Morgen — vente bag Træerne, indtil nogen gik ud for at se til Hestene og saa gaa ind i Huset og arrestere dem dør og lægge sig paa Lur efter de andre.“

Halby saå forbløffet paa Pierre. Her var baade Spot og gode Raad.

„Det er ikke klogt at gøre det alene, for hvis der blev Spektakler og jeg blev skudt, hvem kunde saa fortælle Sandheden? To kunde gøre det, men én — nej, det er ikke klogt, skønt det var flot gjort.“

„Hvem har talt om at gøre det alene?“ spurgte Pierre og tegnede paa Bordet med en afbrændt Tændstik.

„Jeg har ingen Folk.“

Pierre saå mod Væggen.

„Dør har Throng en god Snider.“

„Vrøvl! Throng kan ikke tage med.“

Den gamle Mand hostede.

„Hvis det ikke var for — kun en halv — Lunge, og jeg kunde tage Kamille-Whiskyen med.“

Pierre sprang ned fra Bordet og skubbede blidt den gamle Mand ned i en Stol.

„Sid ned og vær ikke dum, Throng,“ sagde han. Saa vendte han sig mod Halby. „De er Øvrighed — gør mig til Ekstra-Konstabel, saa tager jeg med, *monsieur le capitaine* — uden Kompagni.“

Halby stirrede. Han kendte Pierres Tapperhed, hans Snuhed og Vovemod. Men dette havde han sidst af alt ventet — at den onskabsfulde, haanlige lille Halvblods vilde arbejde sammen med ham og Loven. Pierre syntes at gætte hans Tanker, for han sagde: „Det er ikke for Deres Skyld. Jeg er syg efter Eventyr, og saa er der jo Mademoiselle — sikken en Vildpostej hun kan lave.“

Uden et Ord skrev Halby paa et Blad af sin Notebog og rakte Pierre det. „Det er Deres Bestalling som Ekstra-Konstabel,“ sagde han, „og her har De Segl under den.“ Han rakte ham en Revolver.

Pierre hævede Brynene, men Halby vedblev: „Den er mærket af Regeringen. Men De maa helst ogsaa tage Throngs Riffel med.“

Throng sad og stirrede paa de to Mænd og flyttede nervøst Hænderne paa sine Knæ. „Sig til Liddy,“ sagde han, „at den sidste Bagning var sur — Duc dur ingenting til — og at jeg slet ikke har haft det godt, siden hun kom bort. Sig hende, at Hosten hele Tiden gaar længere ned i Brystet. Husker du, da hun plejede den betændte Finger for dig, Pierre?“

Pierre så paa et Ar paa sin Finger og nikkede. „Hun skar for tidligt i det, men hun var sikker paa Haanden. — Naar tager De af Sted, Kaptajn? Der er et Ridt paa firs Kvartmil.“

„Straks. Vi kan sove i Jim-a-long-Jo i Nat“ — det var en Hytte, Kompagniet havde bygget mellem to Stationer — „og naa derned ved Dag gry i Overmorgen. Sneen er løs, saa vi kan ride hurtigt. Jeg har en god Hest, og De —“

„Jeg har min sorte Tophet. Den kan følge Deres Rødskimmel saa langt, det skal være.“

Inden to Timer var de parate. Pierre havde paalagt Duc, den uduelige, at tage sig af den gamle Mands Bekvemmelighed og havde selv ladet Kamilleblomsterne trække i Whiskyen og sat en Kop med Aftrækket ved hans Stol. Saa var han gaaet op i Throngs Sovekammer og havde rystet og luftet Halmma-

drassen, der var blevet til lutter Klumper og Huller. Inden han gik ned igen, aabnede han en Dør tæt ved og gik ind i en anden Stue. Han lukkede Døren bag sig og satte sig. Et Ovnør gik gennem Stuen, og der var varmt, skønt Vinduerne var tilfrosne og Verden syntes lukket ude. Han så sig langsomt og dybt interesseret omkring. Der var Toiletbordet, lavet af en gammel Pakkasse; det var dækket med lyserødt Bomuldstøj og Musselin over det. Det billige Spejl over Bordet var draperet med Musselin og bundet med et Stump lyserødt Baand. En almindelig Benkam laa i Nærheden af Spejlet og ved Siden af den en pragtfuld Haarbørste med Elfenbens Haandtag. Den var det eneste kostbare i Stuen. Der stod et lille Ottedages Ur paa en bejtset og ferniseret Hylde af Pap, der var smaa Hylder af Cigarkassetræ og — en Gyngestol paa Gænger af Tøndestaver og betrukket med billigt Sirts. Der var ogsaa et Par Fotografier i Rammer af Cigarkassetræ og en lang indiansk Skærm af Birkebark. Bag Døren hang et Par Kjoler. Sengen var lille og lavet af Tjørn med Reb under til at bære Halmmadrassen. Over Fodenden laa en Natkjole og et Par Strømper.

Pierre så længe paa det altsammen, i Begyndelsen nysgerigt; saa fortrak hans Mund sig lidt, og han rynkede Panden, som om noget gjorde ondt. Han rejste sig og gik hen til Sengen og samlede en Haarnaal op. Saa vendte han tilbage til Stolen og drejede Haarnaalen mellem Fingrene med et aandsfraværende Blik mod Gulvet.

„Stakkels Lucy!“ sagde han med ét, „det arme Barn! Aa, hvilken Satan var jeg ikke dengang — og det er saa længe siden!“

Dette forladte Værelse — Lydias — havde mindet ham om den Gang, han kom ind i sin egen Hustrus Værelse, da hun var død for egen Haand, og sad og så paa det Sted, der havde været hendes, huskede, hvordan han havde forladt hende, der vendte sit taarevædede Ansigt mod Væggen, og ikke så hende, før hun for stedse havde vundet Friheden. Siden da havde han aldrig været alene i en Kvindes Kammer.

„Hvilken Daare!“ sagde han omsider og rejste sig, „men Pigebarnet maa frelses, hun maa have sit Hjem her igen.“

Uden at tænke over det stak han Haarnaalen i Lommen, gik hen til Toiletbordet og tog Haarbørsten. Bag paa den stod: „*L. T. fra C. H.*“ Han fløjtede.

„Ja saa?“ sagde han. „*C. H. M'sieu' le capitaine*, staar det saadan til?“

Et Aar tidligere havde Lydia givet Kaptajn Halby en Dollar til at købe hende en Haarbørste for i Winnipeg, og han var kommet hjem med en, der havde kostet ti Dollars. Hun havde et dejligt Haar, og hvor stolt og glad havde hun ikke været over den Børste! Hver Søndag Morgen sad hun længe og tvættede og krøllede og børstede sit Haar, og hver Aften plejede hun det ømt, saa det blev straalende dybbrunt som hendes Øjne.

Pierre mødte pludselig Kaptajn Halbys Ansigt i Spejlet. Det gav et Sæt i ham, og han vendte sig om. Dér hang hans Fotografi paa Væggen i den Niche, hvor Sengen stod. Det hang, saa hun kunde se det, naar hun slog Øjnene op om Morgenens, og inden hun sov ind om Aftenen.

„Er det kommet saa vidt?“ sagde han. „Og m'sieu' er en fin Herre. Vi faar se, hvad han vil gøre; nu har han én Gang for alle en Chance.“

Han aabnede og lukkede stille Døren og gik ned igen, og en halv Time efter holdt han foran Huset med Kaptajn Halby, rede til Afrejse. Det var en vidunderlig Vinterdag, saa bitterlig koldt det var. Solen skinnede klart og stærkt, Sletterne glimtede og bævede som Kviksølv, og den vældige Himmelhvælving var dybere blaa end nogensinde før. Men Luften aad i Huden som Syre, og da Throng kom frem i Døren, trak Pierre ham øjeblikkeligt indenfor igen.

„Jeg vilde kun — sige — til Liddy,“ stammede den gamle Mand, „at jeg tror — lidt Melasse vilde være godt i Kamille-Whiskyen. Sig hende, at alle Kreaturerne skal være hendes — og — Huset, og at jeg ikke har andre end — —“

Men Pierre puffede ham indenfor og lukkede Døren, idet han sagde: Jeg skal fortælle hende, hvad for et Fjols du er, Jimmy Throng.“

II.

Pierre og Halby red adskillige Kvartmil uden et Ord. Saa stod de af og spadserede nogle Kvartmil, for at faa Blodet til at cirkulere i Benene.

„Den gamle Mand siger Farvel *bientôt*,“ sagde Pierre omsider.

„Tror De, han holder ud længe?“

„Maaske ti Dage, maaske én. Hvis vi ikke faar fat i Pigen, gaar han ud som et Lys.“

„Hun har været god ved ham.“

„Han har forkælet hende, saa længe hun har levet.“

„Der bliver nu alligevel Spektakler ud af dette her.“

„Pyt! Hun er sin egen Herre.“

„Jeg mener, at det ikke vil gaa af uden Kamp derovre.“ Han nikkede i Retning af Fort O'Battle.

„Det er i Sagens Natur. Pigebarnet er værd at slaas for, ikke?“

„Naturligvis, og Loven maa beskytte hende. Vi lever i et frit Land.“

„Hvor sandt, Kaptajn,“ mumlede Pierre tørt. „Det er vidunderligt, hvad man undertiden kan gøre for Lovens Skyld.“

Halby blev opmærksom. Pierre saå aandsfraværende mod Horisonten.

„De sparker altid til Loven,“ sagde han. „Hvorfor hjælper De den nu?“

„Af samme Grund som De.“

„Og hvad er den?“

„Hun har Deres Billede paa sit Kammer, hun har min Lykkedollar i Lommen.“

Halby blev rød i Hovedet; saa saå han Pierre bestemt i Øjnene.

„Vi maa hellere faa den Ting klaret med det samme. Hvis De tager til Fort O'Battle, fordi De vil gøre Deres Hoser grønne der, maa De hellere vende om med det samme. Det er afgjort. De og jeg kan ikke være i samme Vogn. Jeg tager derhen alene, ræk mig Revolveren.“

Pierre lo sagte og slog hans Haand til Side.

„Saa! saa! Hvor De er ivrig! De vil besørge det hele alene — og blive ekspederet ud af Verden for Deres Besvær — *mais, quelle folie!* Hør! De gør det for Loven og af Kærlighed, jeg for Sjøv og for Jimmy Throngs Skyld. Pigebarnet? Pyt! Hun klarede det nok paa egen Haand. Men den gamle Mand med den halve Lunge — med ham er det en anden Sag. Han skal have blødt Brød i Vommen, inden han dør, og hun skal bage det til ham. Hun skal børste sit Haar med Elfenbensbørsten næste Søndag Morgen.“

Halby gjorde skarpt omkring.

„De har snuset,“ sagde han. „De har været i hendes Værelse — De —“

Pierre rakte Haanden frem og fik Halby til at tie.

„Saa sagte, saa sagte,“ sagde han. „I Dag er vi begge — Politibetjente. *Voilà!* vi kan ikke slaas. Vi maa tænke paa Throng og paa Pigen.“ Pludselig tilføjede han, lavmælt og forbitret: „Hvis jeg så ind i hendes Værelse, hvad saa? Er der én Kvinde i hele Nordlandet, der kan paastaa, at jeg har krænket hende? Nej. Naa, hvad saa om jeg har set hendes Værelse? Generer det hende eller Dem?“

Maaske var der et Sekund noget af den fredløses Ensomhed i Pierres Stemme, for Halby lagde pludselig Haanden paa hans Skulder og sagde: „Lad os ikke tale mere om det, Pierre.“

Pierre så tankefuldt paa ham.

„Naar Throng har sagt Farvel, hvad vil De saa gøre?“

„Jeg vil gifte mig med hende, hvis hun vil have mig.“

„Men hun er født paa Prærien, og De!“

„Jeg er Prærierytter.“

Lidt efter sagde Pierre, som henvendt til sig selv: „Saa pænt og rent med mønstret Bomuldstøj og Musselin og Elfenbensbørsten!“

Det er svært at afgøre, om han blot arbejdede med Halby for at gøre ham trofast mod Pigen eller selv i det Øjeblik var blød om Hjertet. Han havde et besynderligt Kendskab til Sagn og *chansons*, og han havde Franskmændens Evne til at anvende det, skønt han sjældent gjorde det. Men nu sagde han, halvt mendsende:

„Have you seen the way I have built my nest?

(Oh, brave and tall is the Grand Seigneur!)

I have traileed the East, I have searched the West,

(Oh, clear of eye is the Grand Seigneur!)

From South and North I have brought the best:

The feathers fine from an eagle's crest,

The silken threads from a prince's vest,

The warm rose-leaf from a maiden's breast.

(Oh, long he bideth, the Grand Seigneur.)“

De var neppe naaet en Kvartmil længere frem, da Pierre vendte sig om og så en Rytter komme sprængende efter dem. De holdt, og snart havde Manden — en Prærierytter — naaet dem. Han havde søgt Halby hos Throng og var redet efter dem. Der var begaaet et Mord tæt ved Grænsen, og Halbys øjeblikkelige Nærværelse var paakrævet. Halby var lammet ved den Efterretning — hvad saa med Lydia? Han så ulykkelig paa Pierre. Pierres Ansigt lyste af Eventyrlyst. Desperate Foretagender purrede ham, det umulige havde en evig Charme for ham.

„Jeg tager til Fort O'Battle,“ sagde han. „Giv mig en Revolver til.“

„De kan ikke gøre det alene,“ sagde Halby, men der var noget Haab i hans Stemme.

„Jeg gør det, eller det gør det af med mig, *voilà!*“ svarede Pierre.

Halby rakte ham Pistolen.

„Paa min Ære, jeg glemmer Dem det aldrig, hvis De klarer det,“ sagde han.

Pierre sprang paa Hesten og sagde, som om en Tanke pludselig slog ham: „Hvis jeg hjælper Loven her, vil De saa en anden Gang hjælpe mig mod den?“

Halby tøvede; saa rakte han Haanden frem og sagde: „Ja, hvis det ikke er noget beskidt.“

Pierre smilede og berørte Halbys Fingre; saa raabte han et *au revoir* og satte sin Hest i Trav, og snart rejste Sneen sig to Steder paa Prærien, der hvor Loven drog mod Syd og mod Øst.

Den Nat slog Pierre Lejr i Jim-a-long-Jo, hvor han fandt rige-

ligt tørt Brændsel og Tophet fik det bekvemt i Udhuset. Tredivetimer efter var han skjult i Skoven bag Fort O'Battle efter at have rejst næsten hele Natten. Han så Dagen bryde frem og Solopgangen nærme sig, medens han holdt Øje med Fortet; for hvert Øjeblik frøs han mere og Hesten vrinskede, den led ogsaa. Omsider gryntede han sagte og tilfreds, han så to Mænd komme ud fra Fortet og gaa hen til Løsgangen. Han tøvede endnu et Øjeblik, saa sagde han: „Nu venter jeg ikke længere,“ klappede Hesten paa Halsen, trak Tæppet tættere om den og gik mod Fortet. Gaarden var tom. Han gik hen til Døren, aabnede den og lukkede den stille efter sig, drejede Nøglen om og stak den i Lommen. Saa gik han videre ind i et Rum for Enden af den lille Forstue. Tre Mænd rejste sig fra deres Bænke ved Ilden, og den ene sagde: „Hov! hvem er det?“ En anden tilføjede: „Det er Kønne Pierre.“

Pierre så paa Bordet, der var dækket til Frokost, og sagde: „Hvor er Lydia Throng?“

Den ældste af de tre Brødre svarede: „Der er ingen Lydia Throng her. Men her er en Lydia Bontoff, og om en Uge er hun Lydia noget andet.“

„Hvad siger hun selv til det?“

„Det rager ikke Dem.“

„De stjal hende, tvang hende til at forlade Throng — hendes Fader.“

„Hun var ingen Throng, hun var en Bontoff — en Søster til os.“

„Naa, men hun siger *Throng*, og *Throng* bliver det.“

„Hvad har De med det at gøre?“

I det Øjeblik kom Lydia til Syne i Køkkendøren.

„Hvad har *hun* at sige til det?“

„For hvem taler De?“

„For hende, for Throng og for Loven.“

„For Loven — ha, ha! Han er dejlig! Den forbandede Spiller, den Bandit!“ sagde Caleb, den af Brødrene, der kendte ham.

Pierre viste sig i Besiddelse af en erfaren Øvrighedspersons

hele kloge, koldblodige Resoluthed. Han hørte et lille Udraab bag sig og traadte til Side, og saå Lydia uden at vende Ryggen til Mændene.

„Pierre! Pierre!“ sagde hun halvt angst og dog glad og gik henimod ham. En af Brødrene vilde trække hende bort, men Pierre rev sin Bestalling op af Lommen. „Vent,“ sagde han, „dette kan være nok. Jeg er her i Lovens Ærinde; jeg tilhører det beredne Politi. Jeg er kommet for at hente et Pigebarn, I har stjaalet.“

Den ældste Broder greb Papiret og læste. Saa lo han højt og længe. „Saa De er kommet for at hente hende,“ sagde han, „og det er paa den Maade, De vil gøre det!“ Han rystede Papiret. „Ja, saa sandt —“ Pludselig holdt han inde. „Kom og faa et Glas med og vær ingen Idiot. Hun er vor Søster — gamle Throng stjal hende — og hun skal giftes med vor Kompagnon. — Caleb, tag Whiskyen,“ tilføjede han til sin yngre Broder, der hentede Flasken i et Skab.

Pierre afslog det med en Haandbevægelse og sagde til Pigen: „De ønsker at vende tilbage til Deres Far, til Jimmy Throng?“ Saa overbragte han hende Throngs Meddelelse og tilføjede: „Han sidder der og rokker i den store Stol og hoster — og hoster, og saa er der Billedet paa Væggen ovenpaa og den lille Elfenbensbørste —“

Hun rakte ham begge Hænder. „Jeg hader dem allesammen her,“ sagde hun. „Jeg har aldrig kendt dem. De tvang mig med sig. Jeg har ingen anden Far end Jimmy Throng. Jeg vil ikke blive her,“ udbrød hun i pludselig Forbitrelse til de andre. „Jeg dræber mig selv og alle jer, før jeg gifter mig med den Borotte.“

Pierre kunde høre en Mand trampe omkring ovenpaa; Caleb bankede paa Ovnørret og raabte til ham, at han skulde komme ned. Pierre gættede, at det var Borotte. Det gav ham endnu en Modstander at regne med. Han maatte straks foretage sig noget. Han stak pludselig Pigen en Revolver i Haanden og gav hende hastigt en Ordre, idet han gik henimod Døren. Den ældste Broder sprang imellem — hvilket var, hvad han havde forudset. I et Nu havde de alle faaet fat i et eller andet Vaaben.

Pierre var koldblodig. Han sagde: „Husk, at jeg er her i Lo-

vens Ærinde. Jeg er ikke én Mand. I er Tyve allerede; hvis I kæmper og slaar ihjel, faar I Strikken om Halsen alle som én. Væk fra Døren, eller jeg fyrer. Pigen følger med mig." Han havde hørt en Dør blive aabnet bag ham; nu lød der en Ed og et Skud, og en Kugle strejfede hans Kind og slog i Væggen paa den anden Side. Han turde ikke vende sig om, for de andre Mænd stod foran ham. Han rørte sig ikke, men det gjorde Pigebarnet. „Kujon!" sagde hun og løftede sin Revolver mod Borotte med Ryggen mod Pierres.

Der fulgte en Pause, ingen rørte sig; saa gik Pigen langsomt henimod Borotte med hævet Revolver og sagde: „Gemene Kryster — at skyde paa en Mand bagfra. Og De vil være en hæderlig Piges Mand! De dør siger, de er mine Brødre; de er Dyr, er de, men De er et Svin. Hvis De rører Dem, skyder jeg."

Borottes Fejghed var næsten komisk. Han turde ikke gøre hende Fortræd, og Brødrene kunde ikke forhindre hende i at skyde ham. Saa lød der en Banken paa Hoveddøren. De andre Brødre var vendt tilbage og havde fundet den laaset. Pierre forudsaa Krisen og handlede hurtigt. „Pigen og jeg — vi holder jer Stangen til det sidste," sagde han, „og Resterne af jer tager Loven sig saa af. Hør nu," tilføjede han, „den gamle Mand kan ikke leve en Uge til. Naar han er væk, kan I jo prøve igen. Hun faar, hvad han ejer. Naa, hurtigt, eller jeg arresterer jer alle sammen, og saa —"

„Lad hende gaa," sagde Borotte, „det nytter alligevel ikke."

Med ét brast den ældste Broder i Latter. „Jeg vil være evig forbandet, om jeg havde troet, Tøsen var saa modig, og evig forbandet, om jeg havde troet, Borotte var en Sut. — Skyd et Øje ud paa ham, Liddy, og kom i din Broders Arme. — Naa," sagde han til de andre, „væk med Skyderne, Bataillen er forbi, og Pigen vender hjem til den gamle Mand, indtil han kradser af. Ha' et Glas?" tilføjede han henvendt til Pierre, idet han stillede sin Riffel i en Krog og kom hen til Bordet.

En halv Time efter var Pierre og Pigen undervejs, medens Borotte skændtes med Brødrene og de alle drak tæt. De to naaede hjem til Throng sent den næste Eftermiddag. Det havde tøet let hele Dagen, og Luften var næsten blid, medens Vandet dryppede fra store Istapper under Tagrenden.

Da Lydia kom ind, døsede den gamle Mand i sin Stol. Lyden af Øksehug bag Huset fortalte, hvor Duc var. Whiskyen med Urterne stod ved Siden af den syge Mands Stol, og hans Fødder var indsvøbte i Bjørneskind. Pigen gjorde en lille smertelig Bevægelse og gik saa stille hen og knælede ved Siden af ham. Hans Læber bevægede sig.

„Sover du, Far?“ sagde hun.

„Jeg er et fordømt Fjols, er jeg,“ sagde han hviskende og begyndte saa at hoste. Hun tog hans Hænder. De var kolde, og hun gned dem varsomt. „Jeg føler mig saa morderlig hul,“ sagde han gispende, „og det Brød er surt igen.“ Han rystede ynkeligt paa Hovedet.

Hans Øjne fandt hende omsider, og han genkendte hende. Han brast i en fnisende Latter, Overraskelsen var næsten for meget for hans skrøbelige Sjæl og Legeme. Hans Hænder greb om hendes, knugende dem. „Liddy! Liddy!“ hviskede han og tilføjede saa klynkende: „Brødet er surt, og Kamillen dur ikke . . . Skal vi ikke bage i Morgen?“

„Jo, Far,“ sagde hun og strøg ham over Hænderne.

„Sikke nogle — forbandede — Løgnhalse — de er, Liddy! Du er min Pige, ikke?“

„Jo, Far. Jeg skal lave noget Medicin til dig nu.“

„Ja, ja,“ sagde han med en barnlig Iver og et svagt Smil. „Det er rigtigt — det er rigtigt.“

Hun vilde rejse sig, men han holdt hende tilbage. „Jeg har altid været dig en god Far, Liddy?“ hviskede han.

„Altid.“

„Du har aldrig haft nogen anden Mor end Mamette, vel?“

„Aldrig, Far.“

„Sikke nogle forbandede Løgnhalse de er!“ sagde han smaa-leende.

Hun kyssede ham og gik til Ilden for at hælde varmt Vand og Whisky paa Urterne.

Hans Øjne fulgte hende med Stolthed, de lyste som vaadt Glas i Solen. Han lo — en pibende, lydløs Latter!

„He! he! he! Jeg er ikke noget — forbandet — Fjols — Gud — være lovet!“ sagde han.

Saa blev det lysende Udtryk i hans Øjne en graa Hinde, og Pigen vendte sig pludselig om, for de lange, pibende Aandedrag var standsede. Hun løb hen til ham, og da hun løftede hans Hoved, saå hun det Udtryk, der i sin kolde Stilhed selv hos Daaren har Visdommens Præg. Saa satte hun sig paa Gulvet, lagde Hovedet mod hans Stolearm og græd.

Der var meget stille derinde. Udefra hørtes Øksehug og en Mand, der talte til sin Hest. Da Manden kom ind, løftede han Pigen op, og for at trøste hende sagde han, at hun skulde gaa op og se paa det Billede, der hang i hendes lille Værelse. Da hun var gaaet, lagde han Liget paa en Hynde og tog sig af det.

BONDEFANGEREN

Det nyttede intet — Mænd kunde komme eller gaa, men Kitty Cline havde kun Øje for én Mand. Pierre gav sig intet Udseende af at holde af hende og troede, til at begynde med, at det kun var et flygtigt Lune hos hende. Han indsaá snart, det var anderledes. Der var det Udtryk i hendes Øjne, der brænder i Overbevisning som den Ovn, det kommer fra — dette hede, undselige, hungrende Begær, helt barnligt, smertelig ufatteligt. Han vilde hellere staa overfor en kold Pistolmunding, for han vidste, hvordan det vilde ende. Han kunde være uden fjerneste Lyst til at give Elskeren, men han vidste, at hver Mand i Verden kan finde sig i at blive elsket. Han vidste ogsaa, at somme bliver besatte af en Drøm, en Fortryllelse, hvad man vil — der holder hele Livet ud. Kitty Cline var af dem.

Han fandt, at han burde rejse bort, men gjorde det ikke. Fra den Time, han besluttede sig til at blive, begyndte Ulykken. Willie Haslam, Kontoristen paa Kompagniets Station, havde lært et Trick eller to i Kortspil ude Øst paa og troede, han — som han selv sagde — kunde „stege Hanen i dens eget Fedt“. Det gjorde han ogsaa to Aftener, og saa fik Pierre pludselig bedre Held (eller spillede bedre), og Drengen, der ingen Udvej saá for at skaffe Dækning for Gældsbeviserne, der beløb sig til to Aars Gage, gik ned til Huset, hvor Kitty Cline boede, og skød sig paa hendes Dørtrappe.

Han havde det Uheld at foretrække Kitty for de andre Pigebørn i Guidon Hill — skønt han havde set lige saa meget i Nellie Sanger, hvis Kitty havde været lettere at vinde. De to Ting vej-

de sammenlagte tungt mod Pierre. Tidligere kunde han være taget bort — Ansigt til Ansigt med Spektakler vilde han ikke. Willie Haslams Begravelse blev et offentligt Anliggende: han var saa ung og saa saa uskyldig ud, og Folk vidste ikke det, Pierre ikke vilde fortælle nu — at han havde snydt groft i Kortspil. Allerede inden Liddall, Landmaaleren, fortalte ham det, vidste Pierre, at det trak op til en kritisk Situation for ham — der maa-
ske blev skæbnesvanger.

„De maa hellere tage bort,“ sagde Liddall, „der er ingen Grund til at friste Forsynet.“

„De frister Djævelen,“ svarede Pierre koldt, „og det er ikke det bare Grin, som De snart vil se.“

Han blev. En Tid lang røbede ingen af Parterne sig. Han kom og gik i Gaderne og var at træffe paa sine gamle Tilflugtssteder, efter alt at dømme saa koldblodig og nonchalant som nogensinde. Men han var blevet en anden Mand. Han kunde ikke slippe fra Udtrykket i Kitty Clines Øjne. Han mærkede, hvor det tog paa ham, og kviede sig ved at spekulere over Følgerne, men han havde en uklar Viden om, at det vilde ende med en Katastrofe.

„Hvad er det værste, der kan hænde en Mand, hvad?“ spurgte han Liddall en Dag, da han havde været et Par Minutter sammen med Kitty Cline.

Liddall var en ærlig Mand. Han havde et taaleligt godt Kendskab til Verden. Engang havde han i et Brev til sin Kompagnon i Montreal beskrevet Pierre som en „beundringsværdig og interessant Slynge“. Engang da Pierre kaldte ham „*mon ami*“ og bad ham komme en Aften og besøge sig i Hytten, sagde han:

„Ja, det vil jeg gerne — men tilgiv mig — ikke som Deres Ven. Lad os tale rent ud. Jeg har aldrig før truffet en Mand af Deres Støbning —“

„En professionel Spiller — ja? *Bien?*“

„De interesserer mig, jeg synes om Dem, De er et dygtigt Menneske —“

„En Præst fortalte mig engang, at jeg var en stor Begavelse; det er ikke helt det samme. Naa?“

„De ligner ikke nogen Mand, jeg før har truffet. Deres Liv har været anderledes end nogen andens, jeg kender. Jeg vilde

hellere snakke med Dem end med nogen anden Mand i Landet, og alligevel — —“

„Alligevel vilde De ikke invitere mig hjem til Dem? All right. Jeg venter intet. Jeg gaar ind paa Betingelserne. Jeg véd, hvad jeg er, og hvad De er. Jeg sætter Pris paa rummelige Menne-sker. De vilde ikke være bange for at gøre Dem selv Ulejlighed, hvis De kunde tjene mig derved.“

Han var paa Nippet til at tale om Kitty Cline, men betænkte sig: det var ikke pænt overfor Pigen, syntes han, selv om det skete i den bedste Hensigt. Han følte, at han havde ingen Ret til at gaa ud fra, at Liddall kendte Situationen. Den Lejlighed gik saa tabt.

Men han tænkte paa det samme, da han senere spurgte: „Hvad er det værste, der kan hænde en Mand?“

Liddall saå længe paa ham og sagde saa: „At være under dobbelt Ild.“

Pierre smilede, det Svar var talt ud af hans eget Hjerte. Liddall huskede det godt nok senere.

„Hvad skal man gøre i et saadant Tilfælde?“ spurgte Pierre.

„Det er ikke godt at staa stille.“

„Men hvis man nu er lammet eller ligeglad?“

„Man maa ikke være ligeglad. Det er aldrig klogt at spænde en Situation for haardt.“

Pierre rejste sig og gik et Par Gange frem og tilbage i Stuen, saa stod han stille med korslagte Arme og sagde lavmælt: „Engang i Klippebjergene var det ude med mig. Jeg krøb ind i et Hul om Natten. Jeg vidste, det var et eller andet vildt Dyrs Hule, men jeg var næsten død af Sult og Træthed. Da jeg vaagne-de — det var henad Morgen — saå jeg to gule Øjne stirre dér, hvor Hulens Munding havde været. De var lutter Had — lignede intet, De kan forestille Dem — det var den første Lidenskab i Verden; ja. Der kom ogsaa en skurrende Lyd. Det var grufuldt, og dog var jeg ikke angst. Had behøver ikke at genere én. Jeg er en hurtig Skytte. Jeg dræbte den Bjergløve, og jeg spiste Køllen af det Dyr, jeg trak frem under den . . .“

Han vendte sig og saå gennem den aabne Dør ud over Lands-byen mod et Hustag, som de begge kendte. „Had,“ sagde han,

„er ikke det vidunderligste, der gives. Jeg saå engang en Kvinde se saadan, at det var, som kunde hun miste hele Verden — og sin egen Sjæl. Hun var en god Kvinde. Manden var slet — i det meste; han kunde aldrig være andet. Et saadant Blik slaar Fodfæstet fra én. Det er ikke morsomt. Efterhaanden gaar Manden rabundus. Men inden det sker, kan man vente sig mærkelige Ting af ham. Ja!“

Han satte sig og skrev tankefuldt med Fingeren i Støvet paa Bordet.

Liddall saå nøje paa ham og svarede mere haardt, end han mente det: „Synes De, det er hæderligt at blive — overfor hende?“

„Hvis jeg nu tog hende med mig?“ Pierre saå lynsnart, ransagende til ham.

„Det vilde være unødigt Dumdristighed.“

„Lad os drikke,“ sagde Pierre og rejste sig hastigt, „nu skal vi hen i „Overhuset““ (den ny og mondæne Beværtning).

De skiltes paa Gaden, og Pierre gik alene til „Overhuset“. Han traf en Del Mænd forsamlede foran et Stykke Papir, der var klæbet op paa en Verandastolpe. En Ranchmand læste højt af en Artikel i et Blad, der blev trykt to Hundrede Kvartmil derfra. Artiklen havde som Overskrift: „En infam Bondefanger“. Den var skrevet af en Mand fra Guidon Hill. Den blottede plumpt og skaanselsløst alle mørke Punkter i Pierres Liv; der levnedes ham ikke ringeste Ære — Klyngen mumlede paa en Maade, Pierre ikke kunde tage fejl af. Han stod pludselig midt iblandt dem, greb en Revolver i sin Lomme og skød over Skulderen paa Oplæseren seks Huller i den opklæbede Avisspalte.

Mændene veg tilbage. De var ikke i det Øjeblik forberedte paa krigersk Optræden. Pierre lænede sig mod en Stolpe og ventede. Hans Tavshed og Koldblodighed tillige med det jernhaarde, forbitrede Udtryk i hans Ansigt holdt dem fra øjeblikkelig Indskriden, men han vidste, han snart maatte møde den virkelige Fare. Han stak Revolveren i Lommen og gik op ad Bakken til Kitty Clines Moders Hus. Det var første Gang, han nogensinde havde været der. Han tøvede ved Døren, men bankede saa paa, og Kitty lukkede op. Ved Synet af ham blev hun halvt

afmægtig af pludselig Lykke og greb om Dørkarmen efter Støtte.

Pierre tog hende roligt om Livet og lukkede Døren. Hun kom til sig selv og frigjorde sig blidt. Han gjorde ingen videre Tilnærmelser, og et fuldt Minut stod de og såå paa hinanden — han, som var han kommet for at se paa noget skønt, han aldrig mere skulde se, hun, som betragtede hun noget, hun altid skulde have for Øje. De havde aldrig før mødt hinanden, hvor ingen kunde se dem. Han tvang sin Stemme til at lyde roligt.

„Jeg rejser bort,“ sagde han, „og jeg er kommet for at sige Farvel.“

Hendes Øjne veg ikke fra hans. Hun talte næsten hviskende:

„Hvorfor rejser du bort? Hvor rejser du hen?“

„Jeg har været her for længe. Jeg er det, man kalder en Slyn-
gel og en Bondefanger. Jeg rejser — *mon Dieu*, jeg véd ikke
hvorhen.“ Han trak paa Skuldrene og smilede som i en Slags
hjælpeløs Foragt.

Hun støttede sig mod Bordkanten. Hun talte stadig i den dæm-
pede, klare Mumlen.

„Det er ligegyldig, hvad Folk siger.“ Hun gav alt i de Ord.
Hun maatte sige det, om hun saa skulde foragte sig selv bag-
efter. „Rejser du — — alene?“

„Jeg kan komme til at rejse derhen, hvor jeg maa rejse
alene.“

Han kunde ikke se hende i Øjnene nu, han såå bort. Han
haabede næsten, hun ikke vilde forstaa ham.

„Sæt dig,“ sagde han, „jeg vil gerne fortælle dig om mit
Liv.“

Han troede, han ved at fortælle det saadan skulde fylde hende
med Rædsel, saa den dybe Glød sluktes i hendes Øjne. Hverken
han eller hun vidste, hvor længe de sad dør, medens han med
barsk Nøjagtighed skildrede det slette Liv, han havde ført. Hun
knugede Hænderne sammen, og hun gøs engang eller to, saa han
holdt inde, men hun bad ham fast blive ved.

Da alt var sagt, rejste han sig. Han kunde ikke se hendes
Ansigt, men han hørte hende sige:

„Du har glemt meget, der ikke var slet. Lad mig nævne det.“ Hun fortalte ham om Ting, der havde gjort en bedre Mand Ære. Hun stod i Maanelyset, der kom ind gennem Vinduet. Hun traadte frem og rakte ham sine skælvende Hænder. „Aa, Pierre,“ sagde hun, „jeg véd, hvorfor du har fortalt mig alt dette, men det gør ingen Forskel — slet ingen. Jeg vil følge dig, hvor du saa end gaar.“

Han greb hendes Hænder i sine. Hun var stærkere end han. Hendes Øjne tvang ham. Et sagte Skrig undslap ham, og han knugede hende næsten vildt i sine Arme.

„Pierre! Pierre!“ var alt, hvad hun kunde faa frem.

Han kyssede hendes Mund, atter og atter. Saa hørte han i det samme Skridt og dæmpede Stemmer udenfor. Han skød hende hastigt fra sig, sprang til Døren, slog den op og lukkede den bag sig, idet han rev sine Revolvere op. Et halvt Dusin Mænd stod foran ham. To Kugler fløjtede forbi hans Hoved og slog i Døren. Saa fyrede han lynsnart, Skud paa Skud, og tre Mand faldt. Hans Revolvere var tømte. Der var tre Mand igen. Det syntes ude med ham nu, men pludselig kom et Skud og endnu et fra et Vindue og en fjerde Mand faldt. Pierre fo'r løs paa én, den anden gjorde omkring og løb. Der fulgte en kort, hidsig Kamp; saa rejste Pierre sig — alene.

Pigen stod i Døren. „Kom, min egen,“ sagde han, „nu maa du flygte med mig.“

„Ja, Pierre,“ udbrød hun med et afsindigt Lys i Øjnene. „Jeg har ogsaa dræbt et Menneske — for din Skyld.“

Sammen løb de ned ad Bjerget mod Fortets Stalde. Folk hastede gennem Byens lange Gade, og der brændte Fakler, men de naaede da sikkert derhen. Pierre skulde til at træde indenfor, da en Mand kom ud. Det var Liddall. Han havde sine Heste dør, og han havde sadlet en i den Tanke, at Pierre kunde faa Brug for den.

Efter en hastig Forklaring spurgte han: „Er det nødvendigt, at hun følger med? Det gør det endnu farligere — desuden —“

„Jeg følger ham, hvor han saa gaar,“ afbrød hun ham hæst. „Jeg har dræbt Mennesker, han og jeg er ét nu.“

Uden et Ord vendte Liddall om, kastede en Sadel paa en Hest til og førte den frem. „Hvilken Vej?“ spurgte han, „og hvor kan jeg finde Hestene?“

„Vest paa til Bjergene. Hestene kan De finde ved Tête Blanche Bjerget, hvis vi naar derhen. Hvis ikke, er der Penge under Hvidfyrren ved min Hytte. Farvel!“

De galoperede bort. Men der var ridende Mænd i Hovedgaden og én, der var godt forud for de andre, styrede mod den lille Bro, som de maatte over. Han naaede den før de og satte Hesten paa tværs af den smalle Bro. Pierre tvang sin Hoppe foran den unge Piges og sprængte lige mod den fjendtlige Hests Hoved og Skuldre. Hans Dyr var det sværeste og rev det andet ned. Rytteren fyrede, idet han faldt, men ramte ikke, og i næste Nu var Pierre og Pigen naaet over. Den styrtede Mand skød igen, men ramte heller ikke nu. De havde faaet et godt Forspring, men foran dem laa den aabne Prærie, og der var intet Skjulested at finde. De maatte redde sig ved Ridt, thi Forfølgkerne var i strakt Galop efter dem. En Time red de saadan. Nu kunde de se deres Jægere ikke saa langt bagude. Med ét fo'r Pierre sammen og snusede.

„Prærien brænder,“ sagde han, jublende, trodsig.

Næsten samtidig med hans Ord løb Skyer langs Horisonten, og saa flammede Himlen. Ilden sprang med utrolig Hast, de jog frem for at møde den. Den kom som en Bølge, susende fra højre og venstre som for at lukke sig om dem. Pigen sagde ikke et Ord, hun frygtede intet: hvad Pierre gjorde, vilde hun ogsaa gøre. Han vendte sig for at se efter de forfølgende; de havde gjort omkring og galoperede tilbage den Vej, de var kommet. Hans Hest og hendes løb Hals ved Hals. Han saå anspændt, ivrigt paa hende.

„Vil du ride videre?“ spurgte han stakaandet. „Vi er mellem dobbelt Ild.“ Han smilede ved Tanken om sine Ord til Liddall.

„Rid videre,“ sagde hun med stærk og klar Røst, der bares af en Slags vild Sejrs glæde. „Du skal ikke ride alene.“

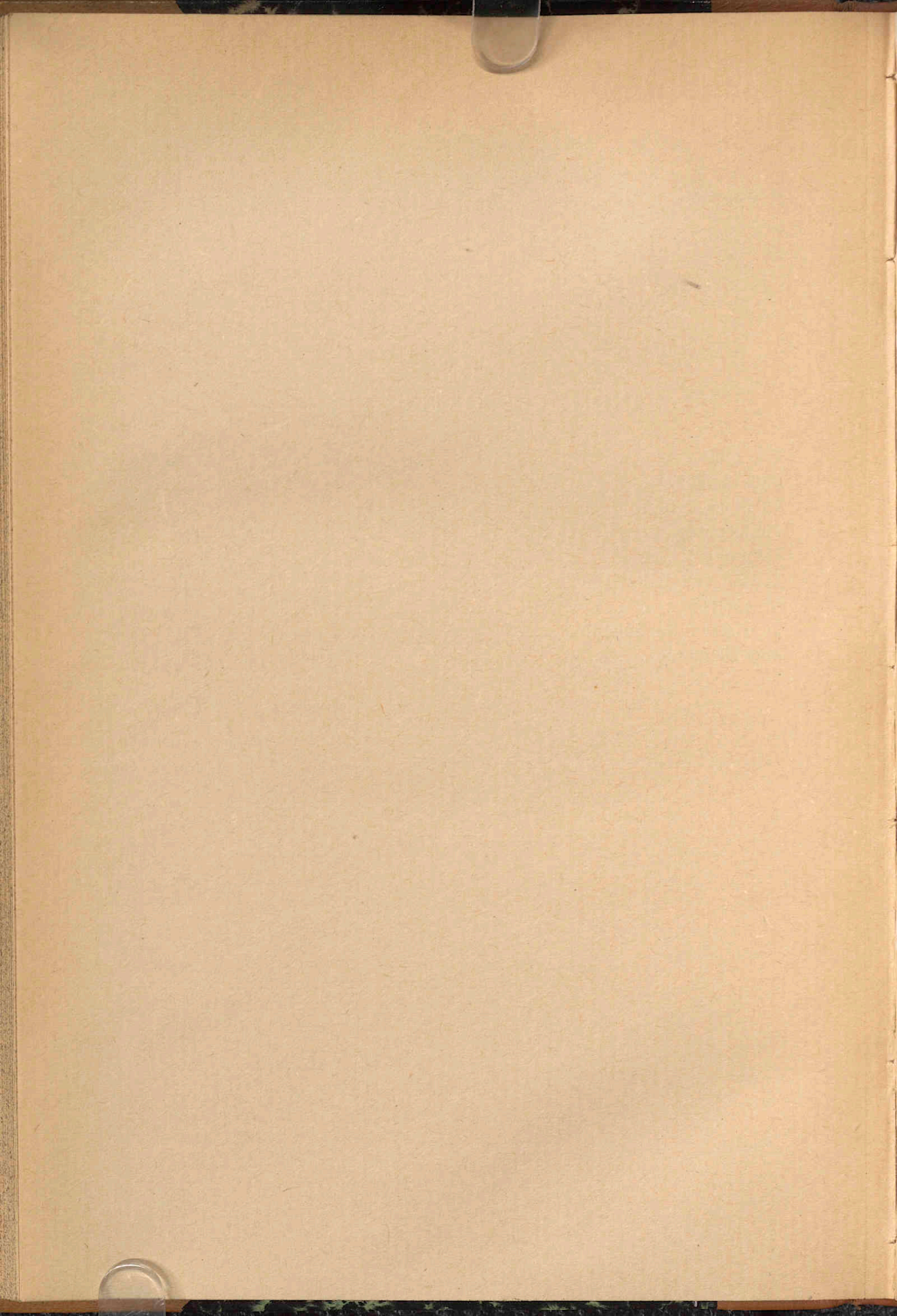
Hans Øjne fik nu dette grænseløse Blik, der havde været i hendes — der havde overvundet ham. Flammen, der rullede frem imod dem, var ikke mere straalende eller hed.

„Til Himlen eller til Helvede, min Pige!“ raabte han, og de tvang deres Heste frem — frem.

Langt bagude i et Pas standsede de flygtende Forfølgere fra Guidon Hill et Øjeblik. De saá med stum Undren og Gru en Mand og en Kvinde, mørke og spøgelsesagtige mod den røde Brænd, ride vanvittigt ind i Flammehavets sprudende Brænding.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Tre Bud	5
Lille Babiche	23
Valdhorn-Pynten	32
Pumaens Bytte	41
Solhundene	58
Lodsen ved Belle Amour	65
Nioghalvfems	80
Et Eventyr fra Sneen	103
Bondefangeren	117

THE JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., U.S.A.

CONTENTS
ORIGINAL ARTICLES
SYMPOSIUM ON THE TREATMENT OF
TUBERCULOSIS

THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK
THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK

THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK

THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK

THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK

THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK

THE TREATMENT OF TUBERCULOSIS
BY THE INJECTION OF
TUBERCULIN
A. J. COHEN, M.D.
NEW YORK

MARTIN'S FORLAG — KØBENHAVN

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE

ET NYT BIND HVER MAANED

59. Bind. HENRY MURGER: STUDENTERLIV I PARIS : : 2. Opl. Uds.
95. Bind. BARONESSE ORCZY: DETEKTIV FRA SCOTLAND YARD. 2. Opl.
115. Bind. WILLIAM LOCKE: FORTIDENS SKYGGE. Uds.
117. Bind. MARY ROBERTS RINEHART: FRK. TISH PAA EVENTYR. Uds.
118. Bind. MARY ROBERTS RINEHART: FRK. TISH FILMER. Uds.
119. Bind. H. S. MERRIMAN: SYDLANDSK BLOD. Uds.
120. Bind. GILBERT PARKER: EVENTYREREN FRA NORDLANDET
121. Bind. GILBERT PARKER: TRE BUD : : : : :

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND

74. Bind. H. DE VERE STACPOOLE: DE ISLANDSKE KABELMÆND
78. Bind. WILLIAM LOCKE: DENELSKELIGELANDSTRYGER
81. Bind. ERNEST POOLE: HAVNEN : : : :
86. Bind. REX BEACH: INDIANERPIGEN. 2. Opl.
87. Bind. JOSEPH CONRAD: ALMAYERS DAARSKAB
96. Bind. LE SAGE: HALTEFANDEN : : : :
99. Bind. BOCCACCIO SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : I. Bind.
100. Bind. BOCCACCIO SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : II. Bind.
105. Bind. JOSEPH CONRAD: NEGEREN PAA „NARCISSUS“
106. Bind. REX BEACH: LA MAFIA : : : : :
108. Bind. LEONID ANDRÉJEV: RØVEREN : : :
110. Bind. H. DE BALZAG: CHOUANERNE : : :
111. Bind. REX BEACH: LYKKELAND. I. Bind.
112. Bind. REX BEACH: LYKKELAND. II. Bind.
113. Bind. ALEXANDRE DUMAS: KAMELIADAMEN
114. Bind. CARL EWALD: KIRSTINE MUNK
115. Bind. BARONESSE ORCZY: EN SAND KVINDE. 2. Opl.

NYHEDER:

SOCIALT BIBLIOTEK: THOMAS KIRKUP,
SOCIALISMENS HISTORIE I—II. . . . à 1 KR.

JACK LONDON: HANS FÆDRES GUD. . 1 KR.

JACK LONDON: JERRY I—II à 1 KR.

